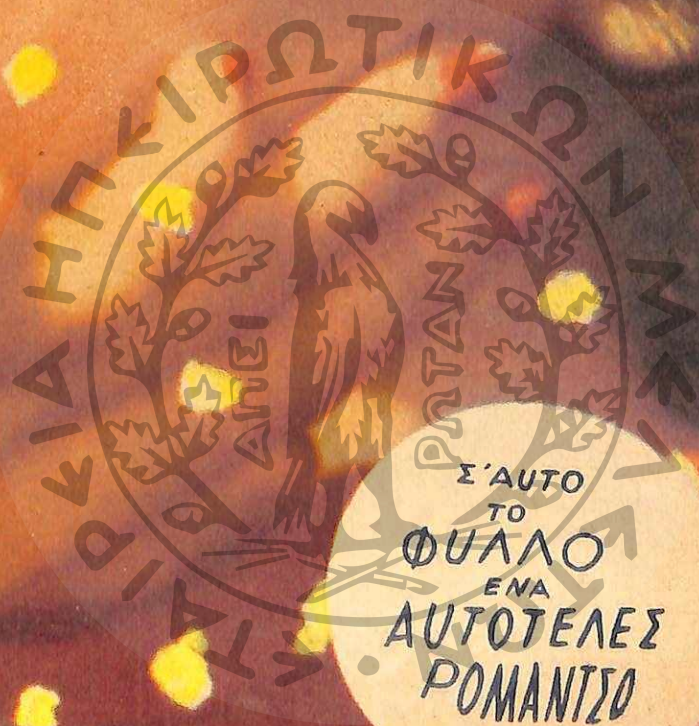

Εβδομάς

ΕΤΟΣ 12^{ON}
ΑΡΙΘ. 592

Σ'ΑΥΤΟ
ΤΟ
ΦΥΛΛΟ
ΕΝΑ
ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ
ΡΟΜΑΝΤΙΣΜΟ

ΔΕΥΤΕΡΑ

ΤΡΙΤΗ

ΤΕΤΑΡΤΗ

ΠΕΜΠΤΗ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΚΥΡΙΑΚΗ

Τριώδιον

Τοῦ Ἰανουαρίου μας, καλὸν τοῦ κατευόδιον!

Ἀνοίγει τὸ Τριώδιον!!

Στὰ ὄπλα ἡ παρδαλόχρωμη τοῦ Καρναβάλου ἡ φάρα
μὲ τὴν τρελλή του τὴ χαρὰ καὶ τὴν παλαβωμάρα
ποὺ τὴν πουλάει πάμφθηνα καὶ τὴν... ψωνίζουμε ὅλοι μας
καὶ δὲν σκεφτόμαστε σταλιά τὸ δόλιο πορτοφόλι μας
ποὺ μὲ τῶν ἡμερῶν αὐτῶν τὰς ἀνοήτους πράξεις,
ἀγρίας θέλει ὑποστῇ καὶ πάλιν.... ἀφαιμάξεις!

Ἀρχὴ ἀρχὴ στοὺς δρόμους μας θὰ βγοῦν οἱ μασκαράδες
μὲ τρικαντά, μὲ πίπιζες, μὲ κλάκ καὶ μὲ βελάδες...
Στὸ σταυροδρόμι θὰ φανῇ πάλι τὸ γαϊτανάκι
μὲ τὴ «Μαρίκα» τὴ Σμυρνια τό... σὶκ τὸ «Κατινάκι»
ποὺ θὰ τὴν πλέκη μιά χαρὰ στὸ στύλο τὴν καρδέλλα της
βγάζοντας καί... τὴ μύξα της μὲ χάρι σὴν προσθέλα της.

Καὶ θάναι ὄξω χαλασμός: πιερρότοι, κολουπίνες,
μάσκες, ροκάνες, κουφετί, χοροὶ καὶ σερπαντίνες
Ἄ! Εἶναι μᾶλλον βέβαιον πὼς θὰ ξελογιασθοῦμε
μὲ τῆς Ἀπόκριας τὶς γαρὲς καὶ κάπου θὰ χῶθοῦμε
κατὰ τὰ γοῦστα τῆς στιγμῆς
γὰ νὰ χορέψουμε καὶ μεῖς...

Καὶ τί σπουδαῖα ὄνειρα θὰ πλέξουμε καὶ πάλι
σὲ κείνην τὴν ὑπέργεια κι' εὐτυχισμένη ζάλη
ἐνὸς λικνιστικοῦ ταγκό ἢ ἐνὸς βάλς ἀλέγκρου
ποὺ θὰ φύσῃ στὸ σαξοφών ἢ νοσταλγία τοῦ Νέγκρου...
...Θὰ σιγοκουβεντιάσουμε μὲ μιά Ναπολιτάνα...
μὲ κάποια Δόγισσα θερμὴ, μὴ μὲ μὴ μὲ Πορμπαδούρ...
κάποια Σπανιόλα κυνική μὲ τὰ περίσσια κάλλη,
ὦ, πόσες θὰ γνωρίσουμε γλυκεῖες ὑπάρξεις πάλι!

Θὰ μᾶς θολώσῃ τὸ μυαλὸ τοῦ Τριωδίου ὁ ροῦς
ἅς πάη καὶ τὸ παληάμπελο, ἅς πάη τὸ πορτοφόλι
καὶ θὰ γλειτῆσοῦμε γραμμὴ εἰς ὅλους τοὺς χοροὺς
καὶ μόνο θ' ἀποφύγοῦμε ἀνεξαιρέτως ὅλοι
... ἐκεῖνον τὸν ὠλέστατον καὶ λίαν τολμηρὸν
τοῦ... Ἡσάϊα τὸν χορὸν!...

I. Αντ.—

ΙΙΖΕΜΕ...

ΑΠΟΚΡΗΣ

ΜΠΗΚΑΜΕ, λοιπόν, αϊσί-ως στις 'Αποκρής. 'Ο Καρνάβαλος έκαμε πανηγυρικώς την εμφάνισίν του στην Πλάκα, καταλαβών εκείθεν ολόκληρον τὸ κλεινὸν 'Αστυ, μετ' ἀπόφασιν νὰ τὸ κρατήσῃ αἰχμάλωτό του κανένα μῆνα.

'Εφέτος, χάρις εἰς τὴν πρωτοβουλίαν τοῦ 'Υπουργοῦ-Διοικήτορος Πρωτευούσης κ. Κοτζιά, οἱ ἀπόκρῃς θὰ ἑορτασθοῦν μὲ ἰδιαίτερον πανηγυρικότητα. Κατεστρώθη ολόκληρον πρόγραμμα μετ' παρελάσεις, ἑορτές, γλέντια καὶ θραβεῖα γιὰ τὸ καλλίτερον 'Αθηναϊκὸ τραγοῦδι. 'Η τελευταία αὐτὴ λεπτομέρεια εἶναι καὶ ἡ... συγκινητικώτερη ἀπὸ ὅλην τὴν ἱστορίαν τῆς διοργανώσεως τοῦ φετινοῦ Καρναβαλιού.

'Αλλοτε ἐβραβεύοντο κοστούμια καὶ ὄρματα. Τώρα βραβεύεται τὸ τραγοῦδι. 'Εκδηλώσεις καὶ αὐτὸ ἀνώτερου πολιτισμοῦ, στὴν πατρίδα τοῦ Καλοῦ καὶ τοῦ 'Ωραίου.

ΑΝΟΙΞΙΣ

Οἱ πρώτες ἀμυγδαλιές ἐνεφανίσθησαν στὰ Χαυτεῖα καὶ τὶς βιτρίνες τῶν ἀνθοπωλείων. Οἱ ἀσπονδοὶ φίλοι τῆς ἀνοιξέως, οἱ ριγηλοὶ τῶν ἀττικῶν χειμῶνων τὶς εἶδαν καὶ ἀγαλλιάσεις ἐφώτισε τὸ πρόσωπόν των.

Πραγματικά, ἀμυγδαλιά θὰ πῇ 'Ανοιξίς καὶ ἐφόσον εἰσερχόμεθα ἀπὸ σήμερον στὸν Φεβρουάριον, μπορούμε νὰ ποῦμε ὅτι ἡ ἐμφάνισις τῆς ἀνθισμένης ἀμυγδαλιάς εἶναι πολὺ ἐπίκαιρος. Δὲν λείπει μήπως ὁ λαός; Φλεβίζει δὲ φλεβίζει καλοκαιριές μυρίζει;

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΛΟΡΑΣ

"Ὅπως γράφουμε καὶ στὴν οἰκίαν στήλην, ἀπὸ τοῦ φύλλου αὐτοῦ ὁ συνεργάτης μας, διαπρεπὴς δερματολόγος ἱατρός καὶ αἰσθητικὸς κ. Γ. Λαδὰς, ἀναλαμβάνει πλήρως τὴν ἐπιμέλειαν καὶ εὐθύνην τῆς στήλης ἀλληλογραφίας μετ' ἀναγνωστρίας μας καὶ τοὺς ἀναγνώστας μας ἐπὶ παντός ζητήματος ἔχοντος σχέσιν μετ' τὴν ὑγιεινὴν τοῦ προσώπου καὶ ἐν γένει μετ' τὴν εἰδικότητά του. 'Ο νέος νόμος εἶναι σαφὴς ἐπὶ τοῦ προκειμένου. 'Ὅσον ἀφορᾷ τὴν Καν Λόραν, θὰ ἐξακολουθήσῃ καὶ αὐτὴ νὰ δίνει τὶς συμβουλές τῆς ἀλλὰ ἐπὶ ζητημάτων ὅχι ἱατρικῶν πλέον.

Πορταίρι

Συναχάκια

ΤΑ ΚΑΣΚΟΛ καὶ τὰ πουλόβερ τὰ ὁποῖα μετὶς τελευταῖες καλοκαιριές εἶχαν τεθῇ εἰς τιμητικὴν διαθεσιμότητα, ἀνεκλήθησαν καὶ πάλιν εἰς τὴν ἐνεργὸν ὑπηρεσίαν εὐθὺς μόλις ἐκατσούφισεν ἐλαφρῶς ὁ 'Αττικὸς οὐρανός.

Συνήντησα ἄνθρωπον τυλιγμένον μετρίσιον εἰς τὸ κασκὸλ του καὶ μετ' ἀντηλίου μάλιστα εἰς τὰ ρουθούνια του.

— Μπα, τί σοῦ συνέβη, ἀδελφέ; τὸν ἠρώτησα περίεργος.

— Χτύπα ξύλο, φίλε μου, μοῦ ἀπήντησε, ἀπλῶς προλαμβάνω τὴν γρίππην.

— Μὲ φοβίζεις ἀγαπητέ!

— Σωστότατος, καὶ πρόσεξε δὲν ἀστεϊεύεται καθόλου ἡ γρίππη, ἔχω διημιῶσαι μετ' ἄνθρωπον ἀπολύτου κύρους καὶ σοβαρότητος.

"Αἱ! 'Ο ἄνθρωπος τῆς ἀπολύτου σοβαρότητος! Αὐτὸς εἶνε ἀγαπητοί! Εἶνε ὁ «τύπος», ὁ σαδιστής, ὁ διαδοσίας, αὐτὸς ποὺ θερμαίνει στὰ πνευμόνια του τὸν πανικὸν καὶ χαίρεται νὰ σὰς τὸν φουσῇ κατὰ πρόσωπον διὰ νὰ ἀπολαύσῃ τὸ περίτρομον ὕφος σας καὶ τὴν ἀγωνίαν ποὺ ὁ σὰς προκαλέσῃ μετὶς φαντασιώσεως ποὺ θὰ σὰς πῇ.

Τὸ καὶ τό, ὅτι τοῦρθει στὸ κεφάλι.

Σκορπᾷ γύρω του τὴν ὑπόψιν τῆς γρίππης. "Ενα ἀπλὸ συνηθισμένο συνάχι σὰς τὸ μεταφράζει εἰς γρίππην ποὺ θὰ ἐξελιχθῇ σὲ πνευμονία, ποὺ θὰ ἐπιφέρῃ συμφορὴν τῶν πνευμόνων, ποὺ θὰ σὰς καταπονήσῃ ἐπὶ δέκα ἡμέρας τουλάχιστον καὶ θὰ σὰς ἐξαποστείλῃ κατόπιν.

"Ενα ἀθῶο βηχάκι σὰς τὸ παρουσιάζει ὡς ἀρχὴν βρογχίτιδος ἢ γριππώδους πλευρίτιδος, ποὺ ἀπὸ ξηρὰ θὰ γίνῃ πυώδης καὶ θὰ σὰς καταστρέψῃ μίαν ἢ περισσοτέρας πλευράς, ποὺ θὰ χρειασθῇ νὰ σὰς τὰς ἀφαιρέσουν χειρουργικῶς γιὰ νὰ σὰς σώσουν ἀπὸ τὴν... περιτονίτιδα, καὶ, καὶ, καὶ...!

Εἶνε φοβερός στὸ νὰ σὰς μεταδῶσιν τὸν τρόμον καὶ νὰ σὰς κάμῃ νὰ φύγετε μετ' τὴν ἀγωνίαν τοῦ ἐπιχειμένου κινδύνου εἰς τὴν ψυχὴν.

Ποῦ τὰ ξέρετε ὅλα αὐτὰ ὁ ἀθεόφοβος; Μυστήριον!..

Ξέρετε νὰ σὰς πῇ ἀκόμα καὶ γιὰ τὴν καταγωγὴ τῆς γρίππης; ὅτι κατάγεται ἀπὸ τὴν 'Ισπανίαν ἐξ οὗ καὶ λέγεται Ἰσπανικὴ γρίππη καὶ ἴσως ἀκόμη πολὺ πιθανόν, νὰ προσπαθῇ νὰ σὰς πείσῃ ὅτι ἡ γρίππη καὶ ὁ Ἰσπανικὸς ἀνήκει εἰς τὴν ἐθνικὴν ἢ εἰς τὴν ἐρυθρὰν... παράταξιν!

Προσοχὴ ἀγαπητοί μου! Φυλαχθῆτε! Μὰ ὅχι ἀπὸ τὴν γρίππην ἀλλὰ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον τῆς ἀπολύτου σοβαρότητος. Εἶνε ὁ ὅπ' ἀριθ. 1 δημόσιος κίνδυνος αὐτῶν τῶν ἡμερῶν καὶ νὰ τὸν τρέμετε!

ΜΕΤΕΩΡΟΛΟΓΙΑ

ΤΑ ΞΕΡΕΤΕ τὰ συμπαθεστάτα αὐτὰ καθημερινὰ δελτία:

"Ο καιρὸς θὰ εἶναι πιθανῶς σήμερον ἀνὰ τὴν θόρεον καὶ βορειοδυτικὴν 'Ελλάδα λίαν νεφελώδης ἢ νεφοσκεπὴς μετὰ τινῶν θροχῶν, βελτιούμενος ἀνὰ τὴν λοιπὴν ὀλίγον νεφελώδης ἢ νεφελώδης κατὰ διαλείμματα, ἢ θερμοκρασία περίπου ὡς χθὲς καὶ οἱ ἀνεμοὶ θὰ πνεύσουν γενικῶς ἀπὸ νοτίων ἕως δυτικῶν διευθύνσεων ἕως μέτριοι ἢ ἱσχυροὶ ἀνὰ τὸ θόρειον Αἰγαίον καὶ τὸ θόρειον 'Ιόνιον καὶ ὡς ἀσθενεῖς ἢ μέτριοι ἀνὰ τὰ λοιπὰ πελάγη.

"Ο κόσμος τὰ διαβάσει κάθε μέρα ἀπὸ συνήθεια, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ συνήθεια ἐπίσης τὰ ἀντιπαρέρχεται. "Η μάλλον, κάνει τὸ ἀντίθετον ὅπ' ὅτι λένε: Παίρνει τὴν ὁμπρῆλλα του, δὲται ἀναγγέλλουν λιακάδες καὶ θγαίνει χωρὶς ἐπανωφόρι ὅταν προαναγγέλλουν κύματα ψυχῶν, κυκλώνες, τυφῶνες καὶ ἀντικυκλώνες ὅπως τὴν περασμένη ἐβδομάδα ὅποτε τίποτε ἀπὸ αὐτὰ δὲν μᾶς ἐπεσκέφθη, εὐτυχῶς...

ΧΟΡΟΙ... ΧΟΡΟΙ

Φέτος ἡ χορευτικὴ ἀθηναϊκὴ κίνησις ἐξίσωθη νάρχισιν ζωηρὰ πρὶν ἀκόμα ἀνοίξῃ τὸ Τριῶδιον: Χορὸς τῶν «Μποέμ» χορὸς τῶν «Εφοπλιστῶν», τῶν «Κομμωτῶν τῶν ἡθοποιῶν» τῶν «Εμπόρων» καὶ ὅλων τῶν πατριωτικῶν καὶ ἐπαγγελματικῶν ὁργανώσεων. Καὶ ὅλοι οἱ χοροὶ ἀναγγέλλουν πληθώραν σατυρικῶν ἀττραξιῶν, τετραστίχων, ὀκταστίχων κ.λ.π. Καὶ διερωτᾶται κανεὶς, ἂν τὸ κύμα τῶν χορῶν αὐτῶν ἔχει καμμιὰ σχέση ἢ ἀντικαθιστᾷ τὸ ἐξαγγελθὲν κύμα ψυχῶν ποὺ εὐτυχῶς δὲν μᾶς ἔκανε ἀκόμη τὴν τιμὴν νὰ μᾶς ἐπισκεφθῇ.

ΑΝΑΚΡΙΒΕΙΑ

Λέγεται ὅτι χορὸν θὰ διοργανώσουν ἐπίσης καὶ ὅλοι οἱ σύζυγοι τῶν 'Αθηνῶν. Αὐτὸ δὲ μὴ δὲν εἶναι ἀλήθεια ὅπως μᾶς ἐβεβαίωσεν διαπρεπὴς ἐκπρόσωπος των.

Οἱ σύζυγοι δὲν ἔχουν ἀνάγκην νὰ διοργανώσουν ἐτήσιον χορὸν. Αὐτοὺς τοὺς χορεύουν καλὰ ὅλο τὸ χρόνον οἱ γυναῖκες καὶ οἱ πεθερές των.

Τὰ δύο κόκκινα χαρύβαλα

Πρωτότυπο διήγημα τοῦ κ. ΖΥΛΒΙΟΥ

Ηταν ἓνας ἀληθινὸς θρίαμβος ἡ πρεμιέρα τῆς «Κυρίας μετ' ὑκαρντένια» μιᾶς χαριτωμένης ὀπερέτας τοῦ νεαροῦ μαέστρου Φαλμύρη. 'Ο κόσμος ἐχειροκρότησε μετ' τὴν καρδίαν του, στὸ τέλος δὲ τοῦ ἔργου, προσκάλεσαν τὸ συνθέτη ἐπὶ σκηνῆς καὶ τὸν ἀποθέωσαν.

"Ὁλος ὁ θίασος ἐνθουσιασμένος πέρασε μπροστὰ ἀπὸ τὸ γλωμιὸ παλῆκαρι μετὰ τὰ ὠραία μαῦρα μαλλιά, καὶ τὸν συνεχάρη γιὰ τὴ μεγάλη του ἐπιτυχίαν, καὶ αὐτὸς ἔσφιξε τὸ χέρι σὲ ὅλους κατασυγκινημένος.

—Σὲ σὰς χρωστῶ τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ἐπιτυχίας μου, εἶπε στὴ Ρίτα τὴν πρωταγωνίστρια, ἡ φωνή σας, ἡ ἐκφορά, ὁ χορὸς, ἔδωκαν τὸ σύνθημα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ στὸν κόσμο.

—Μᾶς ἔδωκε φτερά ἡ μουσικὴ σας, τὸ λιμπρέττο σας, τὰ τραγοῦδια σας, μαέστρο μου, εἶπεν ἐκείνη ἐνὸς ἔφευγε μετὰ τὴν παράστασιν μετ' ὅλο της.

"Ὅλοι σιγὰ - σιγὰ ἔφευγαν ἀπὸ τὴν σκηνή. 'Ο θιασάρχης μιλοῦσε μετ' τὸν συνθέτη, δὲται ὁ ἡλεκτρολόγος φώνα δυνατὰ:

—Δεσποίνης Λέα, τελειώσατε, γιατί θὰ κλείσω τὸ διακόπτη καὶ θὰ μείνετε στὰ σκοτεινά.

—Μιὰ στιγμή, νύθηκα ἀκούστηκε μιὰ μελωδικὴ φωνούλα.

"Ο συνθέτης κύτταξε ψηλά, στὸ διάδρομο ποὺ ἦταν τὸ καμαρίνι τῆς σομπρέτας.

—Περίεργο, σκέφθηκε, πῶς τὴν ξέγασα. 'Η μόνη ποὺ δὲν ἤρθε νὰ μοῦ πῇ γιὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου.

"Εκείνη τὴν στιγμή τὸ ψηλὸ τακιδι τῆς Λέας χτυποῦσε ρυθμικὰ τὴ σκάλα καθὼς κατέβαινε.

"Ο μαέστρος τὴν πλησίασε, τῆς ἔδωκε τὸ γέρι καί:

—Πρέπει νὰ σ' εὐχαριστήσω καὶ σένα γιατί ἔπαιξες μετ' ὅσο μπρίο, εἶπε.

—Εἶνε κατακόκκινη.

—Εγώ... δὲν ἔκανα τίποτα γιὰ τὸ ἔργο σας, μαέστρο μου. "Ημουν ὁ πέμπτος τροχός... καί.

—"Α, ὅχι δά, διαφώνω. "Ησουν τὸ μύριον, ἡ ζωὴ, τὸ χαμόγελο... Καὶ μοῦ φάνηκε μάλιστα περίεργο πῶς δὲν ἤρθες νὰ με συγχαρῆς μετὰ τὴν παράστασιν!

—Δὲν θὰ ἤθελα νὰ δώσω τὰ συγχαρίσματα.

γαρητριά μου μέσα στὸ σωρὸ τῶν ἄλλων. Θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ τὰ ξεχωρίσω ἀπὸ τὰ τυπικά... γι' αὐτὸ καὶ ἔμεινα τελευταία στὸ καμαρίνι...

—Γιὰ νὰ με δῆς μονάχο; διέκοψε. "Ὁραία, πᾶμε τὸν ἴδιο δρόμο, λοιπόν θὰ μ' εὐχαριστήσῃ πολὺ, ἂν μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ σὲ συνοδέψω ἕως τὸ σπίτι σου.

—Εὐχαριστοῦμαι.

—Τόση τιμὴ, εἶπε.

Εἶχαν φθάσει ἔξω. "Ο νέος ἀνοίξε τὴν πόρταν ἐνὸς αὐτοκινήτου καὶ τῆς ἔδωκε τὸ γέρι. "Ανέβηκε μετὰ τὴν ἑαυτὴν, κυττώντας πονηρὰ τριγύρω ἂν τὴν εἶδε καμμιὰ ἀπὸ τὶς ἄλλες γυναῖκες τοῦ θεάτρου. "Εἶδε τὴν διέφυγον τὴν σκηνὴν τῆς σκηνῆς, τὴν ἑαυτὴν τῆς σκηνῆς, ἕνα μπουκέτο κόκκινα χαρύβαλα.

—Εἶναι τὰ λουλούδια ποὺ μοῦ προσέφεραν, τοῦ εἶπε.

—Ναί, τ' ἀναγνώριζω. Εἶναι τὸ καλλίτερον ποὺ μπορεῖ νὰ προσφέρει ἓνας συνθέτης φτωχὸς ὡς ἐμὲναι.

Τὸν κύτταξε συμπαθητικὰ:

—Εἶναι τὸ πολυτιμώτερον ποὺ μπορεῖ νὰ δεχθῇ μιὰ φτωγὴ σομπρέτα-τοῦλα στὴν πρεμιέρα. Λουλούδια ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν συνθέτη.

"Εκείνος γαμογέλασε:

—Ξέρεις, ἔτσι ποὺ πηγαίνουμε, εἶπε, μπορεῖ νὰ μᾶς πάρῃ κανένας γιὰ ζευγαράκι νεονύμφων...

—Ποῦ τέτοια τύχη γιὰ μένα!... τῆς ἔφθυε, κατόπιν εἶπε, συγγνώμην ἀστεϊεύθηκα μαέστρο μου.

Καὶ τοὺς ἔπιασε καὶ τοὺς δύο ἓνα γέλιο, ἓνα γέλιο.

Εἶχαν φθάσει στὴν πόρταν τῆς. Τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι:

—Καληνύχτα μαεστράκι. Δὲν θὰ πάρετε ἓνα γαρύφαλλο γιὰ ἀνάμνη-

ση τῆς βραδυᾶς;... "Απὸ τὰ δικά σας...

"Απλῶσε τὸ χέρι του στὴ ζέριμα καὶ ἔπιασε ἓνα κλωνάρι.

—Κύτταξε, τῆς εἶπε, εἶναι δύο μαζὶ... ἐνωμένα...

—Εἶναι νὰ κόψῃ τὸ ἑνα:

—Μὴ, μὴν τὰ χωρίσετε, θὰ εἶναι κακὸ, φάναξε ἐκείνη σὰν παιδί.

Τὰ δάκτυλά του ὅμως ἔκοψαν ἡδὴ τὸ ἓνα γαρύφαλλο, μετ' ὁποῖο στόλισε τὴν μπουτονιέρα του.

—Εγὼ θὰ κρατήσω τὸ ἄλλο... εἶπεν ἐκείνη καὶ τὸ πήρε στὸ χέρι της.

Σὲ λίγο τὸ αὐτοκίνητο ἀπομακρύνθηκε ἐνὸς ἡ Λέα μετὰ τὰ λουλούδια τῆς στάθηκε στὴν ἐξώπορταν, στὴν ἡσυχίαν τῆς νύκτας, ὡς ὅτου τὰ κόκκινα φῶτα ποὺ ἦσαν πίσω ἀπὸ τὸ ἄμαζι γάθικαν στὴν ἄκρην τοῦ δρόμου.

"Η «Κυρία μετ' ὑκαρντένια» κράτησε σείρὰ παραστάσεων, καὶ ὁ Φαλμύρης κέρδισε ἀρκετὰ ἀπὸ ποσοστά καὶ ἀπὸ τοὺς δίσκους τῶν τραγουδιῶν του. "Εἶνε γνωστὸς, καὶ ὁ στόχος τῶν ἀρτιστῶν τοῦ ἐλαφροῦ θεάτρου.

"Ο γλωμιὸς ὅμως νέος, ἀπὸ τὴν βραδυὰ ποὺ τυχαία συνῴδειε τὴ Λέα σπῆτι της, εἶχε ταπεινωθῇ στὰ καλά μαζί της. Τώρα ὁ ἔρωτάς τους ἦταν κοινὸ μουσικὸ ὅπως εἶναι ὅλοι οἱ ἔρωτες τῶν ἀνθρώπων τοῦ θεάτρου. Στὰ διαλείμματα εὗρισκε μίαν ἀφορμὴν γιὰ νὰ περάσῃ λίγες στιγμὲς στὸ καμαρίνι της καὶ μετὰ τὴν παράστασιν, ἔφευγαν πάντα μαζί γιὰ νὰ σπουάσουν σὲ κανένα κέντρο, ἢ στὸ γολακτοπωλεῖο τῶν καλλιτεχνῶν.

"Η ἀγάπη ποὺ τοὺς συνέδεε ἦταν ἀμοιβαία, θερμὴ, εὐλικρινής. Τὸν

Νεαρόν ζεύγος τῆς ἐποχῆς τοῦ Διευθυν-
τηρίου, ἐνῷ πατινάρει.
(Χαλκογραφία τῆς ἐποχῆς)

Η λαϊκή παροιμία αβεβήξην δὲν βρέ-
ξη, κάποιον θὰ πάρῃ ὁ διάβολος, βρήκε
γιὰ μίαν ἀκόμη φορὰ τὴν πανηγυρικὴ τῆς ἐπιβεβαίωσης μὲ
τὸν φετεινὸ χειμῶνα. Τὴν στιγμήν ποῦ ὁ
λόγος ὁ κόσμος εἶναι μᾶλλον ἐνθουσιασμέ-
νος ποῦ ὁ χειμῶνας αὐτὸς κουντεῖ νὰ
περάσῃ χωρὶς πολλὸ κρύο καὶ χωρὶς πολ-
λὲς ταλαιπωρίες, ὑπάρχουν καὶ οἱ παρα-
πονούμενοι ποῦ φωνάζουν καὶ διαμαρτύ-
ρονται ὅτι δὲν εἶναι κατάστασις αὐτῇ, ὅ-
τι ἡ φύσις φέρεται ἀναξιοπρεπέστατα, ὅ-
τι παραμελεῖ τὰ καθήκοντάς της καὶ οὐ-
τω καθεξῆς. Οἱ δυσηρεστημένοι αὐτοὶ
εἶναι οἱ χιονοδρόμοι καὶ λοιποὶ φίλοι τῶν
χειμερινῶν σποῶν ποῦ περίμεναν εἰς μά-
την νὰ ἰδοῦν τίς κοντινὲς βουνοκορυφές
σκεπασμένες μὲ χιόνια. Ὅταν ὅμως ἐ-
πίσθωσαν πιά ὅτι δὲν θὰ τοὺς γινόταν
αὐτὸ τὸ χατῆρι, ἀναγκάστηκαν νὰ τὸ
πάρουν ἀπόφαση καὶ ἀκολουθοῦντες τὴν
παλῆα, γνωστὴ συνταγὴν ποῦ λέει ὅτι ἀ-
ταν δὲν πάη τὸ ὅρος πρὸς τὸν προφῆτην,
πηγαίνει ὁ προφῆτης πρὸς τὸ ὅρος...
πῆραν τὰ βουνά.

Τὰ χειμερινὰ σποῶν εἶναι καθὼς γνωστὸν
ζουμὲ ὅλοι μας μᾶλλον νέα γιὰ τὴν Ἑλ-
λάδα. Τὸ κλίμα καὶ οἱ ἰδιαιτέρως συνθῆ-
κες τοῦ τόπου μας δὲν τὰ εὐνοοῦν. Γιὰ
νὰ μπορέσουν οἱ χιονοδρόμοι μας νὰ εὐ-

Στὸ περιθώριο τῆς ἐπικαιρότητας Τὰ χειμερινὰ σποῶν ἄλλοτε καὶ τώρα Ὁ Γκαῖτε φανατικός παγοδρόμος

χρησιμοποιῶν πραγματικά, εἶναι ἀναγκα-
σμένοι νὰ κάνουν μακρινὰς ἐκστρατείας
ποῦ ἀπαιτοῦν πολλὸν χρόνον καὶ πολλὰ
λεπτά. Τὸ μόνο χειμερινόν... σποῶν ποῦ ἔ-
χει πολιτογραφηθῇ ἀνέκαθεν στὸν τόπο
μας καὶ ποῦ θὰ ἐπαναλαμβάνεται κάθε
φορὰ ποῦ ἡ λευκὴ νύμφη θὰ σκεπάξῃ
τίς πόλεις μας μὲ ἓνα ἔστω καὶ λεπτό-
τατο στρώμα, εἶναι ὁ πατροπαράδοτος
χιονοπόλεμος. Εἶναι ἐντελὴς ἀνεξόδο-
καὶ ὅσο δὲν παίρνει διασκεδαστικός. Ἀλ-
λὰ δὲν εἶναι μόνον ἡ Ἑλλάς στὴν ὁποία
τὰ καθ' ἑαυτὸ χειμερινὰ σποῶν ἀργῆσαν
νὰ κατακτήσουν τοὺς φιλάθλους. Καὶ
στὴν ὑπόλοιπὴ Εὐρώπῃ, τὰ χειμερινὰ
σποῶν, ὑπὸ τὴν σημερινήν τους τοῦλάχισ-
τον μορφήν, ἦσαν σχεδὸν ἄγνωστα μέ-
χρι τὰ μέσα τοῦ παρελθόντος αἰῶνος. Οἱ
περασμένες γενεές

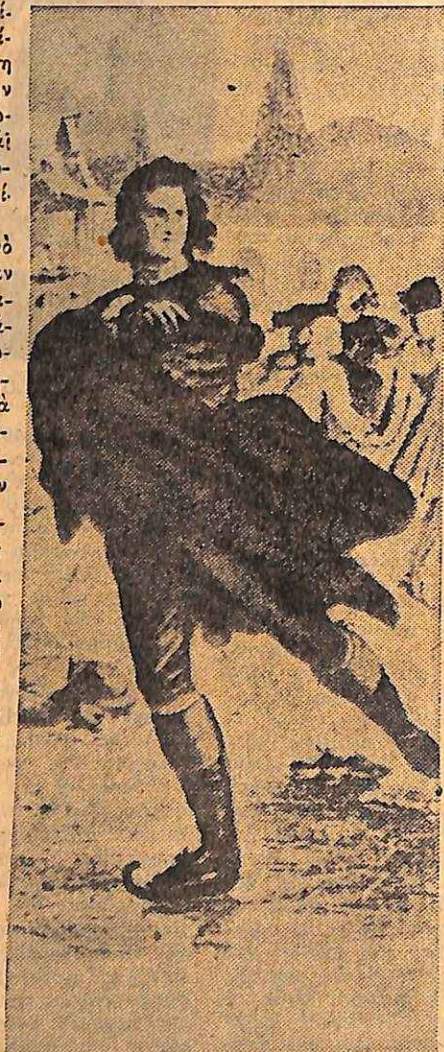
εὗρισκαν, καθὼς φαί-
νεται, πολλὴ μεγαλεί-
τερ ἡ εὐχαρίστηση
στὴν ζεστασιά, στὴν
σπιτική συγκέντρω-
ση, στὸ ζεστὸ τσί-
καὶ στὴν κουδεντού-
λα, παρὰ στὸ υπαί-
θριο ξεπάγιασμα.
Τὸ μόνο χειμερινὸ
σποῶν ποῦ γινώριζαν
καὶ ποῦ κατὰ τὰ φαι-
νόμενα εἶχε τερά-
στο στυλ τοὺς κο-
σμικοὺς κύκλους, ἦ-
ταν τὸ πατινάζ. Τὰ
μετάλλια πατινὰ ἐ-
φευρέθησαν καὶ ἐ-
χρησιμοποιήθησαν
στὴν ἀρχὴ στὴν Ὀλ-
λανδία γιὰ σκοποὺς
καθαρῶς πρακτικούς.
Τὸν χειμῶνα ποῦ
παγώνανε οἱ λίμνες
καὶ οἱ ποταμοί, οἱ
κάτοικοι τὰ χρησιμο-
ποιοῦσαν γιὰ νὰ ἐπι-
κοινωνοῦν πρὸς εὐκολα
ἀπὸ τόπο σὲ τόπο.
Ἀργότερα διαδόθηκαν
τὰ πατινὰ, πάλι γιὰ
πρακτικούς σκοποὺς,
στὴν Ρωσσία, στὴν
Σουηδία, στὴν Νορ-
βηγία, καθὼς καὶ
στὴν Βόρειο Ἀμερι-
κή.

Οἱ Ἀγγλοὶ, ὅμως,
οἱ Γερμανοί, οἱ Αὐ-
στριακοὶ καὶ ἄλλοι
λαοὶ τῆς Κεντρικῆς
πρὸ πάντων Εὐρώ-
πης, παρέλασαν τὸ

πατινίσμα καὶ τὸ μετέβαλαν σὲ δια-
σκεδασθ. Στὴν Γαλλία μάλιστα τὸ πατι-
νίσμα ἐξελέχθη καὶ πολλὴ γρήγορα σὲ κο-
σμικὸ γεγονός ποῦ συγκέντρωνε τὴν
Αὐλὴν καὶ τὴν ἀριστοκρατίαν στίς Βερ-
σαλλίες, ὅπου εἶχαν κατασκευασθῇ ἐπι-
τηδες τεχνητὲς λίμνες γιὰ νὰ παγώνουν
εὐκολὰ καὶ γιὰ νὰ μὴ δημιουργοῦν κιν-
δύνους γι' αὐτοὺς ποῦ πατινάριζαν. Τὸ
κουτσμπολιὸ τῆς ἐποχῆς αὐτῆς ἰσχυρί-
ζεται ἐν τούτοις ὅτι οἱ περισσότεροι ἀπὸ
τοὺς «σπορτσμαν» καὶ τίς «σπορτσγού-
μεν» τοῦ πατιναρίσματος, δὲν εἶχαν τὴν
παραμικρὴν ἰδέαν ἀπὸ πατινὰ καὶ δὲν πῆ-
γαιναν στὰ παγωμένα τερραῖν ἀπὸ ἀγά-
πη πρὸς τὸ σποῶν, ἀλλὰ ἀπὸ ἀγάπην πρὸς
τὸ φλέρι. Ὅταν σκοτεινίαζε — καὶ σκο-
τεινιάζει τόσο γρήγορα τὸν χειμῶνα —

τὰ ζευγαράκια σκορ-
πιώντουσαν στὸ δά-
σος τῶν Βερσαλλίων
καὶ προσπαθοῦσαν νὰ
ἐξουδετερώσουν τὸ
χειμωνιάτικο κρύο
μὲ θερμὲς περιπτώ-
ξεις καὶ μὲ τὴν φλό-
γα τῆς καρδιάς τους.
Λέγεται μάλιστα ὅτι
τὸ πατινάζ τῶν Βερ-
σαλλίων ἔδωσε ἀ-
φορμὴν σὲ πολλὰ ρω-
μαντικά εἰδύλλια,
ἀλλὰ καὶ σὲ πολλὰς
μονομαχίας.

Ὅπως τὸ πατινί-
σμα, ἔτσι καὶ τὸ
σκι· ἐφευρέθη στὴν
ἀρχὴ γιὰ λόγους
πρακτικούς. Ἡ κα-
ταγωγὴ του εἶναι ἀ-
πὸ τὴν Φινλανδία, ὅ-
που τὸ μεγαλύτερο
μέρος τῆς χώρας
σκεπάζεται τοὺς
περισσότερους μῆνες
ἀπὸ παχὺ στρώμα χι-
ονιοῦ. Χωρὶς τὰ ἐλ-
κῆθρα καὶ τὰ σκί, ἡ
ζωὴ στὴν Φινλανδία
θὰ ἦταν σχεδὸν ἀδύ-
νατη. Στὰ βορειότερα
ιδίως μέρη τῆς χῶ-
ρας, ὅπου δὲν ὑπάρ-
χουν πόλεις ἢ χωμο-
πόλεις, παρὰ μόνον
μικροσυνοικισμοὶ ποῦ
ἀπέχουν μεταξύ τους
πολλὰς φρεσὲς πό-
λεις, πολλὰ χιλιόμετρα, ὅ-
λη ἡ συγκοινωνία δι-
εξάγεται ἢ μὲ τὰ
σκί ἢ μὲ τὰ ἐλκῆθρα.

Ὁ μεγάλος Γκαῖτε ὑπῆρξε ἐπίσης καὶ
ἓνας μεγάλος θιασώτης τῶν χειμερινῶν
σποῶν, ἰδού τον ποῦ πατινάρει ὅπως τὸν
παισιὰ μὲ καλκονασιὰ τῆς ἐποχῆς.

ποῦ τὸ σῶρον οἱ τάρανδοι, τὰ χαρᾶκτη-
ριστικὰ ζῶα τῶν βορείων χωρῶν ποῦ ἔ-
χον ὀνομασθῇ αἱ γκαμῆλες τοῦ πόλου.
Τὸ ὄνομα αὐτὸ ὅμως δὲν ἀνταποκρίνεται
καὶ τόσο πρὸς τὰ πράγματα, ἐπεὶ οἱ
τάρανδοι εἶναι πολὺ χρήσιμα, ἀλλὰ καὶ
φοβερὰ ἐπικίνδυνα ζῶα. Μόλις ἀντιληφθῇ
ὁ τάρανδος ὅτι ὁ ἐπιβάτης τοῦ ἐλκῆθρου
ἔχει κουρασθῇ ἢ ὅτι ἀπὸ ἀμάθεια δὲν
κρατᾷ ἀρκετὰ σφιγτὰ τὰ γκέμια του,
γυρίζει ἀπὸτομα καὶ τοῦ ἐπιτίθεται μὲ τὰ
φαρδεῖά, ὠραία κέρατα ποῦ στολίζουν τὸ
κεφάλι του. Τὸ ἴδιο συμβαίνει ἂν σὲ
κρυμνὴν ἀπότομῃ στροφῇ ἀναποδογυρίσῃ
τὸ ἐλκῆθρο καὶ τιναχθῇ ἔξω ὁ ὁδηγός
του. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸν οἱ ἀμάθητοι προ-
τιμοῦν τὸ σκί ὡς μέσον συγκοινωνίας ποῦ
μπορεῖ νὰ εἶναι πρὸς κουραστικό, ἀλλὰ εἶ-
ναι πολὺ πρὸς ἀσφαλές.

Πολὺ ἀργότερα διεδόθη τὸ σκί στὴν
ὑπόλοιπὴ Εὐρώπῃ, ὡς σποῶν πιά. Διη-
γούνται ὅτι οἱ πρῶτοι ποῦ ἀπεφάσισαν
νὰ γίνουν «σκιέρ», ἐγκατέλειψαν πολλὴ
γρήγορα τὴν ἀπόφασίν τους αὐτή. Ἦταν
ἀδύνατον νὰ χωρήσῃ μέσα στὸ μυαλό
τους πῶς μπορεῖ ἓνας ἄνθρωπος νὰ στα-
θῇ ἐπάνω στὰ δύο τεράστια αὐτὰ ξύλα,
νὰ κρατήσῃ ἰσορροπία καὶ νὰ ἀποπειρα-
θῇ νὰ τρέξῃ, νὰ κἀνὴ πῆδους καὶ νὰ ἀ-
νεβαίνῃ μάλιστα καὶ ἀνηφορίες. Ἀργό-
τερα ὅμως τὸ σκί ἔγινε τὸ πρὶν ἀγαπημέ-
νο χειμερινὸ σποῶν καὶ σήμερα ὑπάρχουν
σὲ ὅλη τὴν Εὐρώπῃ τεράστια ξενοδοχεῖα
στὰ πρὶν ἀπίθανα μέρη ποῦ ἀπορροῦν ἀπὸ
τοὺς σκιέρ ποῦ φθάνουν ἐκεῖ κατὰ ἑκα-
τοντάδες ἢ κατὰ χιλιάδες μὲ πλοῖα-
φορηθῶν ἀπὸ τὸ μετεωρολογικὸ δελτίο

Τὰ παιδάκια ἰδιαιτέρως ἀπολαμβάνουν
τὴν πολλὴ εὐχαρίστηση ἐτοιμάζονται νὰ
ξεκινήσουν ἐπάνω στὸ ἀμπόμπλεϊ των.

ἢ ἀπὸ τὸ ραδιοφῶνο ὅτι αὐτὸ ἔχει στρώ-
σει γιὰ καλὰ.

Περίφημοι ἔχουν γίνει σὲ ὅλον τὸν
κόσμο οἱ χιονοδρομικοὶ ἀγῶνες τοῦ Σάν-
Μόριτς τῆς Ἑλβετίας, ποῦ συγκεντρών-
ουν κάθε χειμῶνα τὴν ἀφρόκρεμα τῆς
ἀριστοκρατίας καὶ περισσότερο ἀκόμη
τῆς πλουτοκρατίας, τῶν δύο ἡμισφαί-
ριων.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ πατινάζ καὶ τὸ σκί, ἔ-
να ἄλλο ἀγαπημένο σποῶν τῶν μεγάλων,
πρὸ πάντων ὅμως τῶν μικρῶν, εἶναι τὸ
ἀμπόμπλεϊ ἢ τὸ «ἀμπόμπλεϊ», τὰ μικρὰ ἐλ-
κῆθρα δηλαδὴ ποῦ τρέχουν μόνον στὸν
κατήφορο, ἐπεὶ δὲν ἔχουν ἄλλη κινή-
τηρι δύναμη ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ ἐπιβά-
του ἢ μᾶλλον τῶν ἐπιβατῶν. Ὁ παιδό-
κοσμος βρίσκει μίαν ἐξαιρετικὴν εὐχαρί-
στησιν στὸ σποῶν αὐτὸ ποῦ κοκκινίζει τὰ
μαγουλάκια του καὶ τοῦ δίνει τὴν ἡδονὴν
τῆς ταχύτητος. Ἄν καμμιὰ φορὰ γίνῃ
στραβοτιμονιά, οἱ ἐπιβάται ἀδειάζουνται
«στὰ μαλακὰ» ἐπάνω στὸ χιόνι, καὶ αὐ-
τὸ κάνει τὸ σποῶν ἀκόμη πρὶν διασκεδαστι-
κό. Τὸ μόνο μειονέκτημα τοῦ «ἀμπόμπλεϊ»
εἶναι ὅτι, καθὼς εἶπαμε, πηγαίνει μόνον
στὸν κατήφορο καὶ ὕστερα ἀπὸ τὴν δια-
σκεδαστικὴν κατάβαση πρέπει νὰ ξαναε-
βασθῇ ἐπάνω ποδαρόδρομο. Ἀλλὰ ἡ ἰδέαν
ὅτι μετὰ τὴν ἀνηφορίαν θὰ ἐπακολουθή-
σῃ πάλι τὸ γλέντι τῆς κατηφορίας, κά-
νει καὶ τὸν κόπο αὐτὸν διασκεδασθῇ
καὶ τὸ παιχίδι σποῶν δὲν παίρνει τέλος.

Ἐξυπνα 50%

ΟΜΟΙΟΠΑΘΕΙΑ

Στὸ χορὸ:
— Τρελλάινωμαι γιὰ τὸ δῶλ δεσπο-
νίς, ἐσσεῖς;
— Ἐγὼ πρὸς τὸ παρὸν, τρελλάινωμαι
ἀπὸ τὸν πόνο. Μοῦ ἔχετε τσακίσει τὸ δά-
χτυλά!

ΖΗΛΕΙΑ

Ἡ μοντέρνα ὑπερήτρια λέγει:
— Κυρία ἀναγκάζομαι νὰ φύγω.
— Καὶ γιατί Μαρία μὰς ἀφήνεις;
— Δὲν μπορῶ κυρία. Εἶσθε πολὺ κορ-
ψή, καὶ περὶ ἐγὼ ἀπαρτήρητη ὅταν
σερβίρετε τὸ τσάι στὶς φίλες σας...

ΔΙΑΒΕΒΑΙΩΣΙΣ

Στοὺς ξωγράφους:
— Θέλω νὰ μοῦ κάνετε τὸ πορτραῖτό
μου ἀλλὰ μπορεῖ νὰ μὲ κολακεύῃ πε-
ρισσότερο.
— Μείνετε ἡσυχη κυρία μου, θὰ γίνετε
ἀγνώριστη!

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ

Στὸ κατάστημα:
— Ἄν ὁ κύριος θέλει: κατὰ πολὺ καλὸ.
ἔχω κατὰ κἀλπας ποῦνα: σωστὴ ἀράχνη,
μονάχα ποῦ κοστίζουν...
— Ἄ! Ὁχι. Νὰ μὴν εἶναι πολὺ ἀ-
κριδές. Τίς θέλω γιὰ τὴν γυναῖκα μου.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

Ἐκεῖνη (ἐξῶς φρενῶν).— Δός μου
αὐτὸ τὸ ρωῆμα! Ὁ φάκελλος δείχνει
γυναικεῖο γράψιμο, γιατί γλώσσας μὲ-
λις τὸ διάβασες!
Ἐκεῖνος (ἀτάραχος).— Πάρτο!
Εἶναι ὁ λογαριασμὸς τῆς εἴςφρας σου.

ΕΚΛΟΓΕΣ

— Γιατὸς θέλω νὰ μὲ δοῦτε ἄρρω-
στη γιὰ νὰ μὲ πᾶγῃ ἐφέτος ὁ ἄνδρας
μου στὰ λουτρά.
— Πολὺ ὠραία. Καὶ ποῦ θέλετε νὰ
πονήτε;

ΕΞΟΙΚΟΝΟΜΗΣΙΣ

Ὁ κ. ἀφρημένος συναντᾷ μὴ γνωστὴν
του:— Καὶ πῶς πάει ὁ σύζυγός σας;
— Μά... δὲν εἶμαι παντρεμένη...
— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία μου, ἔχασα
πῶς ὁ ἄνδρας σας εἶναι ἐγγενής!...

ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ

Ὁ γέρον-δανδὴς θέλει νὰ κάμῃ ἓνα δῶ-
ρο τῆς φίλης του:
— Πόσο αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι;
— 10.000 δραχμές.
— Καὶ αὐτὸ ἐδῶ;
— Χίλιες.
— Ὁρα! Ὅθι μοῦ δώσετε αὐτὸ ἐδῶ
ἀλλὰ θὰ δώσετε τὴν ἐτικέτα τοῦ πρῶ-
του!

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ἡ Χρύσα καὶ ἡ Φανή Μοργέτη εἶναι δυὸ ἀδελφές ποὺ ἐργάζονται μαζὶ στὸ μπαλέτο τοῦ καλοκαιρικοῦ θεάτρου «Κοσμικόν». Ἐκεῖ, ἡ Χρύσα, ἡ μεγαλύτερη, γνωρίζεται μετὰ τὸν δημοσιογράφον Χρυσάνην καὶ γίνεται φιλενάδα του, ἐνῶ ἡ Φανή συνδέεται μὲ ἕνα τρυφερότατο αἰσθημα, μετὰ τὸν πιανίστα τῆς ὀρχήστρας Λεωνίδα. Κάποτε, ὅμως, ὁ Χρυσάνης βαριέται τὴν Χρύσα καὶ θέλει νὰ κάνει ἐρωμένη του τὴν Φανή. Γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχῃ αὐτό, μεταχειρίζεται ὅλα τὰ μέσα. Ἡ Χρύσα ὅμως, εἶναι πάντα ἐκεῖ, ἔτοιμη νὰ υπερασπισθῇ τὴν ἀδελφή της, νὰ τὴν συμβουλευθῇ. Τελutaία, ὁ Χρυσάνης ἄλλαξε τακτική. Ὑποκρινόμενος τὸν ἀνιδιοτελὴ καὶ εἰλικρινὴ φίλον, προτείνει τῇ Φανῇ νὰ τὴν παρουσιάσῃ σύντομα πρωταγωνίστρια τῆς ὀπερέτας. Ἡ Φανή δὲν ἀκούει τὴν ἀδελφή της καὶ ἀφήνεται νὰ παρασυρθῇ ἀπὸ τὸ ὥραιο ὄραμα. Ὁ Χρυσάνης τὴν πηγαίνει σὲ μιὰ Ἰταλίδα δασκάλα τοῦ τραγουδιοῦ ἢ ὁποῖα ἀποκαλύπτει ἕνα πλοῦτο φωνῆς στὴν Φανή καὶ ἀναλαμβάνει νὰ τὴν φορέμα. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ ῥό-

λος, μετὰ τὸ θέατρο, ὁ Χρυσάνης παίρνει τὴν Φανίτσα καὶ πάνε νὰ φάνε στὰ Ὁλύμπια. Ἡ Φανή εἶναι τώρα πολὺ ἀπελπισμένη. Ἐλγε μάθει ἀπὸ τὴν Μαίρη ὅτι ὁ Λεωνίδας, ὁ ἀγαπημένος της ποὺ θρυσκότανε μετὰ τὸν θίασον τοῦ Ἀλφὲς στὴ Θεσσαλονίκη, εἶχε ξελογιασθῇ μετὰ τὴν σουμπρέττα τοῦ θιάσου τὴν Βαλμή. Ἐνα γράμμα, ὅμως, ποὺ ἔρχεται ἀπὸ τὸν Λεωνίδα, ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη διαψεύδει αὐτὸν τὸν ἰσχυρισμό. Ὁ Λεωνίδας τῇ γράφει μὲ μεγάλη θέρη καὶ τῇ ἀναγγέλλει ὅτι ἔγραψε μιὰ ὀπερέττα τὴν ὁποία θὰ ἀνέβασθῃ στὴ Θεσσαλονίκη. Τὸ γράμμα αὐτὸ ἀναστατώνει τὴν Φανίτσα, τὴν ἀλλάζει τελείως. Ἀρχίζει πὰ νὰ μὴν τὴν εὐχαριστῇ ἢ συντροφιά τοῦ Χρυσάνου καὶ ἕνα βράδυ χαλνᾷ ἀπότομα τὴν παρέα του καὶ γυρίζει σπῆτι της. Ἐκεῖ γράφει ἕνα μεγάλο γράμμα στὸν Λεωνίδα καὶ γαρύμνη κατόπι, πέφτει νὰ κοιμηθῇ. Ἐύπνησε ἀπὸ ἕνα δυνατό χτύπημα τοῦ κοιδοῦ καὶ πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι της. Ἦταν ὁ Χρυσάνης. Ἐλγε καὶ σοβαρὸ νὰ τῇ πῇ. Καὶ πραγματικά, τῇς προτείνει νὰ τὴν κάνει γυναῖκα του. Ἡ Φανίτσα ἀρνείται. Τοῦ λέγει πὼς ἀγαπᾷ πάντα τὸν Λεωνίδα. Ὁ Χρυσάνης φεύγει φουρκισμένος καὶ δηλώνοντας ὅτι δὲν εἶχαν πὰ νὰ περιμένουν τίποτε, ἀπ' αὐτόν. Καὶ πραγματικὰ τὴν ἄλλη δεκαμερία διώχνουν ἀπὸ τὸ Σανατόριο τὴν ἀδελφή της. Ἡ Φανή παίρνει τὴν Χρύσα καὶ γυρίζει σπῆτι. Ἡ Χρύσα θυβίζεται σὲ λήθαργο, ὅταν ξυπνᾷ εἶναι 10 ἡ ὥρα. Ἡ ἄρρωστη ζητᾷ ἀπὸ τὴν ἀδελφή της νὰ φύγῃ γιὰ τὸ θέατρο.

19ον

Τὶ λές;... Καὶ θὰ σ' ἀφίσω μόνη;...
—Δὲν θὰ πάθω τίποτε...
Πήγαινε, γιατί ἂν σὲ διώξουν, τότε τί θὰ γίνουμε;... Βάλε μου μόνο ἕνα ποτήρι νερὸ στὴν κρέκλα, δίπλα μου, μήπως διψᾶσω...
—Μὰ Χρύσα...
—Πήγαινε, σοῦ λέω... Ἄν δὲν πᾶς, θὰ γίνω χειρότερα... Καὶ, μόλις τελειώσῃ ἡ παράσταση, θὰ γυρίσῃς

Ἡ Χρυσάκης δὲν φάνηκε οὔτε αὐτὴ τὴ νύκτα, ὅπως οὔτε τὶς προηγούμενες, στὸ «Κοσμικόν». Ἡ Φανή, μόλις τελειώσε ἡ παράσταση, ἔφυγε τρέχοντας γιὰ νὰ προσφάσῃ τὸ τελευταῖο τράμ. Ὅταν ἔφθασε στὸ σπῆτι της, ἀνοίξε μετὰ λαχτάρα, κ' ἀνέβηκε τρέχοντας τὰ λίγα σκαλοπάτια. Μπήκε σιγὰ στὸ δωμάτιο γιὰ νὰ μὴ ξυπνήσῃ τὴν ἄρρωστη. Ἡ Χρύσα ὅμως δὲν ἐκοιμότανε.
—Ἦρθες; τῇς ψιθύρισε.
—Πῶς εἶσαι; τὴ ρώτησε ἡ Φανή.
—Καλλίτερα... Εἶδες ποῦ δὲν πέθα

να...
Ἡ ἄρρωστη προσπαθοῦσε νὰ κρύψῃ κάτι. Ἡ Φανή πρόφτασε νὰ δῇ πὼς αὐτὸ τὸ κάτι ἦταν ἕνα μαντήλι ματωμένο. Ὅσο ἔλειπε, ἡ Χρύσα εἶχε κάνει αἰμόπτυση, καὶ τώρα προσπαθοῦσε νὰ τὸ κρύψῃ ἀπ' τὴν ἀδελφή της.

Ἡ Φανή τὴν ἀγκάλιασε κ' ἔτσι ἔμεινε ὡς τὸ πρῶτὸ στὸ πλευρὸ της. Ἐκεῖ, κατὰ τὰ σημεῖα, τὴν πῆρε ὁ ὕπνος. Ἐύπνησε ἀπὸ ἕνα ἐλαφρὸ κίνημα τῆς ἄρρωστης.

—Τὶ ἔχεις Χρύσα μου;... τὴ ρώτησε.

—Μοῦ φαίνεται πὼς κάτι ρίξανε κάτω ἀπ' τὴν πόρτα μας... ψιθύρισε ἄτονα ἐκεῖνη.

Ἡ Φανή πετάχτηκε, κ' ἔτρεξε στὴν εἴσοδο. Ἡ ἄρρωστη δὲν εἶχε ἀπατηθῇ: Κάτω ἀπ' τὴν πόρτα ἀσπρίζε κάτι. Ἐνα γράμμα.

Ἡ Φανή τὸ πῆρε καὶ τὸ ἀνοίξε. Ἦταν ἡ ἀπάντησις τοῦ Λεωνίδα. Ἐτρεξε στὸ προσκέφαλο τῆς Χρύσας γιὰ νὰ τῇς διαβάσῃ. Καὶ νὰ τὴν διαβάσῃ:

«Χρυσὴ μου Φανίτσα,

»Σοῦ γράφω μὲ τὴν καρδιά πλημμυρισμένη ἀπὸ ἕνα σωρὸ ἀντίθετα συναισθήματα. Ποῦ νὰ τὸ φαντασθῶ, ὅταν ἔφευγα ἀπ' τὴν Ἀθήνα, πὼς θαρρότανε μέρα ποὺ θάγες τόσο ἀπόλυτη ἀνάγκη ἀπ' τὴν παρουσία μου, ἀπ' τὴν προστασία μου, ἀπὸ μένα τὸν ἴδιον, ποὺ θεωροῦσα τὸν ἑαυτὸ μου ἕνα

να σὰ γυναῖκα μου, κ' ἔκλειπν ὅταν ἀδελφή σου ποὺ ἔκανε τόσα γιὰ σένα, ποὺ τῇς χρωστάς τόσα, καὶ τῇς χρωστάς κ' ἐγώ, ἀφοῦ σ' ἀγαπᾶω... Μὰ καί, αὐτὰ ποὺ σοῦ γράφω δὲν εἶναι οἱ συνηθισμένοι μου ρωμαιτισμοί: Δὲν σοῦ μιλάω πὰ στὸν ἀέρα. Ἐγὼ κάποια βάσιμη θετική, καὶ νομίζω πὼς ἀνέμεσα στὴ σκοτεινιά καὶ στὴ μαυρίλα, ἀρχίζει λίγο στὸ δάσος νὰ σιγυγελᾷ κάποια πρώτη ἀχτίνα καὶ γιὰ μᾶς. Χωρὶς ἄλλο, μετὰ τῇς τελευταῖες σου περιπέτειες, δὲν θὰ μπόρεσες νὰ διαβάσῃς ἐφημερίδες τῆς Θεσσαλονίκης, καὶ γι' αὐτὸ σοῦ στέλνω μερικά ἀποκόμματα. Ἡ ὀπερέττα μου παίχθηκε προχτές ἐδῶ, κ' εἶχε, λένε μιὰ σπάνια ἐπιτυχία. Τὸ θέατρο, ἦταν ἀσφυκτικὰ γεμάτο, ὅλοι οἱ ἡθοποιοὶ χειροκροτήθηκαν μ' ἐνθουσιασμό, τὰ τραγούδια μπιχαρίστηκαν ἐπίμονα, κ' ἐμένανε μετὰ βγάλανε τέσσαρες φορὲς στὴ σκηνή. Φαντάσου! Χθὲς ὁ θιασάρχης μετὰ κάλεσε καὶ μοῦπε πὼς θὰθελε μετὰ τὸ ἔργο μου νὰ κάνει ἐναρξὴ στὴν Ἀθήνα. Δὲ βιάστηκα νὰ τοῦ πῶ «ναί», γιατί δὲ σοῦ κρύβω πὼς γιὰ τὴν Ἀθήνα ἔχω ἄλλα ὄνειρα. Καὶ πρῶτο ἀπ' ὅλα τὰ ὄνειρά μου, φυσικά, εἶναι νὰ δῶ σένα στὸ ρόλο τῆς πρωταγωνίστριας... Ἄν ὑποτεθῇ πὼς θάγω καὶ στὴν Ἀθήνα κάποια ἐπιτυχία, δὲ θὰ νοιώσω καμμιὰ χαρὰ ἂν αὐτὴ τὴν ἐπιτυχία δὲν τὴ μοιρασθῶ μετὰ σένα, ἂν δὲ σ' ἔχω δίπλα μου γιὰ νὰ μοιρασθῇς μαζί μου τὰ χειροκροτήματα. Δὲ φαντάζομαι νὰ εἶναι τόσο δύσκολο αὐτό. Τώρα μάλιστα ποὺ μαθαίνεις, ὅπως μοῦ γράφεις, καὶ φωνητικὴ μουσική, θὰ μπορέσω εὐκόλα ν' ἀπαιτήσω νὰ παίξῃς ἐσὺ τὸν πρῶτο ρόλο. Μὴ στενοχωριέσαι, Φανίτσα. Ἐγὼ μιὰ προαίσθησις πὼς ὅλα θὰ τελειώσουν καλὰ, πὼς ἡ ζωὴ θὰ μοῦ χαρίσῃ πολλὴ χαρὰ, γιατί μοῦ τὴ γοοῦσάει...

»Ἡ ὀπερέττα μου λέγεται «Λουλούδια τῆς νύχτας». Τὶ λές, σ' ἀρέσει ὁ τίτλος; Ἐδῶ ἄρασε πολὺ. Γράψανε πὼς τὸ λιμπρέττο εἶναι χαριτωμένο κ' ἡ μουσικὴ γλυκειά. Στὸ γράφω αὐτό, χωρὶς κίνδυνο νὰ νομίσης πὼς περιαυτολογῶ. Ἀ

»Υ. Γ. Μαζὶ μετὰ τὸ γράμμα μου αὐτό, θὰ πάρῃς καὶ μιὰ ἐπιταγή 2.000 δραγμῶν. Μὴν τὴς ἀρνήθῃς. Εἶναι τὰ πρῶτα μου ποσοστὰ, καὶ σοῦ τὰ χρωστάω, ὅπως σοῦ χρωστάω κ' ὅλη μου τὴν ἐμπνευση. Μ' αὐτὰ τὰ λεφτὰ πάρε ὅτι φάρμακα χρειάζονται γιὰ τὴν Χρύσα, πάρτης ὅτι διαλεχτὸ φαί χρειάζεται γιὰ νὰ δυναμώσῃ. Καὶ μὴ σὲ νοιάζει: πρὶν τελειώσουν, θὰ σοῦ στείλω κ' ἄλλα. Νά, κ' ἀπόψε θαῤομε πέννα. Τώρα ποῦ σοῦ γράφω εἶναι ἀπόγευμα, κ' ὅλο σχεδὸν τὸ θέατρο εἶναι πουλημένο. Μὴ σὲ νοιάζει, Φανίτσα... Ἡ τύχη μας ἄλλαξε. Κι' ὁ Θεὸς εἶναι μὲς ζὶ μας...»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 23ον

Ὅσο διάβαζε ἡ Φανή, τόσο ἡ φωνὴ της σκεπαζόταν ἀπ' τοὺς λυγμούς ποὺ προσπαθοῦσε μάτανα νὰ πνίξῃ. Τόσο ποῦ, πολλές φορὲς ἡ Χρύσα ἀνασηκωνότανε γιὰ ν' ἀκούσῃ.

—Πιὸ δυνατὰ... ψιθύριζε.
Ἡ Φανή μετὰ προσπάθεια δυνάμωνα τὴ φωνή της καὶ συνέχιζε τὸ διάβασμα. Ὅταν τελειώσε τὸ γράμμα, ἡ Χρύσα ἔπασσε στὸ μαξιλάρι της δακρυσιμένη.

—Τὸ καὺμένο τὸ παιδί!... εἶπε σιγὰ. Πόσο μᾶς ἀγαπάει...

Ὑστερα ἡ Φανή τράβηξε μέσα ἀπ' τὸ φάκελλο μερικά ἀποκόμματα ἐφημερίδων.

—Θέλει νὰ δῇς τί γράφουνε γιὰ τὸν Λεωνίδα; ρώτησε τὴν ἀδελφή της.
—Ναί... Ναί... ἔκανε μετὰ λαχτάρα ἡ Χρύσα.

Ἡ Φανή ἀνοίξε καὶ διαβάσε τὸ ἀποκόμμα ἀπ' τὸ «Φῶς»:

«Προχθὲς ἐδόθη εἰς τὸ θέατρον «Μέγας Ἀλεξάνδρος» ἡ πρώτη τῆς νέας ἐλληνικῆς ὀπερέτας «Λουλούδια τῆς νύχτας» τοῦ νέου συνθέτου κ. Λεωνίδα Μιχαήλ. Ἡ πρώτη τοῦ ἐλαφροῦ μουσικοῦ ἔργου ὑπῆρξε μιὰ πραγματικὴ ἀποκάλυψις: Ὁ νέος Ἕλληνας μουσικὸς ἀποδεικνύεται προικισμένος μετὰ πηγαιὸν καὶ πλοῦσιον τάλαντον. Ἡ ἐμπνευσις του, νεανικὴ καὶ ρωμαλέα, μᾶς ἔδωκε πραγματικὰ συγκινήσεις. Μῆσα εἰς τὰ «Λουλούδια τῆς νύχτας» ὑπάρχουν κομμάτια ὡραῖοτάτα, γεμάτα αἰσθημα καὶ χάριν. Ἐνα ἀπὸ αὐτὰ κυρίως, τὸ ταγκὸ «Σ' ἀγαπᾶω, κ' ἄς μὴν το ἀξίσεις», ἐπανελήφθη πέντε φορὲς, καὶ ἐτραγουδῆθη ἀμέσως ἀπὸ ὅλο τὸ κοινὸν τῆς παρεμβάδας, χωρὶς ἄλλο δὲ θ' ἀποτελέσῃ πανελληνιον σουξέ. Ἡ ὀπερέττα τοῦ κ. Μιχαήλ, τὴν ὁποῖαν εἶχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ χειροκροτήσῃ πρῶτος ὁ κόσμος τῆς πόλεως μας, θὰ παίχῃ, ὡς πληροφοροῦμεθα, καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας τὴν προσεχὴ χειμερινὴν περίοδον. Καὶ εἶναι βέβαιον ὅτι καὶ εἰς τὴν πρωτεύουσάν θὰ σημειώσῃ τὴν ἰδίαν ἐπιτυχίαν ποὺ ἐσημείωσε καὶ ἐνταῦθα. Ἐνα μεγάλο «εὖγε» ὀφείλεται εἰς τὸν νέον Ἕλληνα συνθέτην, ὁ ὁποῖος ἀμέσως μετὰ τὸ πρῶτον τοῦ ἔργου κατέλαβεν —ἐπιβέβως— μιαν ἐπίσημον θέσιν μεταξὺ τῶν μουσουργῶν τῆς ἐλαφρᾶς ἐλληνικῆς μουσικῆς.

—Εἶδες ἐπιτυχία, Χρύσα;... φώναξε ἡ Φανή, χαμογελώντας ἀνέμεσα στὰ δάκρυά της.

—Μπράβο τοῦ... ψιθύρισε ἡ ἄρρωστη. Ἐσεῖς οἱ δύο θὰ γίνετε ἕνα περίφημο θεατρικὸ ζευγάρι... Ἐκεῖνος θὰ γράφῃ ἔργα, ἐσὺ θὰ τὰ παίξῃς. Μπορεῖ νὰ κάνετε καὶ θίασον δικό σας μεθαύριο...

Ὑστερα, ἡ Φανή διαβάσε καὶ τὸ

Λουλούδια

τῆς Νύχτας

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ
ΑΘΗΝΑΪΚΟ
ROMANTZO
ΤΟΥ ΚΟΥ
ΧΡ.Κ.ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μεγάλο ἐμπόδιο καὶ στὴν καρριέρα σου καὶ στὴ ζωὴ σου!... Μοῦ φάνηκαν τόσο καταπληκτικὰ ὅλα αὐτὰ ποὺ ξιάβασα, στὸ γράμμα σου, ποὺ δὲ θὰ τὰ πίστευα, ἂν δὲν σοῦ ἔβλεπα μέσα ἀπ' τὴς γραμμὲς σου τὸν πιὸ εἰλικρινὴ, τὸν πιὸ ἀληθινὸ, τὸν πιὸ ἀβάσταχτο πόνο. Τὴν νύκτα, τὸν πόνο αὐτὸν ποὺ ἔχεις ἀπὸ τὴν Χρύσα! Ἐλπίζω δὲ καὺμένη τὴν Χρύσα! Ἐλπίζω δὲ μὴ πὼς θάβαν περαστικὰ ὅλα, μὴ πὼς σὲ λίγο θάμαι σὲ θέσι νὰ καὶ πὼς σὲ λίγο θάμαι σὲ θέσι νὰ σὰς προστατεύω καὶ τὶς δύο, ἐσὲ

ποὺ οἱ ἑπαινοὶ αὐτοὶ ἀνέκουε σὲ σένα μόνο. Γιατὶ ἐσὺ ἔγραψες αὐτὴ τὴ μουσική, μετὰ τὸ χέρι τὸ δικό μου...

Σὲ φιλῶ πολὺ - πολὺ
Λεωνίδας

λος ποὺ ἀνέλαβε νὰ παίξῃ ὁ Χρυσάνης στὴν ζωὴ τῆς Φανῆς, γίνεται γνωστὸς καὶ οἱ συνάδελφοι τῶν δυὸ κοριτσιῶν τὴ βλέπουν μετὰ ζήλεια, μίαν μάλιστα ἀπ' αὐτὲς δημιουργεῖ καὶ ἕνα ἐπεισόδιο τῆς Χρύσας, ὅστερ' ἀπὸ τὸ ὁποῖο αὐτὴ κάνει αἰμόπτυση. Εἶναι φυματική... Ὁ γιατρός συνιστᾷ ἀπόλυτη ἡσυχία, καὶ καλὴ τροφή. Στὴν κρίση αὐτὴ σιγμὴ παρουσιάζεται πάλι ὁ Χρυσάνης ὁ ὁποῖος φέρνει τῇς Χρύσας γιατρό, τῇς στέλνει νοσοκόμα καὶ ἀφήνει καὶ χρήματα. Τὸ ἴδιο βρά-

ἀμέσως... Σὲ δυὸ - τρεῖς ὥρες τὸ πολὺ, θάσαι πίσω... Ἄντε, φύγε...

Μὲ τὴν καρδιά της βουρκαωμένη, ἡ Φανή τὴ φίλησε, κ' ἔφυγε. Ἐφτάσε στὸ θέατρο, βγῆκε στὴ σκηνή σὺν αὐτόματο, χόρεψε... Μοναδικὴ τῆς ἐλπίδα ἔμεινε ἡ ἀπάντησις τοῦ Λεωνίδα. Τὸ γράμμα της τὸ εἶχε ταχυδρομῆσει ἐδῶ καὶ τρεῖς μέρες. Μὲ τὶς φασαρίες ὅλες δὲν εἶχε ξεγᾶσει νὰ τὸ ρίξῃ. Καὶ τώρα, περίμενε δικό του γράμμα μ' ἀγωνία.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

Κουβέντες του Βάδρακα

Δεαζύγιο

Αδελφάκι Διεφθοντή,
Μασάω από τὰ προχθές, άσίκη μου,
χαλίικια εξ αίτιαν πού τὸ Φροσι ώχετο ά-
πιών.

Μπήκες, βλάμη;
Έπειδής δηλαδή τή
ξεσκόνισα λιγάκι τή
μικρά τὸ πήρε περί
φιλότιμο καί μου-
στείλε τὸ νταή τὸν
άδερφό της περί δε-
αζύγιο.

— Ρέ Βάδρακα,
μου λέει ὁ Χάντρας
ὁ άλλοίθωρος, δέν
εἶς' ἐν τάξει κι' ά-
κου...

—Μή μου άπτου,
ρέ Χάντρα, τοῦ ά-
πηνώ θυμοειδώς, ώς
ἐκεῖ καί μή παρέκει,
μολών λαβέ... σ' ά-
κούω.

Ὁ Χάντρας, πάτη-
σε φρένο τῆς όργῆς:

Παραφούσκωσες, μου λέει, Βάδρα-
κα καί μή σοῦ κοπῇ τὸ καίμακι... Ά-
παισῶ τὸ δεαζύγιο μὲ τὸ Φροσι.

—Αὐτὸ εἶναι; Σοῦ τὸ δῶνω!

Άκολούθησε φίλημα σταυροειδῶς κα-
τὰ τὸ ἔθιμο καί υπογράψανε οἱ ποτηριές
τὸ γεγονός μὲ μαρτύρους τὸ Χλέπα τὸν
κουλό καί τὸν Μένιο τὸ γδάρτη.

Καί τώρα, άδερφάκι, θά κατηφορίσω
καμμιά άπ' αὐτές κατὰ τὸ Ρενέ (τὸ μου-
σάτο ντέσε!) γιά νά μου βρῇ τή νέα
σύζυζ.

Γιά χυρῆ
ΒΑΘΡΑΚΑΣ

Έκδέσεις

—Άπό προχθές, βοηθοῦντος καί τοῦ
καιροῦ, ἤνοιξαν καί πάλιν αἱ γνωσταὶ δι-
αρκεῖς ἐκθέσεις «πορτραίτων» καί
αἱ «μυῶν» Ζίναρ' καί Γιαννάκη.

—Υπό όργάνων τῆς άστυνομίας Πό-
λεων συνελήφθη χθές ἐν πλήρει μέθῃ δι-
ατελοῦσα, ἡ γνωστή κοσμική κυρία Οἰ-
νοποτίδου, ἐκθέσασα οὕτω έντελώς
τὴν υπόληψιν τοῦ δυστυχοῦς συζύγου
τῆς.

Νεοελληνική ποίηση

Άγάπη!

Άγάπη! Πόσο σέ προσμένω!
Ψσον καιρὸ σέ περιμένω!
Δέν μὲ λυπάται πιά κανεῖς;
Άγάπη!... Πούσαι νά φανῇς!

Έλα μέσ' στό μενεζεδί, τὸ νοτισμένο
(βράδυ
νά μὲ τυλίξης μ' ὄνειρα στό θέιο σου τὸ
(χάδι...)

Άγάπη! Κάνε γρήγορα! Άχ!... μή μου
(τ' άρνηθῇς,
πάρε... ταξί άντις γιά τράμ! Άκουε, μω-
(ρή; Θάρρῃς;

ΦΑΡΙΑ ΜΑΛΑΓΓΑ

Τὸ αἶνιγμά μας

Άπό τὴν πόλι ἔρχομαι
καί στήν κορφῇ κανέλλα.
Όραία πούναι ἡ σέσουλα
μὲ δίχως φουστάνέλλα.

—Τί εἶναι;
Λάσις: Ρωτήσατε τὸν κ. Έγγονό-
πουλο.

Σκέψις συζύγου

—Τὰ ἔθῃ ἀλλάζουν μὲ τή μόδα. Άλ-
λοτε π. χ. οἱ γυναῖκες μᾶς «έφερναν»
τὰ σκεῦῃ τῆς κουζίνας στό κεφάλι μας...
Τώρα τὰ φέρνουν στό δικό τους τὸ κε-
φάλι.

Γραφεῖον συνοικεσίων

Τὸ εὐφύμως καθ' ἑλα τὰ Βαλκάνια
γνωστὸν γραφεῖον μᾶς θά σᾶς δώσῃ ά-
σφαλῶς τὴν χαρὰν τοῦ Ίμενίου: Έχε-
μύθεια, πίστις, ἐλπίς. Ζητήσατε τιμοκα-
τάλογον. (Τὰ έξοδα κηδείας δωρεάν).

Γράμματα τοῦ Τζανέττου

Οἱ χοροὶ

Σιδερ Ντιρετόριό μου τσῆ «Έφδομάς»,
Μωρ' τί εἶν' άφτοῦνο τζόγια μου άποῦ
γένεται μὲ τσοῦ μπάλλους; Τόμου καί
μπήκε τὸ Τριώδιο, πού νάμπη διάλος μέ-
σα ντου, οὔλος ὁ κο-
σμάκης βάρθηκε νά
διοργανώσῃ κι' άπό-
να χορόνε!

Εἶναι νά σοῦ φύγῃ
τὸ τσερβέλο καί νά
πάῃ στή στρατόσφαι-
ρα.

Χορός, σοῦ λένε,
τοῦ συλλόγου τῶν
Έλλήνων «Άρπινι-
στών». (Αὐτῶνε δη-
λαδή πού άνεθαίνου-
νε ὡς τῇ Πάρνη-
θα), χορός τῶν Τη-
νίων, τῶν Θηρίω-
νε καί δὲ γνωρίζω
κι' ἄλλου ποιανοῦ
φούτερου, συχώρεσέ
με. Θέ μου. Κατάλια-
δες δηλαδή τῇ μάκε-
να; Τούρχεται στό μυαλό τοῦ κάθε τζι-
τζιφιόγκου νά κοινομήσῃ κάνα φράγκο
καί σκέβεται άπίκου τὸ Μπάλλο. Άου-
ζεῦε! τὸ λοιπὸν ἑφτά σουσουράδες, οὔλα
τὰ σκάρτα μοντέλα τσῆ δημιουργίας
καί τσ' άμολάει νά μᾶς κόβουν.

Μά ἔλα πού μυρίστηκα τζογούλια
μου, τῇ μάκενα; Καί τόμου μούρθε
καμιά στ' άργαστήρι τῆς ἐθ'άξω γλώσ-
σα πού πάει καπνός.

Κάλιο, φίόρο μου, νά μὲ λένε άγενῇ.
Φιναλεμέντε μ' άζαίρουνε κι' οἱ τοῖχοι
άπό πιά μεγάλη φαμίλια κρατάω.

Με τιμῇ κι' υπόληψιν
ΤΖΑΝΕΤΤΟΣ

Ή άλληλογραφία μας

Κον Ν.Δρακουλίδην, ἱατρόν.
Συνταγᾶς καί όνομασίας παραξένων καί
κομποπολιτικῶν κοκτέιλ διά νά τὰς χρη-
σιμοποιήσετε στά προσεχῆ σας διηγήμα-
τα, θά σᾶς δώσῃ ὁ μίστερο Τζήμης, τῆς
«Μεγάλης Βρεταννίας», ὁ όποῖος, άγα-
πητέ, εἶναι μάννα σέ κάτι τέτοια.

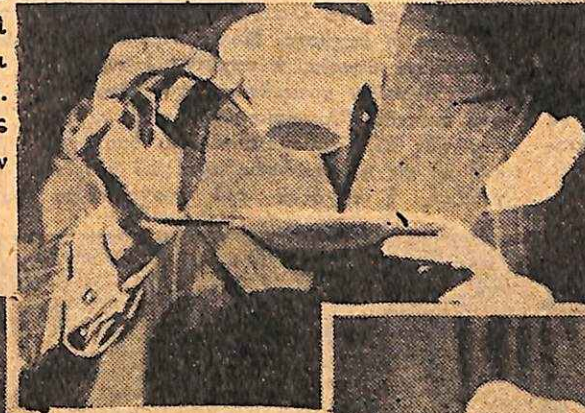
Κον Άχ. Μ.α.μ.ά.κ.η.ν. Γιατί, άγα-
πητέ, σᾶς χάσαμε; Μήπως, πρὸς Θεοῦ,
γράφετε πάλι καμμιά ἐπιθεώρησι; Τόσο
γρήγορα ξεχάσατε πῶς όρκισθήκατε νά
σᾶς κοποῦν τὰ νέοια άυ έναναγράφετε
στιχούσε;

Δεῖξε μου πῶς πίνεις καί δά- σοῦ πῶ ποιός εἶσαι

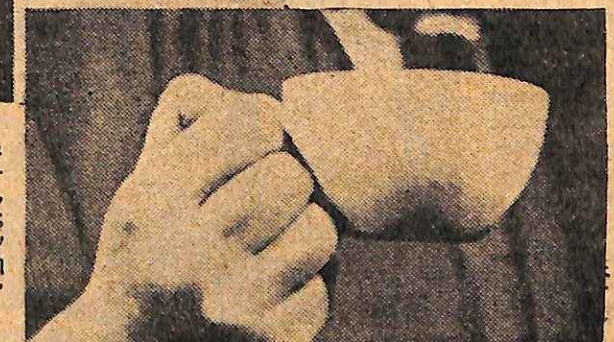
Ὁ χαρακτήρ τοῦ ανθρώπου φαίνεται ἀπό πολλὰ πράγματα ἀπό τὸν
τρόπο πού μιλεῖ, ἀπό τὸν τρόπο
πού περπατᾷ καί κάθεται, ἀλλά καί
ἀπό τὸν τρόπο άκόμη πού κρατᾷ
τὸ φλυτζάνι αἵφνης, τοῦ τσαγιοῦ.
Κυττάξτε τίς παρακάτω εἰκόνες
μας καί θά βρῆτε σ' αὐτές τὴν
χαρακτηρὰ τῶν φίλων σας.

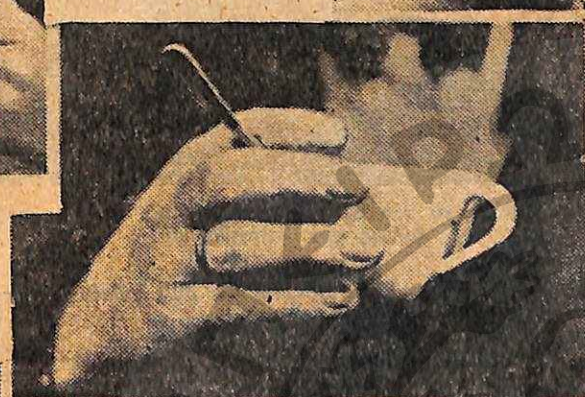
Αὐτός ἐδῶ εἶναι ὁ διανοούμε-
νος. Αδιαφορεῖ γιά τὴν αἰσθητι-
κή του εμφάνιση καί κρατᾷ τὸ
χέρι κλειστό.

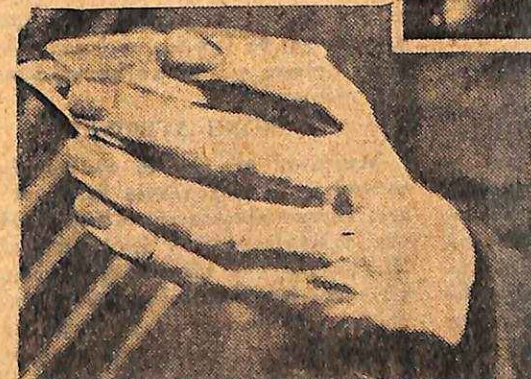
Αὐτὸς ἐδῶ, εἶναι
τὸ αντίθετον: Εἶ-
ναι ὁ αἰσθητικὸς,
ὁ κομψοφιλοκίμοφος
τύπος. Δέξ τε τον
μὲ πόση προσοχή
κρατᾷ τὸ φλυτζά-
νι του.

Αὐτὸς ἐδῶ εἶναι ἀθλη-
τῆς. Δέξ τε τον πόσο
σφιχτὰ κρατᾷ τὸ φλυ-
τζάνι του.

Αὐτὴ ἐδῶ εἶναι ἡ κυρία τοῦ
κόσμου. Προσέχει μὴ στάξῃ
καμμιὰ σταγόνα έξω ἀπὸ τὸ
φλυτζάνι τῆς.

Ὁ άρτίστας, δέν πίνει τὸ φλυτζάνι ἀπὸ
τὸ χεροῦλι του, ἀλλὰ τὸ χουφτώνει κι'
αὐτὸς μὲ περισσότερη, όμως, λεπτότητα.

Τὸ παιδί, οδηγεῖται πῶ-
νον ἀπὸ τὸ ένστικτό του:
φοβάται μὴν τοῦ πέσῃ τὸ
φλυτζάνι: ἢ μὴ χάσῃ καμμιὰ
σταγόνα ἀπὸ τὸ περιεχόμε-
νό του. Γι' αὐτὸ καί τὸ κρα-
τᾷ μὲ τὰ δύο του χέρια!

ΤΡΟΧΟΠΛΑΝΟΝ

τὸ συγκοινωνιακὸν μέσον τοῦ μέλλοντος

ΟΙ ΣΟΙ επισκέπτονται τὴν Σκωτία, παραξενεύονται, ἀκούγοντας νὰ τοὺς μιλούν γιὰ τὴν πόλιν Μαίνγκελντ, πού εἶναι σχεδὸν ἄγνωστη. Καὶ ὅμως δὲν ἀποκλείεται καθόλου νὰ γίνη ἀπὸ τὴν μίαν ἡμέρα στὴν ἄλλη περιφέρεια, χάρις εἰς τὸ νεώτατον συγκοινωνιακὸν μέσον πού ἐφευρέθη καὶ ἐφευρέθη διὰ πρώτην φοράν ἐκεῖ. Πρόκειται γιὰ ἕνα ἐντελὲς νέο συνδυασμὸ τροχιοδρόμου καὶ ἀεροπλάνου πού θὰ μπορούσε διὰ τὸν λόγον αὐτὸν νὰ ὀνομασθῇ στὰ ἑλληνικὰ «τροχοπλάνον».

Τὸ «τροχοπλάνον» πού λειτουργεῖ δοκιμαστικῶς ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς τὸ Μαίνγκελντ, μοιάζει μὲ ἕνα τεράστιο πούρο, μήκους δέκα μέτρων, πού κυκλοφορεῖ στὸν ἀέρα περίπου σὰν τὸ Ζέπελιν. Ἡ διαφορὰ εἶναι ὅτι τὸ «τροχοπλάνον» ἔχει ρόδες ἢ ὑάλλον ἔχει τέσσαρα μεγάλα καρούλια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα κρέμεται ἡ πὸ γραμμὲς ποὶ εἶναι ἐγκατεστημένες στὸν ἀέρα. Εἶναι μὲ ἄλλους λόγους ἕνα εἶδος ἀκρεμαστοῦ τροχιοδρόμου. Μὲ τὸ ἀεροπλάνο μοιάζει κατὰ τὸ ὅτι κινεῖται μὲ δύο ἔλικες, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους ὁ ἕνας βρίσκεται στὸ ἐμπρὸς μέρος καὶ λειτουργεῖ ἀκριβῶς ὅπως λειτουργοῦν οἱ ἔλικες τῶν ἀεροπλάνων, δηλαδὴ μὲ ἔλιν, ἐνῶ ὁ δεύτερος, πού εἰσέρχεται στὸ πίσω μέρος, λειτουργεῖ σὰν τοὺς ἔλικας τῶν ἀεροπλάνων, δηλαδὴ μὲ ὠθισιν. Χάρις εἰς τὴν διπλὴ αὐτὴ λειτουργία τῶν ἔλικων τοῦ, τὸ «τροχοπλάνον» μπορεῖ νὰ ἀναπτύξῃ ταχύτητα μέχρι 275 χιλιομέτρων τὴν ὥρα.

ὁ ἕνας βρίσκεται στὸ ἐμπρὸς μέρος καὶ λειτουργεῖ ἀκριβῶς ὅπως λειτουργοῦν οἱ ἔλικες τῶν ἀεροπλάνων, δηλαδὴ μὲ ἔλιν, ἐνῶ ὁ δεύτερος, πού εἰσέρχεται στὸ πίσω μέρος, λειτουργεῖ σὰν τοὺς ἔλικας τῶν ἀεροπλάνων, δηλαδὴ μὲ ὠθισιν. Χάρις εἰς τὴν διπλὴ αὐτὴ λειτουργία τῶν ἔλικων τοῦ, τὸ «τροχοπλάνον» μπορεῖ νὰ ἀναπτύξῃ ταχύτητα μέχρι 275 χιλιομέτρων τὴν ὥρα.

ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΕΚΑΤΟ ΤΟΙΣ ΕΚΑΤΟΝ

Τὸ πρῶτο πρᾶγμα πού συλλογίζεται κανεὶς, ὅταν ἀκούῃ τὴν ἱλιγγιώδη αὐτὴ ταχύτητα, εἶναι ἡ ἀσφάλεια. Εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρχῃ ἀσφάλεια σ' ἕνα συγκοινωνιακὸν μέσον πού διασχίζει τὸν ἀέρα ἐπάνω σὲ γραμμὲς μὲ τὴν ἀφάνταστη αὐτὴ ταχύτητα; Στὴν ἐρώτησιν αὐτὴ, ὁ ἐφευρέτης καὶ οἱ κατασκευασταὶ ἀπαντοῦν ὅτι τὸ τροχοπλάνον θὰ εἶναι τὸ ἀσφαλέστερον μέσον συγκοινωνίας. Ὁ ὁδηγὸς, κάθετα μπροστὰ σ' ἕναν πίνακα μὲ ἡλεκτρικὰ γλομπάνια διαφόρων χρω-

μάτων, πού τὸν προειδοποιεῖν αὐτομάτως γιὰ τὸν παραμικρὸ κίνδυνον πού μπορεῖ νὰ παρουσιασθῇ στὰ ἐπόμενα 150 χιλιόμετρα. Σὲ σημεία ἐπικινδύνων στροφῶν ἢ διασταυρώσεων, διακόπτεται αὐτομάτως τὸ ρεύμα πού τροφοδοτεῖ τοὺς ἔλικας, ὥστε νὰ ἐλαττώνεται ἐπίσης αὐτομάτως ἡ ταχύτης. Μόλις περάσουν τὰ ἐπικινδύνια σημεία, ἡ ταχύτης ἐπανερχεται καὶ πάλιν αὐτομάτως στὸ κανονικὸ τῆς ἐπίπεδο. Ὡς σημειωθῇ ὅτι ἡ ταχύτης τῶν 275 χιλιομέτρων ἔχει ὑπολογισθῇ μὲ τὴν αὐτομειώσιν αὐτὴν. Σὲ εὐθεία γραμμὴ, ἡ ταχύτης τοῦ τροχοπλάνου

χοπλάνου πού κυκλοφοροῦν ἐπάνω στὸ ἰδιο δίκτυον.

Τὰ πλεονεκτήματα αὐτὰ ἔπαισαν, καθὼς φαίνεται, τὴν Κυβέρνησιν τῆς Βραζιλίας νὰ κάμῃ τὴν πρώτην ἐγκατάστασιν τροχοπλάνων καὶ ἤδη μελετᾶται ἡ ἐγκατάστασις ἐννέα διαφόρων γραμμῶν πού θὰ καταλήγουν ὅλες στὸ Ρίον Ἰανέιρον.

Η ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

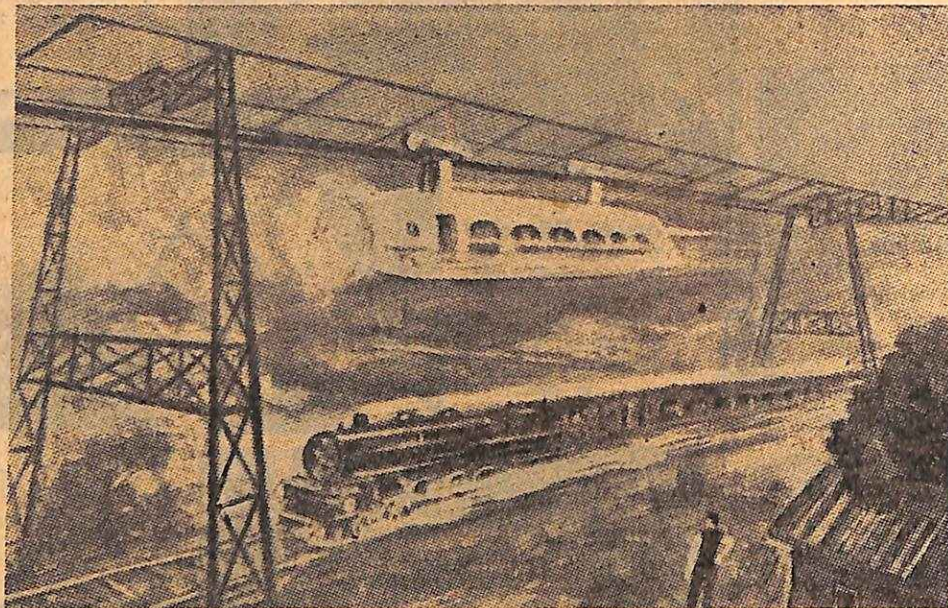
Ἡ «Λόντον Νόρθ - Ἡσπερ Ραίλγουαϊν» ἢ «Ἐταιρία δηλαδὴ πού ἔχει ἀναλάβει τὴν ἐκμετάλλευσιν τῆς νέας αὐτῆς ἐφευρέσεως, ἄρχισε ἤδη νὰ κτίζει μεγάλα εἰδικὰ ἐργοστάσια, διότι προβλέπει ὅτι πολὺ γρήγορα θὰ ἔχῃ μεγάλες παραγγελίες. Ἄν ἀναλογοσθῇ κανεὶς ὅτι μὲ τὸ τροχοπλάνον θὰ συντομευθοῦν οἱ ἀποστάσεις εἰς τὸ ἐλάχιστον, ὅτι ἕνα ταξίδι ἀπὸ τὰς Ἀθήνας ὡς τὰς Πάτρας θὰ γίνεταί μέσα σὲ πενήντα λεπτὰ τῆς ὥρας καὶ μὲ πολὺ μεγαλύτερη ἀσφάλεια ἀπὸ αὐτὴν πού προσφέρουν τὰ ἀεροπλάνα καὶ τὰ Ζέπελιν, τότε

πρέπει νὰ παραδεχθῇ ὅτι ἡ αἰσιοδοξία τῆς ἀγγλικῆς ἐταιρίας δὲν εἶναι καθόλου ὑπερβολικὴ. Τὸ τροχοπλάνον θὰ χρησιμοποιηθῇ κυρίως σὲ μεγάλες ὑπεραστικές γραμμὰς καὶ θὰ ἔχῃ ὅσο τὸ δυνατόν λιγώτερες στάσεις γιὰ νὰ μὴ σπαταλᾷ περιττὸν χρόνον.

Η ΜΟΝΗ ΔΥΣΚΟΛΙΑ

Ἀπέναντι σὲ ὅλα τὰ πλεονεκτήματά του αὐτά, τὸ τροχοπλάνον ἔχει καὶ ἕνα μειονέκτημα οικονομικῆς φύσεως. Θὰ εἶναι, τοῦλάχιστον στὴν ἀρχή, πανάκριβο. Ἡ ἐγκατάστασις τῶν ἐναερίων γραμμῶν, τῶν ἐναερίων σιδηροδρομικῶν σταθμῶν πού θὰ ἐπικοινωνοῦν μὲ τὸ ἔδαφος μὲ τεράστια ἀσσανσέρ, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ κατασκευὴ τῶν ὀχημάτων ἀπὸ εἰδικὰ μίγματα μετάλλων, γιὰ νὰ ἀντέχουν στὴν μεγάλη πίεσιν τοῦ ἀέρος, θὰ ἀπαίτησουν τεράστια ἐξοδα. Ἀλλὰ τὰ πλεονεκτήματα πού πρόκειται νὰ προσφέρῃ, θὰ εἶναι τόσο μεγάλα, ὥστε θὰ ἀντισταθμίσουν ἀσφαλῶς τὰ ἐξοδα αὐτά.

ΖΑΝ ΩΜΠΙΕΝ

Θάρτη μὴ μέρα, πού τὸ νέο μέσον συγκοινωνίας θὰ συναγωνίζεται ἐπικινδύνως τὸν σιδηρόδρομον.

φθάνει καὶ ὑπερβαίνει τὰ 300 χιλιόμετρα

ΤΡΑΙΝΟ ΧΩΡΙΣ ΟΔΗΓΟ

Τὸ τροχοπλάνον ὁδηγεῖται κυρίως ἐξ ἀποστάσεως ἀπὸ κεντρικοὺς σταθμούς, μέσα ἀπὸ τοὺς ὁποῖους κανονίζονται ἐντελῶς αὐτομάτως ἡ ταχύτης, ἡ κατεύθυνσις, οἱ στάσεις, οἱ ἐκκινήσεις καὶ ὅλα τὰ παρόμοια. Ὁ ὁδηγὸς δὲν κάνει οὐσιαστικῶς ἄλλη δουλειά, παρὰ νὰ παρακολουθῇ τὴν κανονικὴν λειτουργίαν τῶν διαφόρων μηχανημάτων καὶ νὰ προσέχῃ, ὅπως εἴπαμε καὶ πρὶν ἐπάνω, τὸν πίνακα μὲ τὰ πολύχρωμα γλομπάνια διὰ τὴν περιπτώσιν κινδύνου. Ἐὰν ὁ ὁδηγὸς πάθῃ αἰφνιδίως ἀπὸ συγκοπή ἢ ἀν ἀπλῶς ἀποκοιμηθῇ τὸ τροχοπλάνον δὲν θὰ μείνῃ ἀκυβέρνητον. Θὰ ἐξακολουθήσῃ κανονικὰ τὸν δρόμον του, καὶ μόλις παρουσιασθῇ ὁ παραμικρὸς κίνδυνος, θὰ σταματήσῃ αὐτομάτως ὅπου εὐρίσκεται, ταυτοχρόνως δὲ θὰ σταματήσουν καὶ ὅλα τὰ ἄλλα τρο-

Η ΚΑΡΙΝ

βρῆκε δουλειά

Ἡ Κάριν ξύπνησε αὐτὸ τὸ πρωὶ μὲ μεγάλη ἀκεφιά. Αἰσθανόταν φοβερὴ κούρασις, ἐπειδὴ εἶχε χορέψῃ πάρα πολὺ τὴν περασμένη νύχτα καὶ εἶχε πᾶει ἀργὰ στὸ κρεβάτι. Περισσότερο θυμῶς ἀπὸ τὴν κούρασιν τὴν βασάνιζε τὸ ζήτημα τοῦ ἀδελφάντου. Εἶχε παραγγεῖλει γὰρ τὴν συγκατάθεσιν τοῦ πατέρα τῆς ἕνα ζευγὰρι πανάκριβα σκουλαρίκια καὶ τώρα δὲν ἦταν εἰς θέσιν νὰ τὰ πληρώσῃ ἂν καὶ εἶχε περάσει ἕνας μῆνας ἀπὸ τὴν ἡμέραν πού τὰ εἶχε παραλάβει. Ὁ πατέρας τῆς, ὅχι μόνον δὲν εἶχε δώσει τὴν συγκατάθεσιν του γιὰ τὴν ἀγορὰ αὐτῇ, ἀλλὰ τῆς εἶχε δηλώσει κατηγορηματικὰ ὅτι δὲν θὰ πληρώει ποτέ του τὸν λογαριασμὸ αὐτὸ ἐπειδὴ εὐρίσκετο ὅτι ἡ Κάριν εἶχε τόσα κοσμήματα ὥστε ἦταν ἐντελῶς περιττὸ νὰ ἀγοράσῃ κι' ἄλλα. Τῆς ἄρεσαν ὅμως τόσο αὐτὰ τὰ σκουλαρίκια, ὥστε χωρὶς νὰ σκεφθῇ καθόλου τὴν συνέπειαν τὰ εἶχε παραγγεῖλει καὶ τὰ εἶχε παραλάβει.

Πετάχθηκε γρήγορα ἀπὸ τὸ κρεβάτι τῆς φόρεσε μάνι - μάνι μιά ρούπα τοῦ σπιτιοῦ καὶ κατέβηκε γρήγορα γιὰ νὰ προλάβῃ τὸν πατέρα τῆς πρὶν φύγῃ, νὰ τοῦ ἐξηολογηθῇ τὸ λάθος τῆς καὶ νὰ παρακαλέσῃ νὰ κανονίσῃ τὸν λογαριασμὸ τοῦ ἀδελφάντου. Ἦταν ὅμως ἀργά γιὰ τὸ πατέρα τῆς εἶχε φύγει λίγην ὥρα πρὶν.

—Θὰ πάω στὸ γραφεῖο τοῦ συλλογισθῇ. Τὸ ζήτημα αὐτὸ πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ κανονισθῇ.

Ἀνέβηκε πάλιν γρήγορα στὸ δωμάτιό τῆς, φόρεσε τὸ πρῶτον φόρεμα πού βρῆκε μπροστὰ τῆς πρὸ χειρὸς, ἔρριξε ἐπάνω τῆς ἕνα παλὸ παλὸ γιὰ νὰ δείξῃ στὸν πατέρα τῆς ὅτι μπορούσε νὰ εἶναι καὶ ἀπλὴ στὸ ντύσιμό τῆς καὶ τράβηξε κατ' εὐθείαν γιὰ τὸ μέγαρο τῆς Τραπεζίης Ντάνερ καὶ Σία.

Ἡ Κάριν ἦταν σχεδὸν ἄγνωστη στὸ προσωπικὸ τῆς Τραπεζίης ἐπειδὴ ὁ πατέρας τῆς τῆς εἶπε νὰ ἀποφεύγῃ νὰ τὸν ἐπισκέπτεται στίς ὁφείλεις τῆς δουλειᾶς τοῦ. Γιὰ τὸν λόγον αὐτὸ δὲν ἔδωσε κανεὶς ἰδιαιτέρη σημασίαν στὴν ἀπλουντυμένη ἀλλὰ δημομασία στὴν ἀπλουντυμένη πρῶτ - πρῶτ φη κοπέλλα πού μῆκε πρῶτ - πρῶτ μέσα στὴν μεγάλη αἴθουσα. Προγῶ μὲς σταθερὸ βῆμα πρὸς τὸ γραφεῖο τῆς γενικῆς διευθύνσεως, ἀλλὰ τῆς σταμάτησε τὸν δρόμον κάποιος κλητῆρας πού τὴν ρώτησε τί ζητοῦσε.

—Θέλω νὰ ἰδῶ τὸν κ. Ντάνερ, εἶπε ἡ Κάριν.

—Ὁ κ. Ντάνερ δὲν δέχεται ἀπῆντη-σε ὁ κλητῆρ μὲ ἐπίσημον ὄρος.

—Ἐμένα θὰ μὲ δεχθῇ, τοῦ εἶπε ἡ Κάριν καὶ ἔκανε νὰ προχωρήσῃ. Ὁ κλητῆρας ὅμως στάθηκε μπροστὰ στὴν πόρτα ἀπαγορεύοντάς τῆς τὴν εἶσοδον. Τὴν ἴδια στιγμὴ εἶδε νὰ πλησιάσῃ ἕνας πολὺ καλοντυμένος κύριος πού καθὼς κατάλαβε ἀμέσως ὅτι ἦτο Κάριν, ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρους ὑπαλλήλους τῆς Τραπεζίης.

—Ἡ οἰκονομία μου συνδέεται λίγην μὲ τὴν οἰκονομία τοῦ κ. Ντάνερ, εἶπε καὶ ἔλπιζω ὅτι ἅμα τοῦ μιλῶ μὴν μου θὰ βρῇ κάποια θέση καὶ γιὰ μένα.

—Γνωρίζετε γραφομηχανή, στενογραφία, τὴν ρώτησε ὁ ὑπάλληλος.

—Ὁχι, τοῦ εἶπε ἡ Κάριν.

—Μὰ τότε τί θέσιν ζητᾶτε, δεσποινίς μου;

—Μιὰ ὁποιαδήποτε ἄλλη θέσιν πού νὰ μὴ χρειάζεται ἰδιαιτέρως γνώσεις, εἶπε ἡ Κάριν.

—Ἀκούτε, δεσποινίς μου, ἐπανέλαβε τότε ὁ ὑπάλληλος. Νομίζω ὅτι εἶναι ἐντελῶς περιττὸν νὰ ἐπιμένετε νὰ ἰδῆτε τὸν κ. Ντάνερ. Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἰδιαιτέρως γραμματεὺς τοῦ καὶ ὀνομάζομαι Μάρλεϋ. Μπορὼ νὰ σᾶς βεβαιώσω διὰ λογαριασμὸν τοῦ κ. Ντάνερ ὅτι τὸ καλλίτερον πού ἔχετε νὰ κάνετε εἶναι νὰ γυρίσετε στὸ σπιτάκι σας καὶ νὰ εἰπῆτε στοὺς γονεῖς σας ὅτι ἡ ὁμορφιά καὶ τὸ χαριτωμένο χαμόγελο δὲν εἶναι ἀρκετὰ ἐφόδια γιὰ νὰ προσληφθῇ μίαν ὑπάλληλον σὲ μιὰ Τράπεζαν. Ἄν ἐπιμένουν ὁπωσδήποτε νὰ σᾶς στείλουν νὰ ἐργασθῆτε πρέπει νὰ σᾶς δώσουν καὶ τὴν ἀνάλογον μὀρφωσιν, εἰδ' ἄλλως νὰ σᾶς διαλέξουν τὸ ἀνάλογο ἐπάγγελμα.

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ κ. Μάρλεϋ πεί-

εἶναι πολὺ ἀργά.

Ἡ Κάριν βρῆκε τὸ πρᾶγμα ἀρκετὰ διασκεδαστικὸ καὶ ἀπεφάσισε νὰ ὑποκριθῇ τὴν ξένη.

Ἐπὶ τὰ γόνατα καὶ ἔρριξε τὸ κεφάλι της νὰ ἀκουμπήσῃ στὸ στήθος τοῦ.

πρασαν φοβερά την Κάριν γι' αυτό του άπληντοσε και αυτή με πολύ λίγη ευγένεια:

—Δεν ήρθα εδώ για να ακούσω τις συμβουλές σας. Ήρθα για να ιδω τον κ. Ντάνερ και σας βεβαιώνω ότι θα τον ιδω χωρίς να ζητήσω την άδειά σας γι' αυτό.

Ο Μάρλεϋ κατάλαβε ότι είχε μιλήσει πολύ άσχημα προς την άγνωστή του δεσποινίδα και θέλοντας να διορθώσει το λάθος του την κάλεσε να μπει μέσα στο γραφείο του και της πρόσφερε μιάν αναπαυτική πολυθρόνα για να καθήσει.

Με συγχωρείτε, δεσποινίς, που σας μίλησα λίγο απότομα, αλλά πρέπει να σας ομολογήσω ότι δεν χωνεύω τους ανθρώπους που έννοούν να αντικρύζουν την ζωή σαν να είναι παιχνίδι.

Είμαι ειλικρινής, ή μίς Ντάνερ μου είναι φοβερά αντιπαθητική.

—Την γνωρίζετε;

—Όχι. Γνωρίζω όμως ότι είναι ξανακακοποιημένο κορίτσι, που δεν ξέρει τίποτ' άλλο παρά πώς να ξεδεύει άσκοπα λεπτά. Νά, γθές πληρώσαμε πάλι έναν τεράστιο λογαριασμό σε κάποιον άδαιμαντοπώλη.

Η Κάριν μόλις κρατήθηκε για να μη φωνάξει από τη χαρά της. «Ωστε ό λογαριασμός που της έφερνε τόση σκοτοβρα είχε πληρωθεί. Ύστερα, συνεγίζοντας την συζήτησή της με τον Μάρλεϋ, που τον εύρισκε φοβερά συμπαθητικό, του είπε:

—Και πού ξέρετε αν αντικρύζοντας την δεσποινίδα Ντάνερ δεν την συμπαθήσετε. Είναι, καθώς λένε, πολύ

σε μόλις την αντίκρουσε. Και χωρίς να περιμένη απάντησή της γύρισε προς τον Μάρλεϋ και τον ρώτησε:

—Γνωρίζετε την κόρη μου;

—Είχα πρό όλίγου την τιμήν, είπε αυτός υποκλινόμενος.

Σε λιγάκι ή Κάριν έβγαине από την Τράπεζα για να γυρίση στο σπίτι της.

—Αύριο βράδυ, στις έπτά, στοδ «Λάιονς», συλλογίζόταν. Θα έρθη άραγε;

Τό άλλο βράδυ έφθασε πολύ πριν και έφυγε πολύ μετά τις έπτά στοδ «Λάιονς». Ο Μάρλεϋ δεν είχε φανή.

Οι ήμέρες κυλούσαν ή μία μετά την άλλη. Έγιναν έβδομάδες, έγιναν ένας, δύο μήνες, αλλά ούτε ξαναείδε τον Μάρλεϋ, ούτε άκουσε τίποτε γι' αυτόν. Και όμως ένιωθε μέσα της κάτι που της έλεγε ότι ό άνθρωπος

Είμαι τρελλή να σ' αγαπώ...

Είμαι τρελλή να σ' αγαπώ, αφού πιά έχεις πεθάνει, να λυώνω στη λαχτάρα των φιλιών, να νοιώθω τώρα πώς αυτό που μούδωκες δε φτάνει, δε φτάνει ή δρόσος των παλιών.

Με μιάν άσίσιαση μανία να θέλω ό,τι μου λείπει, να θέλω ό,τι μου κράτησες κρυφό κι' έτσι να δέρνωμαι μ' αυτό τό μάταιο καρδιοχτύπι στα μάτια σου την τρέλλα να ρουφώ.

Τι θ' άπογίνω, αγαπημένε, που θα σε ζητήσω; Άλλοτε οι μέρες φεύγανε στην προσμονή σου σκιές. Αϊδώνες καρτερώντας σε μπορούσα να διανύσω, με τόνειρό σου, ήσανε κι' οι πίκρες μου γλυκές.

Που νάσαι; Τι νάπόμεινε από σε να τό ζητήσω; Που νάιναι τό στερνό μου αυτό αγαθό; Ω, δεν μπορεί μιά δλόκληρη ζωή γι' αυτό να ζήσω, και μάταια καρτερώντας να χαθώ.

Μ. Πολυδούρη

—Όστε με θεωρείτε άνίκανη — για δουλειά;

—Μάλλον ναι. Έκτός αν αποφασίσετε φυσικά να αλλάξετε. Άλλά πρέπει να αλλάξετε πολύ. Άν μου υπόσχεσθε ότι θα προσπαθήσετε να αλλάξετε τότε σας υπόσχομαι και εγώ να διορισθήτε πωλήτρια στο κατάστημα ενός φίλου μου. Στην άρχή θα κερδίζετε λίγα, άργότερα όμως, ποιός ξέρει; Κι' εγώ όταν πρώτομπήκα σ' αυτήν την Τράπεζα ήμουν ένας άσήμαντος υπαλληλάκος.

—Και τι έλπίζετε άκόμη; ρώτησε ή Κάριν;

—Ελπίζω; Ω! Έλπίζω πολλά. Όνειρεύομαι να φθάσω κάποτε να γίνω συνέταιρος του διευθυντού.

—Γιατί δεν παντρεύεσθε με την κόρη του;

—Α! Όχι. Δεν άνειρεύθηκα ποτέ μου να πουληθώ. Άλλωστε, για να

συμπαθητική και έχει ξεάιρετο χαρακτήρα.

—Άς είναι, είπε πάλιν απότομα ό Μάρλεϋ. Έγώ την αντιπαθώ και θα την αντιπαθώ. Άλλωστε, πριν από πέντε χρόνια, δεν σκοπεύω να παντρευθώ...

—Κρίμα, είπε χαμογελώντας ή Κάριν. Κι' εγώ είχα άρχισει να έλπίζω ότι...

—Γιά ξαναπεράστε μετά πέντε έτη, είπε ό Μάρλεϋ γελώντας κι' αυτός άκόμη πιο δυνατά. Ποιος ξέρει; Έν τώ μεταξύ, αν θέλετε, μπορούμε να συναντηθούμε αύριο βράδυ στις έπτά στο «Λάιονς» και να πάμε ύστερα μαζί στοδ φίλου μου για την θέση.

—Θά έλθω άσφαλώς, πρόσλαβε μόνον να πη ή Κάριν γιατί την ίδια στιγμή άνοιξε ή πόρτα και μπήκε ό πατέρας της.

—Τι γυρεύεις εδώ Κάριν, την ρώτη-

αυτός δεν είχε βρεθί τυχαίως στο δρόμο της και ότι θα έπαιζε κάποιο σοβαρότερο ρόλο στην ζωή της.

—ΕΕ—

Κάποιο απόγευμα — ό πατέρας της έλειπε για λίγες ήμέρες σε ταξίδι — ή Κάριν σήκωσε τό άκουστικό και ζήτησε στο τηλέφωνο τον κ. Μάρλεϋ.

—Ο μπαμπάς έστειλε κάποιο τηλεγράφημα και είναι άνάγκη να περάσετε μετά τό γραφείο από τό σπίτι για να λάβετε γνώσην.

Ο Μάρλεϋ παραξενεύθηκε πολύ από τό τηλεφώνημα αυτό. Ήξερε πολύ καλά ότι ό προϊστάμενός του τηλεγραφούσε πάντοτε κατ' ευθείαν στην Τράπεζα. Πέρασε έν τούτοις άμέσως μετά τό κλείσιμο του γραφεί-

(Η συνέχεια στη σελίδα 64)

ΈΤΕΧΝΕΣ ΉΕΥΤΙΕΣ

(Βράδυ Έκείνος έχει γυρίσει στο σπίτι, και προσπαθεί να βρή κάτι στο ραδιόφωνο. Έκείνη γυρίζει κατά τας έννημίση, πρόσχαρη πεταχτή κεφατή άφου Έκείνος έχει φρικτά έκνευρισθή από μιά δευτέρα πράξη «Αρχιτεργονιδιστού της Νυρεμβέργης»).

ΕΚΕΙΝΗ. Καλησπέρα...

ΕΚΕΙΝΟΣ. Καλησπέρα...

ΕΚΕΙΝΗ. Πώς γύρισες τόσο νωρίς.

ΕΚΕΙΝΟΣ. (Κυττάζει τό ρολόι του). Δεν είναι νωρίς τον χειμώνα οι έννιάμιση...

ΕΚΕΙΝΗ. (Κυττάζει τό ρολόι της). Οι έννιά και είκοσι...

ΕΚΕΙΝΟΣ. Τι σημασία έχουνε δέκα λεπτά;

ΕΚΕΙΝΗ. Έχουνε... Πώς δεν έχουνε; Δέκα λεπτά που πιάς να μου φάς εσύ, δέκα λεπτά που έκανε τό τράμ, γιατί είχε πάθει θλάθη, είκοσι, και δέκα λεπτά που κανε για να φτάση τριάντα... Σωστή μισή ώρα... Άπ' τις έννιά, λοιπόν, πρέπει να λογαριάσης πώς είμαι δώ... Την ίδια ώρα, δηλαδή, με σένα...

ΕΚΕΙΝΟΣ. Με συγχωρείς... Έγώ ήρθα από τις όχτώμιση...

ΕΚΕΙΝΗ. (Βγάζοντας τό καπέλο της. Λίγο ειρωνικά): Μπάρ... Πώς τόπαθες;

ΕΚΕΙΝΟΣ. Γιατί, παρακαλώ; Κάθε βράδυ δεν έρχομαι την ίδια ώρα;

ΕΚΕΙΝΗ. Ουδέποτε...

ΕΚΕΙΝΟΣ. Τό χειμώνα, κάθε βράδυ... δε βρίσκω τί μπορεί να καθυστέρηση έναν άντρα ή μιά γυναίκα τό χειμώνα, μετά τις όχτώμιση... Όλα κλείνουνε, άπ' τις έμιση... Όλα γραφεία και τα μαγαζιά... Μένουν άνοιχτές μόνο οι μπουρες, τα κοσμικά ζαχαροπλαστεία, και...

ΕΚΕΙΝΗ. (Με άρκετή άναίδεια). Και;

ΕΚΕΙΝΟΣ. (Σα να μετανοή). Τιποτε...

ΕΚΕΙΝΗ. Νά σου συμπληρώσω εγώ αυτό που άφισες άσυμπλήρωτο. Και οι γκαρσονιέρες...

ΕΚΕΙΝΟΣ. (Έξαγριώνεται). Δεν ντρέπεσαι να τό λές...

ΕΚΕΙΝΗ. (Περιφρονητικά). Έσύ, δε ντρέπεσαι να τό σκέπτεσαι;

ΕΚΕΙΝΟΣ. Δεν τό σκέφθηκα...

ΕΚΕΙΝΗ. Όρκίσου...

ΕΚΕΙΝΟΣ. Κι' επί τέλους άς μη μούδινες άφορμή να τό σκεφτώ...

ΕΚΕΙΝΗ. Φταίω εγώ, αν είσαι λυπόπος και συχαμερός;

ΕΚΕΙΝΟΣ. (Θυμωμένα). Όρίστε! Με βρίζεις κι' από πάνω...

ΕΚΕΙΝΗ. Έλα, καυμένη... Είσαι άστείος...

ΕΚΕΙΝΟΣ. (Την πιάνει από τό χέρι και την καθίζει δίπλα του). Έλα τώρα... λέγε, που ήσουν ως αυτή την ώρα...

ΕΚΕΙΝΗ. Μά ως ποιά ώρα, επί τέλους; Νά σ' άκουγε κανείς θα νόμιζε πώς γύρισα μεσάνυχτα...

ΕΚΕΙΝΟΣ. Ύστερα από διόμιση μόλις ώρες, θάιναι μεσάνυχτα.

ΕΚΕΙΝΗ. Κι' ύστερα από έννιάμιση ώρες, πρώϊ...

Όχι, καυμένη! Πώς φαίνεσαι πώς έχεις πάρει διαζύγιο με τη λογική...

ΕΚΕΙΝΟΣ. Θα πάρω και με σένα σε λίγο...

ΕΚΕΙΝΗ. Άντε! Έπειδή άργησα είκοσι λεπτά;

ΕΚΕΙΝΟΣ. Έπειδή δε μου λές γιατί άργησες...

ΕΚΕΙΝΗ. (πειθήνια): Για σου πώ λοιπόν.

Έφυγα από δώ έξη, για να πάω στα μαγαζιά...

ΕΚΕΙΝΟΣ. Αφου ήτανε για να πιάς στα μαγαζιά, γιατί δεν έφευγες τεσσαρισήμιση, τό πολύ πέντε;

ΕΚΕΙΝΗ. Έ, ώ, σπου να ντυθώ, να έτοιμαστώ...

Ύστερα, είχα στις έξη ραντεβού με τη Λέλα στο Σύνταγμα...

ΕΚΕΙΝΟΣ. Τι την ήθελες τη Λέλα;

ΕΚΕΙΝΗ. Παρέα.

Έφυγα λοιπόν έξη, έφτασα εξήμιση στο Σύνταγμα, κι' ή Λέλα, φυσικά, είχε φύγει...

ΕΚΕΙΝΟΣ. Έκα νε άγια γιατί δεν την πολυχωνεύω...

ΕΚΕΙΝΗ. Ίσως έπειδή είν' άσκημη...

Αισθηματικός
διάλογος του κ.
Χρ. Κ. Χαιροπούλου

Μόνο τις άσκημες φίδες μου δέ χω-
νεύεις εσύ...
ΕΚΕΙΝΟΣ. Σιγά-σιγά θά μου
κάνης εσύ σκηνή ζήλειας...
ΕΚΕΙΝΗ. Όχι, Προτιμώ να συνε-
χίσω... Κατέβηκα, λοιπόν Έρμου,
ώσπου να μπώ στο ένα μαγαζί, να
μπώ στο άλλο, πήγε έφτά!...
ΕΚΕΙΝΟΣ. Έφτά κλείνουν τα
μαγαζιά...
ΕΚΕΙΝΗ. Ακριβώς... Κλείστηκα μέ-
σα στο «Έτάμ», ως τας έφτά και
είκοσι... Είχανε κατεβασμένα τα
ρολά κι' εγώ δέν είχα ψωνίσει ά-
κόμη...
ΕΚΕΙΝΟΣ. Πολύ καλά, θγήκες έ-
φτά και είκοσι...
ΕΚΕΙΝΗ. Όχι, ώσπου να καλο-
εγώ έφτάμισή...
ΕΚΕΙΝΟΣ. Περίεργο, πώς περ-
νάει ή ώρα, ώσπου να διανύση κα-
νείς την άπόσταση από την πόρτα έ-
νός μαγαζιού ως το πεζοδρόμιό του.
ΕΚΕΙΝΗ. Μην είρωνεύεσαι... Έ-
φτάμισή θγήκα, ακριβώς... Έως
μάλιστα κι' όχτώ παρά είκοσιπέντε.
ΕΚΕΙΝΟΣ. Άς το παραδεχτούμε
κι' αυτό... Μένει να καλύψης άλλες
δύο ώρες...
ΕΚΕΙΝΗ. Μιάμιση, μόνο, τδ πολύ.
Άφού μετά τις έννιά, σου είπα τί
έγινε...
ΕΚΕΙΝΟΣ. (Υπομονετικά). Άς
είναι και μιάμιση...
ΕΚΕΙΝΗ. Άνέβηκα σιγά-σιγά
την όδόν Έρμου...
ΕΚΕΙΝΟΣ. Πρώτα από όλα, για-
τί σιγά-σιγά; Αυτό τό καταλαβαί-
νω πώς μπορεί να γίνη τό καλοκαί-
ρι. Άλλά μέσα στο Γενάρη; Μέ-
σο έξορθόρι και μέσ' στο χιονόνε-
ρο; Βιάζεται κανείς γιατί κρυώ-
νει...
ΕΚΕΙΝΗ. (Στενοχωρημένη). Ά-
νέβηκα λοιπόν, άδερφέ τά γρήγορα
την όδόν Έρμου κι' ώσπου να φτά-
σω στο Σύνταγμα τό ρολόϊ έγραφε
όχτώ...
ΕΚΕΙΝΟΣ. (Έξω φρενών). Έ,
μ' αυτό δέν υποφέρεται!...
ΕΚΕΙΝΗ. (Μουδιασμένη). Ποιό;
ΕΚΕΙΝΟΣ. Έγώ νόμιζα πώς εί-
χα δίπλα μου μία γυναίκα, κι' άπο-
δεκνύεται πώς είχα μία χελώνα!...
ΕΚΕΙΝΗ. Μά θρίζεις θλέπω...
ΕΚΕΙΝΟΣ. Άν έκάλυψες την ά-
πόστασι «Έτάμ»-Σύνταγμα σέ μι-
ση ώρα; Είμαι ίσα-ίσα, πολύ έπι-
εικής... Σέ δυό ώρες, αγάπη μου,
συλλογίσου πώς τό αεροπλάνο φτά-
νει άπ' την Άθήνα στη Θεσσαλονίκη.
Έξακόσια χιλιόμετρα, σωστά! Φαν-
τάσου, για να καλύψης εσύ με την
ταχύτητα που μου περιγράφεις θά-
θέλες τρακόσα χρόνια...
ΕΚΕΙΝΗ. (Σκουπίζει ένα δάκρυ
φανταστικό με τό θατιστένιο μαντη-
λάκι της). Με κοροϊδεύεις... Σου όρ-
κίζομαι, πώς όταν έφτασα στο Σύν-
ταγμα, τό ρολόϊ μου έδειχνε όχτώ
παρασμένες...
ΕΚΕΙΝΟΣ. Παρασμένες κιόλας;
ΕΚΕΙΝΗ. Σ' όρκίζομαι...
ΕΚΕΙΝΟΣ. Πολύ καλά... Άς πα-
ραδεχτούμε πάλι πώς όρκίζεσαι ά-
λήθεια... Μένει ακόμα άλλη μία ώρα
άδικαιολόγητη... Έκτός άν μου πής
ότι γύρισες στο σπίτι μέσφ' Ισθμού
της Κορίνθου...
ΕΚΕΙΝΗ. (Σκουπίζει δεύτερο δά-
κρυ, έξ' ίσου φανταστικό με τό πρώ-
το). Πάλι με κοροϊδεύεις...
ΕΚΕΙΝΟΣ. Όχι... Λέγε, πάρε
κάτω... Τί έκανες όχτώ μ' έννιά;

ΕΚΕΙΝΗ. Κατέβηκα σιγά-σιγά
την όδόν Σταδίου...
ΕΚΕΙΝΟΣ. Πάλι σιγά-σιγά;
ΕΚΕΙΝΗ. Έ, όχι βέβαια και γρή-
γορα...
ΕΚΕΙΝΟΣ. Γιατί δέν έπαιρνες
την Πάουερ;
ΕΚΕΙΝΗ. Νόμισα πώς θ' άργού-
σες εσύ να γυρίσης και προσπαθού-
σα να σκοτώσω την ώρα μου, γαζεύ-
οντας στις διτρίνες...
ΕΚΕΙΝΟΣ. (Στό τελευταίο χα-
ρακωμα της ύπομονής του). Κι' έ-
τσι, όταν έφτασες στην Όμόνοια, ή-
τανε πιά έννιά... Έτσι;
ΕΚΕΙΝΗ. (Κλαίει πραγματικά).
Ναί... Δέ με πιστεύεις;
ΕΚΕΙΝΟΣ. (Συγκρατείται). Ά-
κουσε, δέ σε πιστεύω όχι γιατί θέλω
να σε προσβάλω, αλλά γιατί δέν
θέλω να προσβάλω τον έαυτό μου...
Άν πίστευσα όλες αυτές τις έντε-
λώς άτεχνες και τερατώδεις ψευ-
τιές που μου άράδειξες, θά σου
δειχνα πώς είμαι ο πιο άνυπόφορος
δράκας της γής... Αυτή την ίκανο-
ποίηση δέν θά στην δώσω... Θά σου
δώσω όμως ένα μικρό μάθημα: τό
ψέμα είναι κάτι άπόλυτα άπαραίτη-
το στη ζωή του ανθρώπου, σαν τον
άέρα, σαν τό νερό, σαν τον ήλιο κι'
ή έλλειψη του προκαλεί συχνότατα
τό θάνατο, όπως τό θάνατο της Έδ-
είνης στην Άγριόπαισα του Ί-
ψεν... Τό ψέμα όμως πρέπει νάναι
ώραία σεοδρισμένο και να φέρνη τό
καίμισμα της άνησυχίας, κι' όχι την
άγανάκτηση... Με τό να μου πής ότι
έκανες τρισήμιση ώρες για ν' άνεβο-
κατέβης στην όδόν Έρμου, κάνεις
διπλό κακό. Πρώτον με προσβάλεις
σαν άνθρωπο στοιχειωδώς έξυπνο,
και δεύτερον μου δάξεις ψύλλους
στ' αυτή τόσο που άλλοτε μπορεί
να μου λές αλήθεια και να μη σε πι-
στεύω... Έλα, έχεις ακόμα λίγο
καιρό για να μου όμολογήσεις την
αλήθεια, ή τουλάχιστον, ένα εύλογο
φαντάστικό ψέμα... Πού πήγες τό ά-
πόγευμα;
ΕΚΕΙΝΗ. (Μέ λυγμούς). Σου εί-
πα ψέματα... Τη Λέλα τη όρηκα στις
έξήμιση στο Σύνταγμα... Και έπει-
δή τά μαγαζιά κλείσανε πριν προ-
φτάσουμε να ψωνίσουμε, πήγαμε
στο σινεμά έφτά μ' έννιά, ή καλύτε-
ρα, έφτά και είκοσι μ' έννιά και εί-
κοσι...
ΕΚΕΙΝΟΣ. Και γιατί δέν μου τό
είπες άμέσως;
ΕΚΕΙΝΗ. Φοβόμουν μη με μαλώ-
σης...
ΕΚΕΙΝΟΣ. (Μελαγχολικά). Και
προτίμησες να μου δημιουργήσης
την πρώτη δισπιστία...
ΕΚΕΙΝΗ. (Τόν κυττάζει με μάτια
πλημμυρισμένα στα δάκρυα). Ό-
στε... τώρα πιά δέ θά με πιστεύης...
ΕΚΕΙΝΟΣ. Χωρίς να τό θέλω...
ΕΚΕΙΝΗ. Μ' άφού σ' αγαπάω;
ΕΚΕΙΝΟΣ. Έλα... Έλα... Ξανά-
χισες τις ψευτιές... θά σε μαλώσω...
(Της χαϊδεύει άπαλά τά μαλλιά,
κι' ύστερα τη φιλάει στο μέτωπο.

ΧΡ. Κ. ΧΑΓΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΖΟΖΕΦ ΛΑΪΟΝΣ

Άπόγονος 700 καταδίκων,
άρχηγός της Αύστραλίας.

Δνε εκατόν πενήντα χρόνια τώρα,
ή Αύστραλία έθεωρείτο σαν έπίγειος
κόλασις. Και μόνο χάρις στη θέλη-
ση του Βασιλέως της Άγγλίας, ή ήπει-
ρος αυτή ποτέ ως τότε κατοικημένη
από ίθαγενείς που άντιπροσώπευαν την
κατωτάτη βαθμίδα της άνθρωπίνης έξε-
λίσεως, έγινε άναγκαστικά πατρίς 700
βαρυποινιτών, που τους έγκατέλειψαν
στις άκτές της για να τους άναγκάσουν
τά έξερυνήσουν τη χώρα.
—Χαμένος κόπος! είχαν πη τότε πολ-
λοί ύπουργοί του Στέμματος. Η Αύστρα-
λία δέν θά γίγη ποτέ κατοικησίμος τό-
πος. Και δέν θά υπάρξη ποτέ ελεύθερος
άνθρωπος που θά άποφασίση μόνος του
να εγκατασταθή στην καταραμένη αυτή
γή.
Και όμως σήμερα, εκατόν πενήντα
χρόνια ύστερα από την ήμερα της άπο-
βίθσεως των καταδίκων εκείνων
ή Αύστραλία βρίσκεται πάλι σε
πλήρη άνθηση. Τα κεφάλαια άφθονούν.
Ό τόπος ξαναγεννάται από την τέφρα
του.
Και αυτό χάρις σ' έναν άνθρωπο, γυνό
ένός ταπεινού κοινολοτρέφου, ο οποίος
κατήγετο από έναν από τους 700 βαρυ-
ποινίτες, χάρις στον Ζοζέφ Λάιονς, τον
αγαθό Ζοζέφ. Ό Λάιονς, άμα διαδέ-
χτηκε στην αρχή, έδω και πέντε χρό-
νια τό Ζοζέφης Χένρυ Σούλλιν, του
όποιου ή πολυδάπανη διοίκησης ώδήγησε
τόν τόπο στις παραμονές χρεωκοπίας,
κατώρθωσε εντός λίγων μηνών να άνο-
ρώση τον τύπο του οικονομικός. Άπει-
λώντας ότι θά κόψη τοπικό νόμισμα, ή
ποστηρίχτηκε από τους τραπεζίτες και
συγκρατήθηκε στο χείλος του γκρεμού.
Έξαφάνισε την άνεργίαν, χάρις στα με-
γάλα δημόσια έργα που άρχισε. Και έ-
κανε και χίλια - δυό άλλα πράγματα
που συνέτειναν στο να άνορθωθή ή Αύ-
στραλία και να γίνη εκείνο που ήταν,
Τό Μέλιμπουρν, τό Σίδνεϊ, τό Πέρθ-
Ντάσβιν, βλέπουν τώρα έναν έμπορικό
όργανισμό, τέτοιον που δέν είχαν ξαναδεί.
Και ή Καμπέρα περνά μέρες πυρετώδους
κινήσεως από τις προετοιμασίες που γί-
νονται για την ύποδοχή της Δούκισσας
Μαρίας του Κέντ, της οποίας ο σύζυγος
διωρίσθηκε διοικητής της Αύστραλίας.

Τά «παιδιά-θαύματα» ...έπαναστατούν!

Γονείς κηδεμόνες στα δικαστήρια! — Όπου
ή χαριτωμένη Ντολορές Κοστέλλο... άποκλη-
ρώνει τον πατέρα της!

Ό μικρός Φρέντυ Μπαρτολομέι με την
μητέρα του.

Η ιστορία του μικρού (πρώην μι-
κρού δηλαδή) Τζαίκυ Κοϋγ-
καν, που κατήγγειλε την μητέ-
ρα του και τον πεθερό του, γυ-
ρεύοντας τά λεπτά που κέρδισε παί-
ζοντας στο κινηματογράφο ως «παι-
δι - θαύμα» είναι λίγο - πολύ γνωστή
σε όλους. Ό Τζαίκυ Κοϋγκαν, που
είναι σήμερα είκοσιδύο ετών και παν
τρεμένος με την Μπέττυ Γκράμπε, εί-
ναι όχι μόνον σγεδόν άπένταρος, αλ-
λά και σγεδόν άνίκανος να κερδίση
τη ζωή του. Και όμως, ύπήρξε κά-
ποια έποχή που ο λογαριασμός του
στην Τράπεζα φούσκωνε από ήμερα
σε ήμερα και που όλοι έμακάριζαν
τό μικρό αυτό παιδί που όταν μεγα-
λωνε θά εύρισκε έτοιμη μία τεράστια
περιουσία καμωμένη από αυτό τό Ι-
διο.
Τί έγινε ολόκληρη αυτή ή τεράστια
περιουσία του Τζαίκυ; Πώς έζητή-
σθαι τα εκατομμύρια του;
«Την έσπατάλησαν ή την εκράτη-
σαν για λογαριασμό τους ή μητέρα
μου και ο πεθερός μου, λέγει ο Τ-
δικος και ζητάει σήμερα να του άπο-
δώσουν, ούτε λίγα, ούτε πολλά, 800.
000 δολάρια, δηλ. ογδόντα εκατομ-
μύρια δραχμές!
Η περίπτωση όμως του Τζαίκυ
Κοϋγκαν δέν είναι ή μόνη, υπάρχουν
και άλλα παιδιά που βρίσκονται άν-
τιμέτωπα με τους γονείς τους στα δι-
καστήρια γυρεύοντας να τους άπο-
δώσουν την περιουσία που απέκτη-
δωσαν την περιουσία που απέκτη-
σαν ως «παιδιά - θαύματα» ή που άν-
τιστρόφως οι γονείς γυρεύουν από
τά παιδιά τους να τους ύποστηρίξουν
οικονομικώς έπειδή δέν είναι πιά οι
ίδιοι εις θέσιν να κερδίσουν.

ΑΠΕΚΛΗΡΩΣΕ...
ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΤΗΣ

Ό Μωρίς Κοστέλλο, πρώην «ά-
στηρ» τού βαβού κινηματογράφου,
κατήγγειλε την κόρη του Ντολορές

Κοστέλλο Μπαρρυμορ, πρώην
σύζυγον του περιφήμου Τζών
Μπαρρυμορ, ζητώντας να του
καταβάλη σαράντα δολάρια
την εβδομάδα. Ό Μωρίς Κο-
στέλλο, που είναι τώρα 61 ετών,
ισχυρίζεται ότι είναι άσθενής,
άνικανος για να εργασθή, ά-
στεγος και άνεργος από τό
1932 ενώ ή κόρη του ζή μέσα
σε μία «παραμυθένια πολυτέ-
λεια». Στις κατηγορίες αυτές
του πατέρα της ή κυρία Ντολο-
ρές — Κοστέλλο Μπαρρυμορ,
άπαντάει ότι συντηρούσε τον
πατέρα της πάντοτε «άξιοπρε-
πώς». Έπειδή όμως συντηρεί
έκτός από αυτόν τά δύο της
παιδιά και την μικρότερη αδελ-
φή της, τον παρεκάλει να περιορίση
λίγο τά έξοδά του. Άμέσως, όμως,
ήρνήθη και την ήπειλησε ότι άν δέν
έξακολουθούσε να του δίνη όσα λε-
πτά της ζητούσε θά την έκανε «ρεζί-
λι» σ' όλο τον κόσμο. Οι άπειλές αυ-
τές του άχαρίστου πατέρα της την
θύμωσαν σε τέτοιο σημείο, ώστε πη-
ρε την άπόφαση να μη τό
δώση ούτε μία πεντάρα πιά.
Η δίκη αυτή παρακολουθεί-
ται, όπως είναι φυσικό, με
πολύ μεγάλο ενδιαφέρον ά-
πό τους Άμερικανούς που
περιμένουν να μάθουν από
την άπόφαση του δικαστηρί-
ου ποιός από τους δύο έχει
δίκην, ο πατέρας ή ή κόρη.

ΕΠΗΓΑΝ
ΓΙΑ ΜΑΛΛΙ...

Ανάλογη ήταν και ή πε-
ρίπτωση της Μαίρη Άστορ.
Οι γονείς της την κατήγγει-
λαν ότι τους άφηνε να ζούν
με τις μεγαλύτερες στερή-
σεις, ενώ ή ίδια κερδί-
ε τουλάχιστον 500 δολάρια
την εβδομάδα. Η Άστορ
κατώρθωσε να άποδείξη ότι
οι γονείς της, όχι μόνον δέν
έστερούντο, αλλά και ότι
κατοικούσαν σε ένα πολυτε-
λέστατο σπίτι άραβικού ρυθ-
μού που τους είχε χάρισει ή
ίδια και που τό είχε αγορά-
σει άντι 40.000 δολλαρίων.
Έκτός από τό σπίτι αυτό,
τους είχε δώσει σε διάστημα
δέκα ετών 100.000 δολλά-
ρια εις μετρητά.
Τό δικαστήριο μπόρεσε
να έξακριβώση ότι ή Ά-
στορ έλεγε την αλήθεια και
ότι οι άπαιτήσεις των γονέ-
ων της ήταν όχι μόνον άστή-
ρικτες, αλλά και άχαρίστες.

Η Ντολορές Κοστέλλο σ' έναν από τους
ρόλους της.

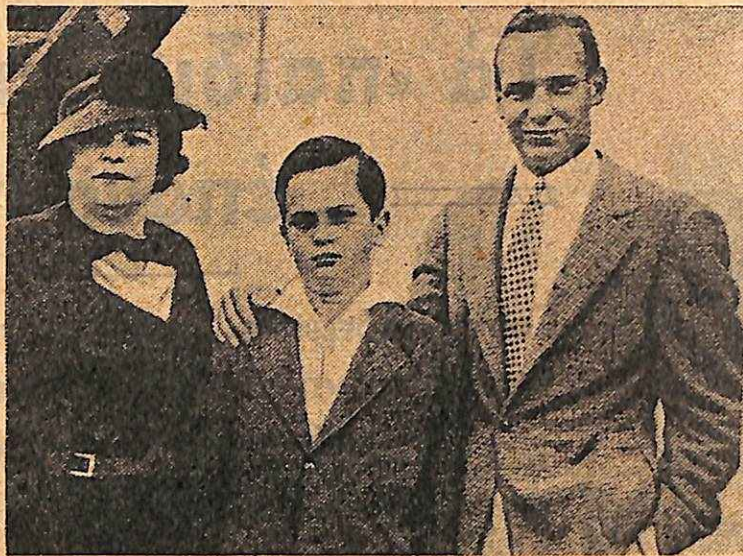
της τὸ ἐπίδομα πού ζη-
τούσε. Τότε ὁμως ἐπενέ-
βη ἡ μητέρα της καὶ ἐ-
δήλωσε στὸ δικαστήρι-
ο ὅτι ὁ Γουϊνέυ εἶχε ἐγκα-
ταλείψει τὰ παιδιά του ὅ-
ταν ἦταν ἀκόμη μωρὰ
καὶ δὲν ἐνδιαφέρθηκε
γιὰ τὴν ἀκογονεία του
παρὰ ὕστερα ἀπὸ πολλὰ
χρόνια, ὅταν πληροφορη-
θηκε ὅτι ἡ μικρὴ "Ελλη-
νορ, πού ἦταν τότε μόλις
δέκα ἐτῶν, γόρευε σὲ κά-
ποιο βριarie.

»Από την εποχή εκείνη —συνεχίζει στην κατάθεσή της η μητέρα— «Έλληνοο δέν έπαψε νά φροντίζη γιά τόν πατέρα της πού της έπαιονε σχεδόν όλα τά λεπτά πού κέρδιζε καί πήγαινε καί τά έπινε. Αργότερα, όταν αϋ έσχαν τά εισοδήματά τους, ό πατέρα της άρ-χισε νά τήν έκβιάζε μέ κάθε τρόπο γιά νά της παίρνει όλο καί περισσότερα λεπτά. Είναί ό πιό άσυνείδητος καί ό πιό άκαρδός πατέρας τοϋ κόσμου. Άν άγαπούσε έστω καί λίγο τήν κόρη του, δέν θα τήν κατήγγελε στο δικαστήριο γιά νά τήν έκθέσει στά μάτια τοϋ κόσμου καί νά καταστρέψι τήν καριέρα της».

ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ

Ἡ Σουλβία Σύντνεϋ βρισκόταν τὸ 1933 στὸ μεσουράνημά της. Ἐκτός ἀπὸ τὴν μεγάλην φήμην, κέρδιζε καὶ φανταστικά ποσά καὶ ὁ κόσμος ἐμακάριζε τοὺς γονεῖς της, τὸν ὁδοντίατρο κ. Σίγκλουντ Σύντνεϋ καὶ τὴν γυναῖκα του. Κανένας δὲν ἤξερε τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ὅτι ἡ Σουλβία ἦταν θετὴ κόρη τοῦ ὁδοντίατροῦ καὶ ὅτι ὁ πραγματικός της πατέρας ὠνομαζόταν Βίκτωρ Κόσοβ καὶ ζοῦσε στὴν Νέα Ὑόρκη. Χρόνια καὶ χρόνια δὲν εἶχε ἐνδιαφερθῇ ὁ Κόσοβ γιὰ τὴν πρώην γυναῖκα του καὶ γιὰ τὴν κόρη του μέχρι τὴν ἡμέρα ποὺ πληροφορήθηκε τοὺς θριάμβους της καὶ πρὸ πάντων τὰ εἰσοδήματά της. Τότε ἀνῆψε ξαφνικά μέσα του ἡ καθυστερημένη πατρικὴ ἀγάπη καὶ ζήτησε δικαστικῶς τὴν ἀκύρωση τῆς υιοθετήσεώς της ἀπὸ τὸν ὁδοντίατρο.

Ὅταν πληροφορήθηκε τὴν στᾶση αὐτὴ τοῦ πατέρα της ἡ Σουλβία ἔγινε ἔξω φρενῶν καὶ πῆρε τὴν ἀπόφαση νὰ ἀψηφίσῃ τὰ σκάνδαλα καὶ τίς ταλαιπωρίες τῆς δικῆς καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν κάθε ἄλλο παρὰ πατρικὴ τοῦ ἀγάπη. Ὁ Κόσοβ εἶχε φθάσει στὸ σημεῖο, ἐπειδὴ δὲν εἶχε ὁ ἴδιος λεπτὰ γιὰ τὰ ἔξοδα τῆς δικῆς, νὰ ἰδρῶσῃ ὁλόκληρη ἑταιρεία στὴν Νέα Ὑόρκη, μὲ ἀπυκλειστικὸ σκοπὸ νὰ ἀποκτήσῃ τὰ πατρικά του δικαιώματα. Ἀκολουθοῦσε μὴ ἀνταλλαγὴ τηλεγραφημάτων μεταξὺ Χόλλυγουντ καὶ Νέας Ὑόρκης ποῦ, καθὼς ἔλεγαν οἱ Ἀμερικανοὶ, ἐκόντευε νὰ φάτ τὴν τηλεγραφικὰ σῦρματα. Ὁ Κόσοβ ἔσπελε ἀλλεπάλληλες τηλεγραφικὰς ἐκκλήσεις πρὸς τὴν κόρη του καὶ τὴν παρακαλοῦσε νὰ πᾶν νὰ ζήσει μαζί του γιὰ νὰ κάνῃ τὴν ζωὴν του εὐτυχισμένη. Στὸ τέλος ἡ Σουλβία ἔλασε τὴν ὑπομονὴν της καὶ τοῦ τηλεγράφησε ὅτι δὲν θὰ ἀποφασίσῃ γιὰ ὅλο τὸν κόσμον νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν θετὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα της καὶ ὅτι

Ὁ... τέως μικρὸς Τζαίικυ Κουῆγκαν μετὰ τὴ μητέρα του καὶ τὸν μικρότερό του ἀδελφόν.

ἀν παρ' ἐλπίδα τὸ δικαστήριον ἀκύρωσε τὴν υἱοθέτησίν της, θὰ προτιμοῦσε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν ἢ ἐν ἀνάγκῃ καὶ νὰ αὐτοκτονήσῃ παρὰ νὰ γυρίσῃ κοντά του. Τὸ τηλεγράφημα αὐτὸ εἶχε θαυματουργὰ ἀποτέλεσμα. Ὁ Κόσοβ κατάλαβε ὅτι ὅλες τοῦ οἱ προσπάθειες θὰ ἦσαν μάταιες καὶ καὶ λίγες μέρες ἀργότερα τηλεγράφησε ὅτι παραιτεῖται ἀπὸ τὴν δίκην καὶ ἐμβαίῳνε ὅτι ἡ μόνη ἐπιθυμία ἦταν νὰ ἀποκτήσῃ πάλιν τὴν κόρη του καὶ ὅτι δὲν εἶχε σκεφθῇ καθόλου τὰ λεπτά της.

ΜΙΣΩ ΤΗΝ ΜΗΤΕΡΑ ΜΟΥ

Τὴν ἴδια τύχη εἶχε καὶ ἡ ἀγωγή ποὺ κίνησε ἡ κυρία Χάρριετ Φέλλου-
ους, ἡ μητέρα τῆς «Ἐντιβ Φέλλου-
ους, ποὺ ἐπονομάζεται «τὸ ἀγριοκόριτσο
τοῦ Χόλλυγουντ».

Ἡ διαδίκασια ἀπέδειξε ὅτι ἡ κυ-
ρία Χάρριετ, ποὺ ζητοῦσε νὰ τῆς ὀ-
ποδῶσουν τὴν κόρη της, τὴν εἶχε ἀρ-
νηθῇ λίγα χρόνια πρὶν ἐπειδὴ ἤθελε
νὰ ζήσει ἐλευθερῇ. Οἱ γονεῖς τῆς
«Ἐντιβ εἶχαν χωρίσει λίγα χρόνια ὕ-
στερα ἀπὸ τὴν γέννησίν της. Τὸ δι-
καστήριο ποὺ ἐξέδωσε τὸ διαζύγιο
παρεχώρησε τὸ παιδί στὴν μητέρα.
Αὐτὴ ὅμως δὲν εἶχε καμιὰ διάθεσι-
νὰ ἀσχοληθῇ μαζὶ του καὶ τὸ παρέ-
δωσε στὴν μητέρα της ποὺ ἀνέλαβε
τὴν κηδεμονία του καὶ τὴν ἀνατρο-
φὴ του. Ὅταν μετὰ ἀπὸ πολλὰ χρό-
νια ἡ «Ἐντιβ ἔγινε περίφημη καὶ ἀρ-
χισε νὰ ἐισπραττῇ φανταστικὰ ποσά,
ἡ μητέρα της θυμῆθηκε ὅτι εἶχε μιὰ
κόρη καὶ ζήτησε νὰ ἀναλάβῃ πάλι
τὴν κηδεμονία της. Ἡ «Ἐντιβ παρου-
σιάσθηκε τότε στὸ δικαστήριο καὶ
ἐξήλωσε κατηγορηματικῶς «Μισῶ
τὴν μητέρα μου. Δὲν τὴν ἀγάπησα
ποτέ μου. Θέλω νὰ εἶμαι καλὴ μαζὶ
της, ἀλλὰ δὲν ἔννοῶ μὲ κανένα τρό-
πο νὰ ἐγκαταλείψω τὴν γιανιὰ μου
γιὰ νὰ γυρίσω κοντὰ της. Ἡ μητέρα
μου εἶναι γιὰ μένα μιὰ ξένη καὶ γιὰ
τὸν λόγο αὐτὸ μοῦ εἶναι ἀδύνατον
νὰ τὴν ἀγαπήσω».

Τὸ δικαστήριο συνειορφώθη μὲ τὴν
ἐπιθυμία τῆς κόρης καὶ ἀπέρριψε τὴν
αἴτηση τῆς μητέρας της.

ΘΕΛΟΥΜΕ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΜΑΣ

Σπαρακτική ήταν η αίτηση που
υπέβαλαν στο δικαστήριο οι γονείς

τοῦ Φρέντου Μπαρτολο-
μέϊ ζητώντας πίσω τὸ
παίδι τους. Ὁ μικρὸς
Φρέντου εἶχε ἐγκαταληφθῇ
καὶ δὲν θὰ βρισκόταν σή-
μερα στὴν ζωὴν ἂν δὲν
τὸν περιζήταε μία θεία
του ποῦ τὸν φρόντισε μέ-
χρι τὴν ἡμέρα ποὺ προ-
σελήφθη γιὰ πρώτη φορὰ
στὸν κινηματογράφου καὶ
κέρδιζε εἴκοσι δολλάρια
τὴν ἑβδομάδα. Ὅταν ὁ-
μως ἡ ἀμειβὴ του αὐξήσε
παρουσιάσθηκαν ἄξαφα
οἱ γονεῖς του γυρεύοντας
μὲ ὑπερικές ἐκκλήσεις
τὸ παίδι τους καί... τὰ
δολλάρια του. Οἱ ἐκκλή-
σεις αὐτές ἦταν τόσο
σπαταηκάρδιες, ὥστε τὸ
δικαστήριον μετεβίβασε
τὴν κηδεμονία τοῦ Φρέν-
του καὶ τῆς περιουσίας
τους στοὺς γονεῖς τοῦ

Το εὐτόχημα είναι πῶς ὁ
διεθυντὴς τῆς ἑταιρίας
Μέτρον —Γκόλντγουϊν—Μά-
πλροφωρήθηκε τὴν ἀπό-
, ὑπεβίβασε εἰκονικῶς τὴν
ὁ μικροῦ Φρέντυ καὶ τοῦ
τὴν διαφορά ὑπὸ τύπον δώ-
ῆλος κάθε χρόνου. Ἔτσι
ὁ Φρέντυ ἀπὸ τὴν μεγάλη
, γονέων του...

ΜΑΚ ΦΕΡΣΟΝ

ΠΕΝΝΙΕΣ

ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ

Ὁ συμπαθέστατος Γάλλος «ζεν»
πρεμιέ· Ἀνρὺ Γκαρά γίνεται παρα-
γωγός. Θά «γυρίσῃ» προσεχῶς τὴν
ταινία «Χίλια ἐνηλεκτόσια τριάντα ἐν-
νῆα» μὲ σενάριο τοῦ Ὑβ Μιράντ.

Το περίφημο μυθιστόρημα της
πριγκηπίσσης Μπιμπέσκο «Αγορά
κοριτσιών» θα γίνει φιλμ. Με την
διαφορά ότι η υπόθεση στο φιλμ δεν
θα εξελισσεται στην Ρουμανία αλλά
στην Αγγλία.

“Άλλο περίφημο μυθιστόρημα το «Λιούις και Ίρέν» του Πώλ Μοράν, θά γίνει κι αυτό φιλμ από μια νεοσύστατο κινηματογραφική εταιρία.

Ἡ δημοσιογραφία θὰ ἀποθαναι-
σθῇ ἀτόφια σ' ἓνα νέο γαλλικὸ φιλμ
ποὺ φέρει τὸν τίτλον «Ὡρα 5η πραι-
νὴ». Τὸς κυριώτερος ρόλος θὰ
τοῦ ἀναλάβουν οἱ Πιέρ Ρενουάρ,
Ζαν Μπρωσάρ καὶ Ἀλμπέρ Πρεζάν.

Ὡς παρτεναίρ τῆς Μαρολένε Ντῆ-
τριχ στοῦ πρώτου τοῦ γαλλικοῦ φιλμ,
φέρεται ὁ Μωρίς Σεβαλιέ. Περὶ σκη-
νοθεσίας δὲν ἐγνώσθη ἀκόμη τίποτε.

χαρὲς καὶ λύπης τῶν ἄσσων τῆς ἀθηναϊκῆς σκηνῆς

“ Η άγνωστη
PENA NTOP

ΤΗΝ ἔχετε ἀσφαλῶς τὴν Ρένα Ντόρο. Εἶναι τὸ πῶς μπροῖκοις πλᾶσμα ποὺ ἔχει ἡ ἐλληνικὴ ἐπιθεωρησιακὴ σκηνή. Δὲν ἔχει πολ-
λὰ χρόνια στὸ παλκοσκόπιο. Ἐχει ὅμως ἀποκτήσει κι' ὅλας τὸ κοινὸν τῆς, τοὺς θαυμαστάς τῆς, τοὺς θεατὰς ποὺ τὴν προ-
τιμοῦν ἀπὸ κάθε ἄλλην μικρὴ ἡ μεγάλῃ βεντέττα τοῦ ἐλαφροῦ μουσικοῦ θεάτρου.
Ποῖο εἶναι τὸ μυστικὸ τῆς ἐπιτυχίας τῆς; Ποῦ νὰ ἀνακαλύψῃ κανεὶς τὰ μυστήρια τοῦ γούστου τοῦ κοινοῦ! Χρειάζεται ἀλ-
χημεία. Ἰσως νὰ τὴν ἔφεραν στὴν πρῶ-
τῃ γραμμῇ τὰ πολλὰ καὶ διάφορα προ-
σόντα τῆς. Γιατί μὰ τὴν ἀλήθεια ἡ κ.
Ντόρο ἔχει λίγα ἀπ' ὅλα. Καὶ καλὰ χο-
ρεῖει καὶ συμπαθῇ φωνὴ ἔχει καὶ ὁ-
μορφιά διαθέτει.

μορφία διαβάτε·
 Ἡ παλαιὰ τῆς ἡλεκτρίξε· καὶ τὸ ἀ-
 νεῖδαντὸν κέφι τῆς βάειε φωτὰ στὸ
 παλαιοσύνον· Τί ἄλλο λοιπόν, θὰ τῆς
 χρειάζοτανε; Τέχνη; Μὰ ὡ' ἀπ' αὐτῆν
 χρειάζοτανε; Τέχνη; Μὰ .ὐεὶε θεοφόροθ
 χει, τοὐλάχιστον ὅση χρειάζεται· ἐπὶ
 τῶν ἡμερῶν μας μὰ συνμπρέτα ἡ μιὰ
 νομοεισία ἀξία λόγου.

νομιμερίστα άνα λόγου.
 'Ελάτε τώρα να την παρακολουθήσου-
 με στα πρώτα θήματα της επί σκηνής.
 'Η μάλλον όταν δεν είχε πλησίαση άνω-
 μα τή σκηνή. Δηλαδή στο έτος
 1930. 'Η σημερινή συμπεριφορά του
 'Ιντεάλ είναι άκόμη μαθητηριούλα
 του γυναισιού δεκατεσσάρων δεκα-
 πέντε χρονών. Διαβάξει παιδικά
 περιοδικά άλληλογραφία με διάφο-
 ρους πιτσιρίκους των έπαρχιών, έ-
 χει το ψευδώνυμο «'Αθλήτρια» με
 το όποιο κάνει θρασύτη στον παιδό-
 κοσμο, σχίζει τις ποδιές της στο
 βόλεϋ μπόλ γυρίζει στο σπλίτ της
 κάθε τόσο με αναμένα μούτρα άπ'
 τὰ πολλά γκρεμοτακίσματα της
 άπ' το ποδήλατο— τή μεγάλη μα-
 νία της.

TO EYΛON THE ΓΝΩΣΕΩΣ

Ἀτίθασσο κορίτσι, ἀνυπότακτο,
νευρικό, ἀσυγκράτητο στοὺς θυ-
μους του, βίαιο στὴν ἐκδηλώσει-
μ της, καπειριστόζο με μεγάλη
καλωσύνη ψυχῆς. Δὲν ἔχει γονεῖς.
Ὁ πατέρας της ποὺ ἦταν ὑποδι-
ευθυντὴς σὲ μιὰ ἐταιρεία οἰκονομικ-
ματοποιίας τῆς Κεφαλαιολογίας—ἐπ'
ὅπου κατὰγονται—καθὼς καὶ ἡ
μάννα της, ἔχουν πεθάνει πρὸ πολ-
λοῦ. Τὴν προστατεύει ἡ μεγάλη
της ἀδελφὴ ποὺ ἐννοεῖ νὰ ἀσκή-
σει κηδεμονικὰ τῆς δικαιώματα κα-
τὰ τὸν τρόπο ἀπειλῆς. Γιὰ νὰ φέρῃ
σὲ θεσπυσία τὴν μικρὴ ἀνάρτησιν
τὴν καταχειρίζεται ἀπὸ καιροῦ εἰς
καιρόν.

Θέλει νὰ σπουδάσῃ τὴν ἀρετὴν
 λα τῆς, νὰ τὴν κἀμὲ ἐπιστήμηνα ὁ-
 βοντοῦπαρῶ. Ἀλλὰ ποῦ ἡ Πένα.
 Ἀλλὰ βάζει: μὲ τὸ νοῦ τῆς. Εἶπα-
 με τὰ βιβλία καὶ τὰ περιδικὰ εἶ-
 ναι τὸ πάθος τῆς. Στὴν ἡλικία ὁ-

κείνη διαβάξει μυθιστορήματα τοῦ Ντοστογιέφσκυ, τοῦ Τολστόυ· ἄλλο πρῶτα ἂν τὰ καταλαβαίνει. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ κληματογράφος καὶ τὸ θέατρο τὴν γαλθάνουν. Κυκλοφορεῖ τὴν ἐποχὴν ἡ κείνη ἕνα περιοδικὸν ἑστηκὶν. Τὸ «Παρλάν» καὶ στίς σελίδες του μέσα ταξιδεύει σὲ ὄνειρεμένους χώρους ἡ θεοζουρὴ γυναῖκα· σπαι.

Ἰδὼς τὴν τρεβοῦν οἱ βιο-
 γραφίαις τῶν ἀστέρων ποῦ
 δημοσιεύει. Καί τῃς ἑσπριμ-
 μέρα μὲ τὴν ἡμέρα. Βλέπει
 λειτρεῖ στάθ τῆς ὀνόνης,
 Χάρβεϋ, ἡ Χέλυ, ἦταν ἦσαν
 χα κοριτσάκια. Καὶ ὅμως ἐγ-
 καὶ τρανές. Γιατί λοιπὸν γὰρ
 αὐτῇ; Θέλει τάχα πολὺ νὰ
 μπουρλότο τὸ μυαλό ἐνός κα-
 νὰ φωντῶσῃ ἡ φαντασία τοῦ
 τασία τολμηρῇ τοῦ ἀγίστου δὲ
 ἄλλῃ κεφαλαινότη. Μίαν οὖν
 ἀν παίρνει ἀπόφαση σοβαρῆς.
 Θὰ βγῇ σὺν θεάτορ! Πᾶσι τ-
 δὲν τῇς στάνει τῆς ἀμοιρίας

καὶ τὴν ἀτυχὴ ἔμπνευση νὰ ἀνακοινώσῃ
τὴν ἀπόφασί της στὸν κέρβερο—τὴν ἁ-
δελφὴ της.

ΜΕ ΤΗΝ ΚΟΥΤΑΛΑ ΤΗΣ ΣΟΥΠΑΣ

Καθόντουσαν στο τραπέζι εκείνη την ώρα κι' έβλεπα την πρώτη κουτάλα στο στόμα ή Ρένα όταν, νιάσι! δέχθηκε την κουτάλα της σούπας στο κεφάλι. Της αλλής κεφαλωνίτισαες της είχαν ανάψει τα μπουρξινά. «Στο θέατρο δό βγιτε παλινόκροιστο; Δεν άνοιγει καλλιτέρα ή γιτις νά σο καταπιη!».

Ἀποτέλεσμα μὴδὲν φυσικά. Χί-
λιες μιὰ κουταλιές νὰ ἔτρωγε ἡ
τρελλή—Ρένα κάτω δὲν θὰ τὴ
ἔβαζε. Τὴν ἀπόφασιν τὴν εἶχε πά-
ρει. Δὲν ἔμενε παρὰ ἡ εὐκαρία.
Καὶ ἦθε πάλι μ' ἓνα δεύτερον ἔν-
δοσασμό. Ἡ ἀδελφή— κέρβερος
ἀνεκάλυψε στὴν τσάντα τῆς ἓνα
πάκο γράμματά διζ ἐρωτικά ἔ-
χοντα ἀλλὰ πάντως γράμματα ἀπό
νέους καὶ ἀγνώστους. Ποῦ
πνευεῖ καὶ ποῦ τὴν σφάζει τὴν Ρέ-
να. Ξυλο ἀλύπητο. Ἀλλὰ ἡ τρελ-
λὴ γυναικοποιεῖ δὲν χωρεῖται
τὴ φορὰ αὐτῇ. Ἀρκετὸ ξύλο ἔφα-
γε τόσα χρόνια. Καιρὸς νὰ τελει-
ωνῇ αὐτὴ ἡ ἱστορία. Ἐγκαταλεί-
πει τὰ ὀδοντοϊατρικὰ σχέδια, θά-
ξει ἓνα λιγὸ φοματάκι, τὰ πεδι-
λάκια τῆς, παίρνει καὶ μερμὰ δι-
βλία ὑπὸ μάλιν—γιὰ νάχη νὰ περ-
νῇ τὴν ὥρα τῆς φαίνεται—καὶ ἐ-
πορεύει.

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΑΛΚΟΣΕΝΙΚΟΥ

Μιά και δύο τραβά σ' έναν ήθο-
ποιό της τσίτης γραμμής που διευ-
θύνει κάποιο θίασο συντομακό.
Λέει τον καυμό της, εκπαισθεύ-
ει και τὸ πάθος της καὶ ζητᾷ τό-
που εἰς τὸ πηλοσέβεινον. Δὲν της
ἀρνοῦνται. Κ' ἔτσι σὲ λίγες μέρες
κάνει τὸ ντεμπούτο της στὸ θεατρά-
κι τῆς συνοικίας 'Αγίου Λονδῆ.
Ἀναλαμβάνει τὸν ρόλο τῆς ὑπε-
ρετρίδας στὴν «Τύχη» τῆς Μαρσέ-
λας καὶ κουνά σιγαλὴ τὸν βυθ-
ζι: πέρα.

Φαντάζεσθε την συγκίνησή της
στην πρώτη της έκλεινη εμφάνιση.
Όταν πατά για πρώτη φορά το

παλκοσένικο λές και ανοίγουν οι σίρανοι για να ρίξουν επάνω της όλου του κόσμου τις ευτυχίες. 'Ο παρθέσιος με τ' αγαθά του, η 'Εδέμ με τα περιβόλια της τ' είναι μπροστά στα δύσμοις τετραγωνικά μέτρα της πανάθλιας σπηγής του αποκέντρου θεάτρου;

Έτσι αρχίζει το στάδιόν της. Λίγο καιρό κατόπιν θγαίνει στο μπαλλέτο. Μπαλλάρινα! Τι άλλο ήθελε. Ήταν το όνειρό της. Μά έπαιρνε μόνο 25 δραχμές μεροκάματο! Και μ' αυτό τί; Της έφταναν και με το παραπάνω. Τόν πόθο της να πραγματοποιήσει και για όλα τ' άλλα φούσος να μη καπνίση. 'Αλλωστε μήπως δεν έπρόκειτο έπτά χρόνια άργότερα να παίρνει 14 χιλιάδες δραχμές;

Όστε, συλλογίζεται, ως υποφέρουμε λίγο καιρό. Το καθημερινό εικοσιπεντάριο ξεδεύεται διά τα απολύτως απαραίτητα προς διατροφήν. Λίγο ψωμάκι, λίγο τυράκι, κάποτε ένα γεύμα σε έστιατόριο, συνήθως ένα πρόχειρο φαγάκι στην κάμαρά της και ο καιρός περνά. 'Όλο δέ αυτό το δόγμα σε ήλκεια δεισιδής χρόνων. Σας ρωτώ: Δεν είχε συγκινητική, ή ιστορία του κοριτσιού αυτού που άφησε τις οδοντοιατρικές πέταξε την ποδιά του γυμνασίου και θγήκε στη ζωή, κινήγώντας ένα του όνειρο, μια χίμαιρα ίσως, μια τολμηρή περιπέτεια πάντως;

Στό μεταξύ το μεροκάματο άνεβαίνει. 'Από θίαιο σε θίαιο από περιουσία σε περιουσία γίνεται 85, 100, 150 δραχμές. Μπαλλάρινα περσιζήτη, νουμερίστα υποφερτή, ήθοποιός όχι για πέταμα. 'Ως ότου φθάνουν και τα μεγάλα σουξέ. Στην Αίγυπτο το 1935 με το θίαιο Ζωζώς Νταλμάς σημειώνει την πρώτη της μεγάλη επιτυχία, ως συνοπρέττα. Πιά. Αυτό ήταν! 'Από κεί και πέρα ή εξέλιξις γίνεται αλματώδης και τα σουξέ διαδέχονται τόνα τ' άλλο. 'Η γαλαρία προσθέτει στο ρεπερτορίο της και την φράση «Μπαρόβό Ρένα! 'Όλο!» ο θεατρώνας κομίζουν συμβόλαια. 'Η πεισματάρα γυμνασιούπαις έπέτυχε έκεινο που ήθελε.

Σήμερα δρίσκεται στις πρώτες γραμμές. Και βελτιώνεται διαρκώς. Γρήγορα θα την ακούσουμε πρωταγωνίστρια, παγκρατική ηγλαδη πρωταγωνίστρια γιατί καθώς ξέρουμε υπάρχουν και καλλιτέχνιδες που άρνούνται στο να λέγονται πρωταγωνίστριες και περιορίζονται στο να παίζουν δεύτερους ρόλους. 'Όσοι δέν την είδαν και προ πάντων όσοι έχετε να την όπτε πολύ καιρό πγαίνετε ένα βράδυ στο «'Ιντεάλ». Θα δρήςτε μια Ρένα Ντόρ άγνωρίστη.

ΝΤΟΜΠΡΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

'Η συμπαθής καλλιτέχνις παραδίδεται...εις την δημοσιογραφικήν άδιακρισίαν χωρίς συζητήσεις προπάντων χωρίς τουπέ. Δέν ψάχνει να δρής τα λόγια της—μήπως για το Θεό παρεξηγήθη, δέν προσποιείται την μαρκισία, δέν υποκρίνεται την καλλιτέχνιδα με έγωισμούς και δέν έξω μ' άλλο. Κεράτη, μ' ένα ανοιχτόκορδο γέλιο, πρόθυμη και όλίγον άφελής λέει τα σίκα σίκα και τη σκάφη σκάφη.

Δέν μου πολυάρεσαν τα γράμματα. 'Εγώ θέατρο ήθελα και στο θέατρο βγήκα. Προπάντων όμως έφυγα άπ' το σπίτι μου γιατί τις έτρωγα. 'Ελαττώματα έχω ένα σωρό. Ακούστε μερικά, από κείνα βέβαια που λέγονται. Είμαι πρώτα άπ' όλα λαίμαργη—τα γλικά είναι ή χαρά μου. Μ' άρέσουν τα χαρτάκια—δηλαδή όχι μεγάλα πράγματα. Το τριαντάνα τότε τότε. Το ραχάκι και ή ύπνος

είναι ή απόλαυσή μου. Κοιμάμαι κατά τις 4, γιατί συνήθισα να διαβάω άρκετά ως ότου σβύσω το φώς και ξυπνώ στις 2 μετά το μεσημέρι, άν ο καιρός είναι θεογερός, όπως σήμερα να πούμε. Σας είπα ότι διαβάω. 'Όχι μεγάλα πράγματα όμως. Μυθιστορήματα, για να περνά ή ώρα μου. Βιβλία της Ντελλύ, Μπαρ-κλεύ, Μάξ ντέ Βεζίτ, του Ξενοπούλου άπ' τους Έλληνες. Διαβάω και περιουσιακά, την «'Εβδομάδα» προπάντων που την παρακολουθώ χρόνια. Δέν αφήνω σταυρόλεξο για σταυρόλεξο, μυθιστόρημα για μυθιστόρημα. Τρελλαίνομαι ακόμα για το κολύμπι. Το καλοκαίρι έμαθα να κάνω και βουτιές και ή χαρά μου πιά δέν περιγράφεται.

ΤΑ ΓΚΡΙΖΑ ΜΑΤΙΑ

Στους άνδρες ή κ. Ρένα Ντόρ δέν έχει και τόση εμπιστοσύνη. Μάλλον δέν τους έχει πάρει από καλό μάτι. 'Η ίδια υποστηρίζει ότι δέν αγαπήσε ακόμα, τουλάχιστον έτσι φλογερά όπως φαντάζεται,

'Η δης Ρένα Ντόρ δέν αγαπά μόνον το θέατρο, αλλά και την θάλασσα. Την λατρεύει κυριολεκτικώς. Στην εικόνα μας ή χαριτωμένη καλλιτέχνις, καθώς την συνέλαβε ο φακός σε μια από τις εκρήξεις του... αό γρού» ένθουσιασμού της.

πως πρέπει να αγαπά κανείς. «Πρέπει να μ' άρέσει πάρα πολύ, λέει εκείνος που θ' αγαπήσω». Και προπάντων πρέπει να έχω μάτια γκριζα.

— Τι έννοείτε ακριβώς γκριζα; ρωτούμε για να κατατοπίσουμε καλλίτερα τους θαυμαστές της.

—Νά! Μάτια που δέν είναι ούτε καστανά, ούτε μαύρα, αλλά γαλανά, σκούρα γαλανά και κάπως μπαμπαλωτά. 'Όταν δώ στην πλατεία κανένα θεατή με τέτοια μάτια ένθουσιάζομαι. Κι' όταν οι φιλενάδες μου μου λένε καμιά φορά ότι είχαν μια καινούργια κατάκτηση το πρώτο που τις ρωτώ είναι: «Και τί μάτια έχει;» «Μαύρα!» μου απαντούν «'Α τον κρύο!» φωνάζω άπογοητευμένη.

Μαυρομάτηδες αναγνώστες μή το παίρνετε κατάκαρδα. Κι' άν αυτό σας παρηγορή σημειώσετε ότι και ο υποφαινόμενος μαύρα μάτια έχει ο άτυχής.

'Η Ρένα συζητείται ακόμα τα παιδαρέλια, τους νεαρούς. Οι συμπαιδίες της στρέφονται προς τους εικοσιπεντάρηδες και πάνω.

— Οι άνδρες κάτω άπ' τα εικοσιπέντε μου φαίνονται άνοητοι! Τι να περιμένεις από δαύτους. 'Ενώ ένας τριαντάρης να πούμε δέν είναι δυνατόν δά έχη το μυαλό στη θέση του.

Δέν σκέπτεται να παντρευθί, επί του παρόντος τουλάχιστον. 'Αγαπά πάρα πολύ το θέατρο για να το θυσιάση για ένα

σύζυγο. 'Εν τούτοις της άρέσει το νου κοκυριό. Διασημότητες, ξενύχτια και τα παρόμοια δέν είναι του γούστου της. Θα της άρεσε νάχη ένα σπιτάκι, όπου να γυρίη ύστερα άπ' τη δουλειά της και να δρίσκη άνάπαυση και άναψυχή. 'Η οικονομία την τραβά. 'Απόδειξις ότι ένα από τα σημερινά όνειρά της είναι και να χτίση ένα δικό της σπιτάκι. 'Επί του παρόντος έχει άγοράσει το οικόπεδο. 'Έχει λοιπόν ο Θεός για παραπίσω.

Από την δουλειά της είναι κάτι περισσότερο από ένθουσιασμένη. 'Αλλωστε, ξέρει, είναι βέβαια, ότι θα προσδεύση ακόμη περισσότερο. Το μόνο της μεράκι είναι να έπαιζε σε όπερέττα. «'Εκει, ο ήθοποιός, λέγει, μπορεί να φτιάξη κάτι. Παίζει ένα ρόλο με συνοχή, βάζει τα δυνατά του».

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΓΑΤΟΣ

Δέν πρέπει να τελειώσουμε χωρίς να προσθέσουμε ότι είναι και προληπτική. Φοβερά προληπτική. Δέν θγαίνει στη σπηνή χωρίς να κάρη πρώτα το σταυρό της.

Έτσι καταντά στο έργο που παίζεται τώρα στο «'Ιντεάλ» να σταυροκοπιέται δώδεκα φορές—όσες είναι και οι εμφανίσεις της επί σηνής. 'Όταν δη μαύρο γάτο τρομοκρατείται και για να σπάση την γρουσουζιά κάνει μια βόλτα επί τόπου. Έτσι μπορείτε να την όπτε καμιά φορά καταμεσίς του δρόμου να φέρνη βόλτες σαν παλαβή. Κάποιος γάτος θα πέρασε μπροστά της και την άναστώσε. Προχθές στην όδο Πανεπιστημίου αντιμετώπισε και τη σχετική πρόγνα των περιέργων, που την έβλεπαν να κάρη βόλτες.

— Γύρνα έσύ κυρά μου, της φώναζε ένας άνθρωπος του λαού, και μη σε νοιάζει.

Πιστεύει και τα όνειρα. Και βλέπει όχι και λίγα. Μέσα στ' άλλα είδε προχθές στον ύπνο της τον Γκάρου Κούπερ. Μάλιστα, τον Γκάρου Κούπερ δλόκληρο. Την είχε πάρει λέγει, ο γόης το κατόπι στην όδο Σταδίου και μη ρωτάτε πιά τη χαρά της. 'Επειτα, λέγει, με μιάς σά να δρέθηκαν σε κάποιο κέντρο και σά να είχαν σχέσεις από καιρό. 'Η Ρένα είχε καθήσει

σε μια καρέκλα κι' ο Κούπερ την πλησίασε σιγά-σιγά, άπλωσε τα χέρια του την άγκάλιασε και την έφίλησε με τρυφερότητα.

— Ποιός; 'Ο Γκάρου Κούπερ; — Μάλιστα, κύριε! 'Ο Κούπερ! άπαντά και βάζει τα γέλια.

Στό όνειρο αυτό οι ζωντανό όνειρο κρίται του θιάσου έδωσαν μια περιεργή εξέγηση. «Σμίξη» είχαν στη Ρένα. «Με κάποιον θα σμίξης». Και τώρα ή Ρένα ψάχνει να δρής πούδ άραγε μπορεί να είναι εκείνος με τον όποιο της είναι γραφτό να «σμίξη». Δέν μπορεί να δρής όμως — Μά σοβαρώς πιστεύετε στα όνειρα;

— Πώς να μη πιστεύω αφού θγαίνουν. Νά, όποτε δώ στον ύπνο μου ότι καπνίζω ή ότι χορεύω θα πάρω μια στενοχώρια που δέν την περίμενα.

Μπροστά σε τέτοιο επιχείρημα βέβαια δέν μπορεί κανείς παρά να υποχωρήση. 'Αφήνουμε λοιπόν την κ. Ντόρ στις προλήψεις της, τα όνειρά της, τους Γκάρου Κούπερ και τα καθ' ύπνον φιλήματα.

'Αλλωστε είναι ώρα να γυρίση στην πραγματικότητα. Το τρίτο κοκυριό για την έννοση της παραστάσεως έκτύπησε από ένος λεπτού. Οι θεαταί άνυπομονούν. Δέν ένος λεπτού. Οι θεαταί άνυπομονούν. Δέν ένος λεπτού. Οι θεαταί άνυπομονούν.

— Πώς να μη πιστεύω αφού θγαίνουν. Νά, όποτε δώ στον ύπνο μου ότι καπνίζω ή ότι χορεύω θα πάρω μια στενοχώρια που δέν την περίμενα.

Μπροστά σε τέτοιο επιχείρημα βέβαια δέν μπορεί κανείς παρά να υποχωρήση. 'Αφήνουμε λοιπόν την κ. Ντόρ στις προλήψεις της, τα όνειρά της, τους Γκάρου Κούπερ και τα καθ' ύπνον φιλήματα.

'Αλλωστε είναι ώρα να γυρίση στην πραγματικότητα. Το τρίτο κοκυριό για την έννοση της παραστάσεως έκτύπησε από ένος λεπτού. Οι θεαταί άνυπομονούν. Δέν ένος λεπτού. Οι θεαταί άνυπομονούν. Δέν ένος λεπτού. Οι θεαταί άνυπομονούν.

— Πώς να μη πιστεύω αφού θγαίνουν. Νά, όποτε δώ στον ύπνο μου ότι καπνίζω ή ότι χορεύω θα πάρω μια στενοχώρια που δέν την περίμενα.

Μπροστά σε τέτοιο επιχείρημα βέβαια δέν μπορεί κανείς παρά να υποχωρήση. 'Αφήνουμε λοιπόν την κ. Ντόρ στις προλήψεις της, τα όνειρά της, τους Γκάρου Κούπερ και τα καθ' ύπνον φιλήματα.

'Αλλωστε είναι ώρα να γυρίση στην πραγματικότητα. Το τρίτο κοκυριό για την έννοση της παραστάσεως έκτύπησε από ένος λεπτού. Οι θεαταί άνυπομονούν. Δέν ένος λεπτού. Οι θεαταί άνυπομονούν. Δέν ένος λεπτού. Οι θεαταί άνυπομονούν.

— Πώς να μη πιστεύω αφού θγαίνουν. Νά, όποτε δώ στον ύπνο μου ότι καπνίζω ή ότι χορεύω θα πάρω μια στενοχώρια που δέν την περίμενα.

Γ. ΡΟΥΣΣΟΣ

Δραματικά διηγήματα

Η ανθρώπινη κωμωδία

ΤΟΥ
ΖΑΝ ΖΕΡΒΑΙ

ΝΑΙ, έπιμένω... και ή φωνή του Μάξ Ρόμπεργκ, του περιφημου συγγραφέως ήταν έπισημη, σταθερή. Τό ξανάλεω «'Ο κάθε άνθρωπος θάχη άφήσει, για μια τουλάχιστον πράξη της ζωής του, τη φυλακή». Κι' αυτό είναι αλήθεια όχι τόσο για τους κακούς θνητούς όσο για κείνους που στέκουν κάπως ψηλά στη κοινωνία μας και που θεωρούνται άπ' όλο τον κόσμο ως άπολυτα τίμιοι. 'Η τιμιότης τους δέν είναι παρά μια μάσκα τις περισσότερες φορές. Πίσω άπ' αυτήν κρύβεται το βίτσι, ή προδοσία, οι δολιότητες, το εγκλημα. 'Απ' την αίθουσα γύρω ακούστηκαν ένα σωρό διαμαρτυρίες.

«'Ο δικαστής Μπαρό, γνωστός για τις άυστηρές αντιλήψεις του και την τιμιότητά του, δέν έπαισε να έπαναλαμβάνη: — Μά είναι φοβερό...»

'Η φωνή του ταγματάρχη Λαρίβ που δταν περίφημος για την φιλοπατρία του υποστήριζε έξακολογητικά.

— Αυτό καταντάει σκυοφαντία. 'Ο τραπέζιτης Τερρίς, ο πύο τίμιος τραπέζιτης της πόλεως, έμυρμούριζε:

— Δέν είναι όλοι οι τραπέζιτες, άπατεώνες.

— Υπάρχουν και τίμιοι, σάς βεβαίω... Και ο λατρός Ρισάρ, ο θεράπων λατρός της κυρίας Ρόμπεργκ άνήγγειλε άπλώς:

— 'Υπερβάλλετε, αγαπητέ φίλε... 'Η ανθρώπινη δέν είναι τόσο άσχημη, όσο φανταζόσαστε.

«'Ο Μάξ Ρόμπεργκ χαμογέλασε. Κατά δάθος μετάνοιασε γι' αυτό που είχε πη. Είχε έκτεθη όμως και ήταν άργά πιά για να υποχωρήση.

— Θα σάς το άποδείξω, είπα άπλώς.

Την νύχτα εκείνη ο μυθιστοριογράφος δέν έκλεισε μάτι. Κατέστρωσε το σχέδιό του. 'Ο Μπαρό, ο Λαρίβ, ο Ρισάρ, ο Τερρίς... 'Ε, κι' ύστερα; γιατί όχι και αυτός;

Άφησε λίγες μέρες να περάσουν. Και όταν νόμισε πως το έπισόδιο είχε τελείως ξεχασθί πήγε στο ταχυδρομικό γραφείο ένος προαστείου και έστειλε στον δικαστή Μπαρό, στον ταγματάρχη Λαρίβ, στον τραπέζιτη Τερρίς, και στον ρέτ, στον τραπέζιτη Ρισάρ, άπ' όλο στενό φίλο του, τον γιατρό Ρισάρ άπ' ένα όμοιο τηλεγράφημα. «'Απεκρίθησαν τηλεγραφήματα. Και είχαν για ύπογραφή «'Ενας φίλος».

Άφησε να περάση το προινό, και το άπόγευμα, περιεργός για το αποτέλεσμα, πήγε πρώτα-πρώτα στο σπίτι του δικαστή.

— Θαθέλα νάβλεπα τον κύριο Μπαρό. 'Η ύπνητρία του άποκριθήκε.

— 'Ο κύριος έφυγε προ όλίγης μόδας ώρας για το έξωτερικό.

— Ίσως νάφυγε για το Βέλγιο γιατί για εκεί είχε βγάλει του είπα ή ύπνητρία, έλαιο έλαιο. «Θά φτάσω στις Βρυξέλλες αύριο βράδυ» τον άκουσε να λέη σε μια στιγμή.

«'Ο Μάξ έφυγε και πήγε στο σπίτι των τριών άλλων. Και το ίδιο ακριβώς συνέβαινε και μ' αυτούς. 'Ο τραπέζιτης Τερρίς είχε φύγει για τη Γενύη, ή τη Νίκαια και που ήταν μυστικός πράκτωρ της Ιταλικής κατασκοπείας, ο Λαρίβ είχε γίνη προδότης της πατρίδας του. 'Εδω

νη πληροφορία γι' αυτόν.

Τα αίματα του Μάξ Ρόμπεργκ άναψαν. «'Ωστε έτσι, λοιπόν;» και γύρισε σπίτι του κατάπληκτος γι' αυτήν την έσπευσμένη φυγή των τεσσάρων φίλων του.

«Μά καλά... τί μπορούσαν νάχουν κάνει οι άνθρωποι αυτοί για να δρατετεύσουν με την πρώτη άπειλή, σαν τους κοινότερους καταδίκους;»

Άπεράσισε να πάη να τους δρής για να διαλευκάνη το μυστήριο. Και την έπομένη έφυγε για τας Βρυξέλλας, άφου προηγουμένως είπα στη γυναίκα του ότι πήγαινε για κάτι μέρες.

Επί τρεις μέρες έψαχνε να δρής τον δικαστή, αλλά δέν μπόρεσε να τον πετύχη πουθενά. Τό βράδυ της τρίτης τόν είδε σ' ένα γκάνισι με μια νέα δεκαοχτώχρο-

'Ο τραπέζιτης αυτοκτόνησε...

νήν κοντά, έτσι έδειχνε. Κρύφτηκε για να μην γίνη όρατός. Σε λίγο ή άστυνομία έκανε έφοδο και συνέλαβε το ζευγάρι...

Ρώτησε τον διευθυντή και αυτός του είπα:

— Αυτό παθαίνουν όσοι διαφθείρουν άνήλικες... Τό σπίτι μου παρακολουθείται, του είπα πη. 'Αλλά αυτός δέν άκουγε.

«'Ο μυθιστοριογράφος χαμογέλασε. 'Ενα έρωτικό πάθος, παραπαιρο και άταιριαστο ίσως, αλλά όχι τόσο επιλήψιμο. Δέν ήταν σπουδαίο.

«'Ότώ μέρες άργότερα ήταν στη Ρώμη. Ένας φίλος του είχε ύψηλές γνωριμιές στην Ιταλική άστυνομία. Μέσω αυτού έμαθε ότι πραγματικά ο ταγματάρχης Λαρίβ είχε περάσει άπ' τη Ρώμη, αλλά ότι είχε φύγει για την Γενούα. Προς χάριν μιας όμορφης Βενετσιάνας, που την είχε συναντήσει ένα άποκηράτιο βράδυ στη Νίκαια και που ήταν μυστικός πράκτωρ της Ιταλικής κατασκοπείας, ο Λαρίβ είχε γίνη προδότης της πατρίδας του. 'Εδω

δε στην 'Ιταλία σχέδια και πληροφορίες για τον Γαλλικό έξοπλισμό. Νουάθοντας πως βρισκόταν έν κινδύνω στη Γαλλία, ύστερα άπ' το τηλεγράφημα έφυγε για τη Ρώμη και άπ' εκεί για την Γενούα, για να συναντήση την μαϊτρέσσα του.

«'Ο Ρόμπεργκ έφυγε κι' από κεί και σε τρεις μέρες έφτασε στη Γενούα.

Και ετύχη σύμπτωση πήγε στο ξενοδοχείο όπου έμενε ο τραπέζιτης Τερρίς συναντήθηκαν το ίδιο βράδυ στο μπάρ. 'Ο τραπέζιτης φαινόταν έξαιρετικά άπσοχολημένος αλλά τίποτα όμως, δέν έπρομήνυε το φρικτό δράμα που θα έπακολούθησε σε λίγο.

Τό έόμενο πρωί τον δρήςαν νεκρό μέσ' στο δωμάτιό του. Είχε αυτοκτονήσει. Και ένα γράμμα, άρρημένο στο κομοδίνο του επάνω έξηγουσε το λόγο: «Γιά τις γυναίκες, που κατά καιρούς είχα έρωμένες, σπατάλησα του κόσμου τα εκατομμύρια. 'Η τράπεζά μου χρεωκοπεί αύριο το πρωί. Φεύγω. 'Η γυναίκα μου και οι πελάτες μου άς με συγχωρήσουν.

«'Ο Μάξ Ρόμπεργκ έφυγε και άπ' τη Γενούη. Πού να πάη τώρα; Την διεύθυνση του γιατρού Ρισάρ δέν μπόρεσε επ' ουδενί λόγω να την μάθη. 'Αλλωστε είχε και μια θλιβερή άπιστολή. Να άναγγέλλη στη κυρία Τερρίς το θάνατο του συζύγου της.

Και έγύρισε σπίτι του. 'Αλλά εκεί τον περίμενε μια έκπληξις. 'Η γυναίκα του είχε φύγει άπ' το σπίτι την έπομένη της άναχωρήσεώς του και δέν ήξερε κανείς που ήταν.

Τό ίδιο άπόγευμα της άφίξεώς του δέχθηκε την έπιστολή της κυρίας Ρισάρ. Είχε λάβει ένα σημείωμα άπ' τον άνδρα της άπ' το Παρίσι όπου της έλεγε: «Πάνε πέντε χρόνια τώρα που συνιδουμαι με την κυρία Ρόμπεργκ. Θα ζήσω μαζί της».

«'Ο Ρόμπεργκ πήρε το πρώτο τραίνο για το Παρίσι. Άγαπούσε τη γυναίκα του και δέν ήθελε να τη χάση.

Στό τραίνο τον έπιασε ζάλη και πονοκέφαλος. Αυτό τάχες έναπαύθηκε πολλές φορές ως τότε. Είχε άνησυχήσει μάλιστα πολύ. 'Αλλά ο Ρισάρ τον είχε καθησυχάσει.

Αίτη τη φορά όμως ή άδιαθεσία του ήταν τόσο δυνατή, που μόλις έφτασε στο διαμέρισμα το όποιον κρατούσε ή γυναίκα του με τον γιατρό, έχασε τις αισθήσεις του.

Την ώρα που συνερχόταν, άκουσε, άπ' το στόμα του γιατρού, που έτρεξε κοντά του, φριχτά, άπορόπια, πράγματα. Ήταν φανερό. Οι δυο συνένοχοι, νομίζοντας ότι ο μυθιστοριογράφος δέν τους άκουγε, είχαν μιλήσει καθάρα. 'Ο γιατρός και ή κυρία Ρόμπεργκ του δίναν καιρό τώρα δηλητήριο διαρκείας.

Δέν είπα τίποτα αλλά άφησα να τον ώδηγήσουν σε μια κλινική.

Την ίδια νύχτα, ο Μάξ Ρόμπεργκ, άπ' διασημένος για τη ζωή, τέτοια που του είχε άποκαλυφθί τον τελευταίο καιρό, σκοτώθηκε στο δωμάτιο του ξενοδοχείου όπου πήγε φεύγοντας από την κλινική.

Δέν πετάει κανείς άτιμωρητή τη μάσκα της ανθρώπινης κομωδίας.

ΖΑΝ ΖΕΡΒΑΙ

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

Ο ΘΡΗΝΟΣ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

«Ο πλουσιώτατος Άλλοτε μαρκήσιος ντ' Αρξεντάλ λόγω της κακής και έκφυλου ζωής που διάγει έχει κάνει τρομερά χρέη συνέπειά των οποίων είναι να βγούν όλα του τα υπάρχοντα μαζί με τον προγονικό του πύργο στο σφυρί. Κλεισμένος σε ημεγάλη σάλα του άρχοντικού του παρακολουθεί πίσω απ' τα ξζάμια τόν πλειστηριασμό που γίνεται στην αυλή του και του φεύγει σε μια στιγμή με φράσεις πικρίας: «Αν μπορούσε κανείς να με ξανακάνη πλούσιο θα του έδινα και την ψυχή μου».

Ξαφνικά ακούει πίσω του μια φωνή: «Σύμφωνοι δέχομαι!». Γυρνά και βλέπει απέναντί του κάποιον άγνωστο όνόματι Ρουκέν, ο οποίος ούτε λίγο ούτε πολύ του προτείνει να τόν ξανακάνη πλούσιο και να του ξαναδώσει τόν πύργον του υπό τόν όρον να δεχθί να παντρευτή μίαν ώραιότερη κόρη πτωχήν αλλά μελλοντική κληρονόμον 300 εκατομμυρίων από τα όποια θα του δώσει τα 150.

Η συμφωνία κλείνει και ο Μαρκήσιος φεύγει για τόν Παρίσι όπου εδρεύεται η άνωτοπος κληρονομός. Προσπαθεί να τήν κἀμψι να τόν αγαπήσει, αυτή όμως έχει δοσμένη τήν καρδιά της σ' ένα φτωχό νέο, τόν Βαλεντίνο. «Ο ντ' Αρξεντάλ, τότε αποφασίζει να θέσει σ' εφαρμογή, τα «μεγάλα μέσα». Εμφανίζεται ως φτωχός και αυτός με τόν ψευδώνυμο «κ. Νορβέρτος». Και με νύχτα απαγάγει τή νέα και τήν φυλακίζει.

Ο Βαλεντίνο, με δυο φίλους του, τόν Αύγουστο, και τόν Άνοιχτομάτη τίθενται εις κατάδιωξίν του. Ο Βαλεντίνο, ανακαλύπτει τόν Γκουγιάν στο άντρον του αλλά αιχμαλωτίζεται κάτω από μια καταπακτή. Έν τω μεταξύ η Γαβριέλλα μετά τήν αναχώρησι του μαρκησιού αποφασίζει να δραπετεύσει και τόν κατορθώνει πηδώντας κατά τύχη στο σπίτι του Μουράτ που τήν υποδέχεται με ένθουσιασμό. Έν τω μεταξύ ο Αύγουστος και ο Άνοιχτομάτης σώζουν και τόν Βαλεντίνο. Η Γαβριέλλα στο σπίτι του Μουράτ περνά καλά. Μία μέρα ο Μουράτ της προσφέρει να τήν παντρευθί και η Γαβριέλλα επειδή αγαπά τόν Βαλεντίνο φεύγει κρυφά από τόν μέγαρο. Ο Βαλεντίνο με τούς δυο φίλους του αρχίζουν και πάλιν να αναζητούν τή Γαβριέλλα. Είχαν μάθει κάτι για τόν μέγαρο του Μουράτ και πηγαίνουν να τόν βρούν. Φθάνουν σε ένα σπίτι που νοικιούνταν και ακολουθούμενοι απ' τόν θυρωρό τόν περιδιαβάσουν. Εκεί ο Βαλεντίνο βγάζει τόν μαχαίρι του και φοβερίζει τόν θυρωρό να τήν πη αν κατοικήται τόν σπίτι: «Για τέλεια φορά τού λέει θα μιλήσεις: Ναι ή όχι».

ΙΟον

ΔΕΝ ΞΕΡΩ ΤΙΠΟΤΑ... Δυο μέρες μονάχα έχω που βρίσκομαι εδώ! Ρωτήστε τόν ιδιοκτήτη, θα σάς πληροφορήσει αυτός. — Τό όνομά του, η διεύθυνσίς του ποιά είναι;

— Όνομάζεται κύριος Ρονομπουά και κατοικεί στόν αριθμό 4 τής οδού Πυραμίδων.

Ο Βαλεντίνο τράβηξε τόν χαίρι του.

Ήταν φανερό πώς ο άνθρωπος αυτός δεν θάλεγε τίποτε άλλο.

Ο Άνοιχτομάτης κι' ο Αύγουστος τόν άφισαν κι' αυτοί.

Ο θυρωρός σωριάστηκε χάμω, μισολιποθυμισμένος από τόν φόβο.

Οι άλλοι άδιαφορώντας για τήν κατάστασί του, έσπευσαν να εξαφανισθούν.

Με τί θέλημα γεμάτο μίσος όμως τούς παρακολουθούσε αυτός...

Γιατί ο «θυρωρός» δεν ήταν άλλος από τόν συνένοχο του Νορβέρτου, τόν σύντροφό του Γκουγιάν, τόν Λουφφάρ...

Μέσα στο θυρωρείο του, ο Λουφφάρ δεν ήταν μονάχος.

Υπήρχε κι' ένας άλλος άνθρωπος που είχε κρυφθί πίσω από τις κουρτίνες και που δεν βγήκε από εκεί πίσω παρά μόνον όταν ο θυρωρός ξαναγύρισε.

Ο άνθρωπος αυτός, που τόν πρόσωπό του ήταν πρισμένο και τή χείλη του ματωμένα, ήταν ο Γκουγιάν...

Ακόμη δεν είχε συνέλθει από τις γροθιές του Αύγουστου.

Ο Λουφφάρ, χλωμός, με μίαν έκφραση κακίας στα μάτια τόν ρώτησε:

— Τους είδες αυτούς που ήλθαν πρώτο Άλγιου;

— Ναι... Καί τούς άναγνώρισα και τούς τρεις. Ο πρώτος ήταν εκείνος ο ταχυδακτυλουργός που είχαν έρθει στην ταβέρνα προχθές. Ο άλλος, είναι ο άνθρωπος που ξέρεi τόσο καλά να δίνει τις γροθιές... Κι' ο τρίτος, ο μικρότερος, είναι εκείνος που είχα τσακώσει μέσα στην καταπακτή και που τόν έσωσαν οι άλλοι δυο.

«Έχω κάποιο λογαριασμό να κανονίσω και με τούς τρεις. Υπομονή, όμως... Που θα μου πάνε...

— Κι' εγώ άνοιξα λογαριασμό μαζί τους... είπεν ο Λουφφάρ μ' ένα σατανικό χαμόγελο, σκουπίζοντας τούς θρόμβους του αίματος που στάζαν από τόν λαιμό του. Πριν σκεφτούμε όμως τις δικές μας υποθέσεις, ας τακτοποιήσουμε πρώτα τις υποθέσεις του άφεντικού.

«Οι τρεις αυτοί άνθρωποι ξέρουν πώς η μικρή είχε φυλακισθεί εδώ. Από τή μία μέρα στην άλλη μπορεί να τήν ξαναβρούν. Κι' αν τήν ξαναβρούν θα τήν χάσουμε για πάντα γιατί δεν θα τήν άφισουν εμείς από κοντά τους.

— Πρέπει να ειδοποιήσουμε τόν Ρουκέν και τόν μαρκήσιο. Μείνε συ

εδώ, αφού εδώ είναι τόν πόστο σου... Θα τούς ειδοποιήσω εγώ...

— ΕΕ —

Ο Γκουγιάν συνήτησε τούς δυο συνενόχους στην οδό Λαφαγιέτ.

Κι' οι δυο ξέρανε που είχε καταφύγει η Γαβριέλλα.

Όταν είχαν αντίληφθί τήν εξαφάνισή της, ο Ρουκέν είχε γίνει έξω φρενών. Πάνω στο θυμό του, είχαν επιχειρήσει να σκοτώση τόν Λουφφάρ. Ο Νορβέρτος, δεν μιλώντας κι' αυτός από τόν κακό του.

Όταν συνήλθαν λιγάκι, ο Ρουκέν και ο Νορβέρτος προσεπάθησαν ν' ανακαλύψουν πώς είχε δραπετευθεί η Γαβριέλλα.

Πάνω σ' άγκωνάρια η νέα είχε ξεσχίσει τή φορέματί της. Μερικά κουρέλια είχαν άπομεινεί κειπάνω.

Ε, από τή κουρέλια αυτά προδόθηκε.

Όταν ανέκαλυσαν ότι είχε καταφύγει στο μέγαρον του Μουράτ, οι δυο συνένοχοι έμειναν πρὸς στιγμήν κατάπληκτοι.

Δεν ήταν άπίθανον, πράγματι, ο Μουράτ να ρωτούσε τή νέα και αυτή να τόν εξηγούσε πώς τήν είχαν απαγάγει.

Θάλεγε, βέβαια, και τόνόμά της, κι' έτσι ο Μουράτ θα μάθαινε πώς δεν ήταν άλλη από τήν βαθύπλουτη κληρονόμο που έψαχνε να βρή.

Πώς ήτο δυνατόν να τήν παρασύρουν έξω από τόν μέγαρο τού νέου προστάτου της;

Σ' αυτό τόν πρόβλημα προσπαθούσαν να βρούν μία λύση χωρίς να τόν καταφέρνουν, όταν ο Γκουγιάν ήλθε άσθμαίνοντας να τούς βρή.

— ΕΕ —

— Ακούστε! τούς είπεν. Έχω νέα! Δεν σάς ανέφερα τόν έπεισόδιο που είχε γίνει τις προάλλες στο «Μασσαλιώτικο κανόνι» γιατί νόμιζα πώς δεν θα σάς ένδιέφερε...

«Έκανα λάθος όμως. Σας ένδιαφέρει και με τόν παραπάνω μάλιστά!...

Με λίγα λόγια τούς άφηγήθηκε τή τελευταία γεγονότα. Πριν ακόμη τελειώσει τήν άφηγησί του, ο Νορβέρτος είχε μαντεύσει ποιά ήταν τή τρία πρόσωπα που είχαν βρεθί κείνο τόν βράδυ στην τρώγλη τής Μπιγκάρω.

— Ο Βαλεντίνο, ο Άνοιχτομάτης και ο Αύγουστος! ψιθύρισε. Ο Βαλεντίνο... Τί δίκη που είχα να τόν υποψιάζομαι αυτό τόν παλληκάρι...

«Α! Δυστυχία του, αν τύχη και τόν ξαναβρουν στόν δρόμο μου!

— Μά δεν σάς τάπα όλα! είπεν ο Γκουγιάν... που μιλούσε με κάποια δυσκολία ένεκα τού τραύματός του. Ναι, δεν σάς τάπα όλα! Τους τρεις

μιάς ΨΥΧΗΣ

ΕΝΑ ΠΑΘΗΤΙΚΟ ΤΑΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

αυτούς ανθρώπους τούς ξανάδαμε πρὸ λίγου, στο σπίτι που είχαμε φυλακισμένη τή Γαβριέλλα...

«Παρέσυραν τόν Λουφφάρ στην κάβα, και εκεί λίγο έλειψε να τόν σφάξουν!...

«Έρχόντουσαν να πάρουν τή Γαβριέλλα. Καλά εκείνη που εξαφανίσθηκε, γιατί αλλιώς τή θα χάχαμε κακά ξεμπερδέματα.

— Πώς τούς ξεφορτώθηκε ο Λουφφάρ;

— Τους έστειλε στην οδόν Πυραμίδων στο γραφείο του κ. Ρονομπουά.

Ο Ρουκέν κτύπησε τόν Γκουγιάν, και με μεγάλη απάθεια είπεν:

— Ακούστε δώ Γκουγιάν και Λουφφάρ. Είναι τώρα μερικές ημέρες που δεν κάνετε παρά κουταμάρες.

«Οι τρεις αυτοί άνθρωποι μπηκαν στο σπίτι, μου λέτε. Έστω. Δεν έπρεπε όμως να βγούν!

Ο Νορβέρτος ανατρίχιασε. Η ψυχραιμία αυτή του συντρόφου του τόν έδινε στά νεύρα.

Ο Ρουκέν δεν τόν πρόσεξε αυτό. Ο Γκουγιάν προχώρησε πρὸς τήν πόρτα με τόν κεφάλι χαμηλωμένο.

Εξαφνα, τόν έκάλεσε ο Ρουκέν. Είχε βγάλει από τήν τσέπη του ένα «γεμάτο» ρεβόλβερ κι' έπαιξε μ' αυτό, με τήν κάνη τού ρεβόλβερ στραμμένη πρὸς τόν κακοποιό.

Με φωνή χαμηλή είπεν: — Εδῆλωσα στόν Λουφφάρ ότι θα τόν σκότωνα αν δεν ξανάβρισκε τή μικρή. Τό θυμάσαι; «Ήσουν κι' εσύ εκεί.

— Ήμουν πράγματι και τόν θυμολογώ, είπεν ο άθλιος, που έτρεμε.

— Θαυμάσια. Πάρε, λοιπόν και για τόν έαυτό σου αυτό που είπα στόν Λουφφάρ. Ξηγημένα πράγματα. Τώρα μπορείς να φύγεις.

— ΕΕ —

Όταν έμειναν μόνοι ο Νορβέρτος είπεν άργά:

— Κι' όμως... Ίσως να υπάρχει κάποιο μέσον να διορθωθούν όλα!

— Ποιό;

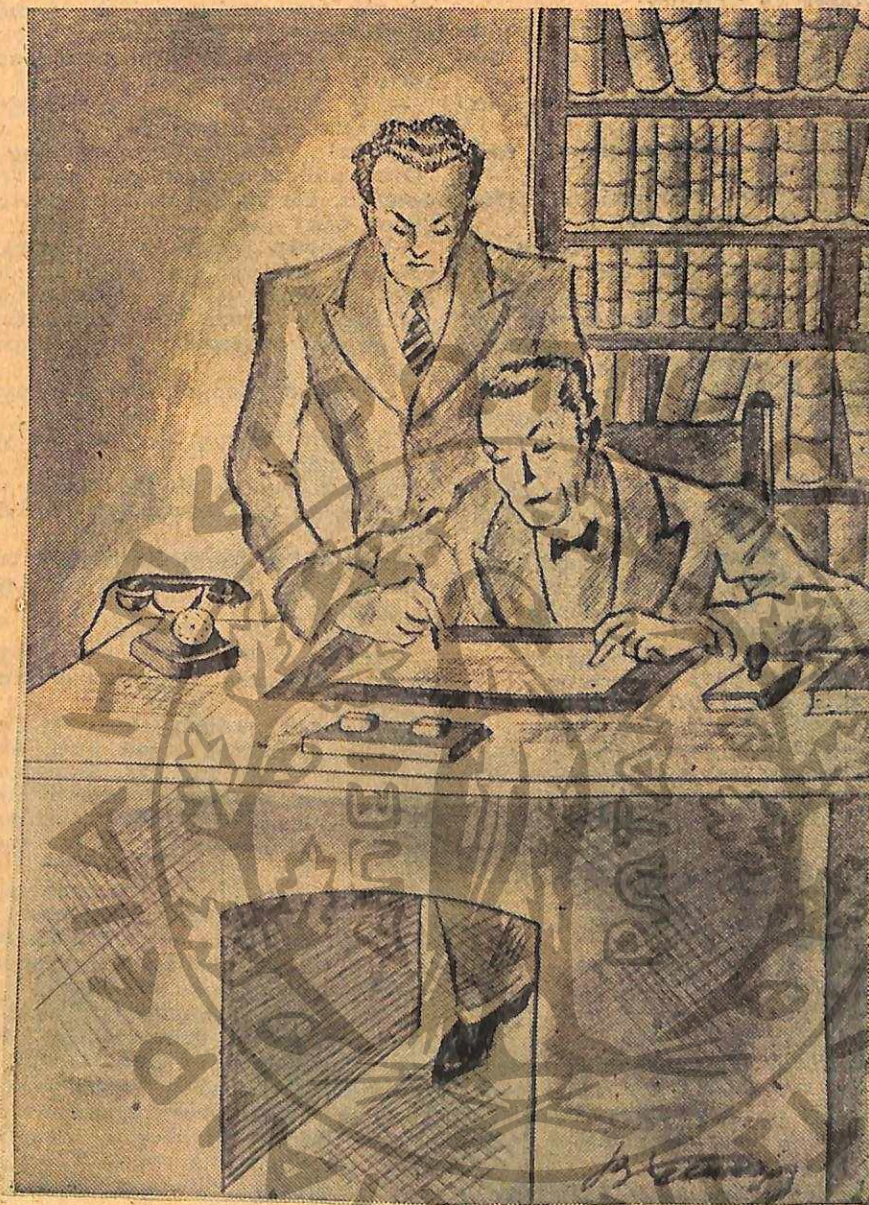
— Πρώτα, άπαντήστε μου στο έξης έρώτημα: Έχετε καμμία έλπίδα να άνακτήσετε τή Γαβριέλλα;

— Καμμία. Θάπρεπε να κατορθώσουμε να τήν παρασύρουμε έξω από τόν μέγαρο. Καί ο Μουράτ δεν θα τήν άφήσει, βέβαια, να βγαίνη έξω χωρίς να τήν συνωδέη κάποιος.

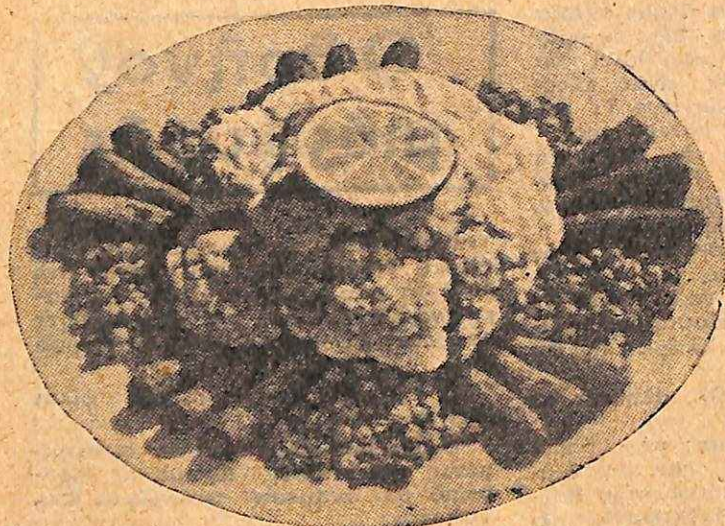
— Οπωσδήποτε, πρέπει να επιχειρήσουμε κάτι. Ίδού, λοιπόν, τί προτείνω: Ο Βαλεντίνο είναι έρωτευμένος με τήν Γαβριέλλα και τήν ζηλεύει υπερβολικά. Η ζήλεια του αυτή μπορεί να μās φανή χρήσιμη.

Ακούστε να δῆτε...

Εκάθησε στο γραφείο του και έγραψε διακριτικά μερικές γραμμές.

Ο Ρουκέν έδίδε γυμνάσιο πάνω απ' τόν άμο του.

Μιά πιετέλλα χορταρικών όσο καλοσεβρισμένη και αν είναι, δεν μπορεί να αντικαταστήσει μια χοιρινή μπριζόλα... λένε οι κρεωφάγοι.

Ο διάσημος "Αγγλος συγγραφέας Μπέρναρ Σώ δεν φημίζεται μόνον για το πνεύμα του, αλλά και για κάτι άλλο ακόμμη: την χορτοφαγία του. Είναι ένας από τους πιο φανατικούς οπαδούς της και δεν χάνει ευκαιρία για να διακηρύξει ότι παρά την ηλικία του —είναι σήμερα 83 ετών— αισθάνεται τον έαυτό του, χάρις στην χορτοφαγία, γεμάτον νεανικό σφρίγος.

Ο επίσης διάσημος συγγραφέας και κριτικός Τσέστερτον, φημίζεται τουναντίον για την κρεωφαγία του. Αύτος, θέλοντας κάποτε να πειράξει τον μεγάλο συνάδελφό του, του είπε: —Όταν σ'ας βλέπουν οι ξένοι στο εξωτερικό, τόσο άδύνατο θ'α φαντάζονται ότι έχουμε έλλειψη κρέατος στην Αγγλία.

—Αν σ'ας έβλεπαν και σ'ας, του απήντησε ο Σώ, θ'α ήξεραν άμέσως πού οφείλεται η έλλειψη αυτή.

Το ζήτημα της κρεωφαγίας ή της χορτοφαγίας είναι ασφαλώς ένα από τα πιο παλαιά ζητήματα της ανθρωπότητας.

Ο ΠΛΑΤΩΝ ΚΑΙ Ο ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Από τα κυριότερα έπιχειρήματα που χρησιμοποιούν οι χορτοφάγοι για να μας πείσουν ότι η χορτοφαγία υποστηρίζεται από τους μεγαλύτερους σοφούς των αιώνων είναι και διάφορα αποσπάσματα από την διδασκαλία του Πλάτωνος και του Σωκράτους που πείθουν πραγματικά ως ότι οι δύο μεγάλοι αυτοί πρόγονοί μας συνιστούσαν άποχή από το κρέας. Οι οπαδοί της κρεωφαγίας δεν αρνούνται τους ισχυρισμούς αυτούς. Μας πληροφορούν, όμως, ότι ο Πλάτων και ο Σωκράτης ήσαν κερκηνυμένοι υπέρ της χορτοφαγίας όχι για λόγους υγείας αλλά επειδή έπιστευαν στην μετεμψύχωση και φρόντισαν μήπως τρώγοντας κρέας, φάνε κανέναν από τους πιστούς μαθητάς τους.

ΙΔΟΥ Η ΡΟΔΟΣ...

Στά... ακαδημαϊκά αυτά έπιχειρήματα των υπερασφών της χορτοφαγίας οι κρεωφάγοι απαντούν κατά πλεόν συγκριμένον τρόπον.

Ο καθηγητής φόν Νόορντεν π. χ. που ήσυχολήθη ειδικώς με την γα-

σαν επίσης με το ίδιο θέμα, βεβαιούν ότι και αυτοί ακόμη οι Ένδοι, που έχουν αναγάγει την χορτοφαγία σε θρησκευτικό δόγμα, έπιτρέπουν την κρεωφαγία στους πολεμιστάς και σε όσους ασχολούνται με έργασίες που απαιτούν σωματική δύναμη.

—Ένα άλλο έπιχείρημα των κρεωφάγων είναι ότι κατά τους Όλυμπιακούς αγώνες του Βερολίνου όλοι σχεδόν οι άθληται, ανεξαρτήτως έθνικότητας, έτρωγαν κατά προτίμηση κρέας. Ο μέσος όρος ήμερησίας κατανάλωσης κρέατος έφθανε σχεδόν τα τρία τέταρτα του κιλού κατ'άτομον. Από την καταάλωση αυτή δεν έκαναν εξαίρεση ούτε οι γυναίκες.

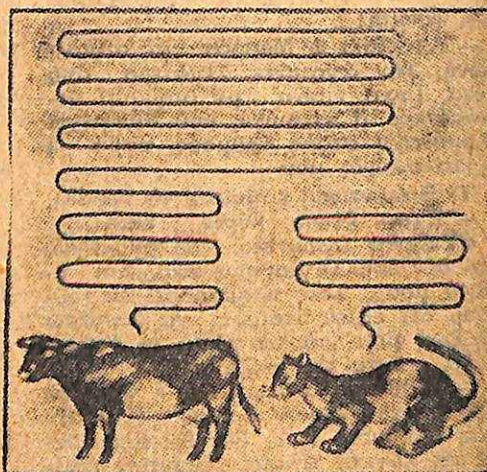
Οι έλάχιστοι άθληται που έκαναν εξαίρεση στον κανόνα αυτόν, οι έλάχιστοι χορτοφάγοι με άλλους λόγους, δεν κατώρθωσαν να έπιτύχουν ούτε πρώτες, ούτε δεύτερες νίκες. Χαρακτηριστικώτερα από όλες είναι ή περίπτωσης πανύψηλου Ένδοι, που όσοι τον αντίκρυσαν με το εξαίρετικά αδύνατο σώμα του και τα ακόμμη πιδ εξαίρετικά μακρυά πόδια του, ήταν βέβαιοι ότι θ'α άφινε πίσω όλους τους συναγωνιστάς του στον δρόμο μεγάλων αποστάσεων. Έν τούτοις, δεν κατώρθωσε παρά να φθάσει τελευταίος και ύστερα από μια τεράστια προσπάθεια που κατέβαλε για να μην εγκαταλείψη τον αγώνα λίγο πρό του τέματος. Αργότερα μαθεύτηκε ότι ο Ένδος αυτός ήταν, για λόγους θρησκευτικούς, φαιατικός χορτοφάγος και ότι δεν είχε βάλει στο στόμα του ποτέ στην ζωή του, ούτε κρέας, ούτε ψάρι.

Το πιο άκαταμάχητο όμως άπ' όλα τα έπιχειρήματα των κρεωφάγων είναι και θ'α είναι οι αγώνες που διεξήχθησαν τον περασμένο Ιούνιο στη Δανία μεταξύ δύο ομάδων κρεωφάγων και χορτοφάγων. Ήταν και οι μὲν και οι δὲ φανατικοί οπαδοί των γαστρονομικών των θεωριών και αγωνίσθηκαν πράγματι με μανία για να βγούν άσποπρόσωποι. Ο αγών περιελάμβανε δρόμον άνοχης έκαστο χιλιόμετρον. Νικητάί άνεδείχθησαν με έντελως άήμωστη διαφορά οι κρεωφάγοι. Έρνεείται ότι όσο άσημάντη και αν ήταν ή διαφορά αυτή, ήταν άρεκτη για να κάνουν τους κρεωφάγους να αψηλάξουν από χαρά

και να διακηρύξουν την ύπεροχή της κρεωφαγίας.

ΠΟΙΟΣ ΕΧΕΙ ΔΙΚΗΟ;

Το γεγονός ότι άλλα ζώα τρέφονται άποκλειστικώς με χόρτα και άλλα με κρέας σημαίνει ότι υπάρχει κάποια φυσική προδιάθεση που έπιβαλλει την μία ή την άλλη διαίτα. Οι ζωολόγοι που προσεπάθησαν να άνακαλύψουν την άφορμή της άλφα ή βήτα διαίτης κατέληξαν εις το συμπέρασμα ότι ή χορτοφαγία ή ή κρεωφαγία, έξαρτώνται από το μήκος των έντέρων. Τα έντερα των άγελάδων είναι π. χ. δεκαπλάσια σχεδόν

Όπως φαίνεται από την εικόνα μας, τα έντερα των χορτοφάγων ζώων είναι πολύ μεγαλύτερα από τα έντερα των σαρκοφάγων.

σε μήκος από τα έντερα του πάνθηρος ή άλλων σαρκοβόρων ζώων. Το μήκος των έντέρων του ανθρώπου βρίσκεται περίπου το μόνον και για τον λόγον αυτόν ο οργανισμός μας είναι κατάλληλος και για χορτοφαγία και για κρεωφαγία. Απομένει λοιπόν να εξετασθή ποιά από τις δύο αυτές τροφές προσφέρει στον οργανισμό τα περισσότερα θρεπτικά συστατικά. Αλλά στο σημείο αυτό εγκαίριως ή μεγάλη διαφωνία μεταξύ χορτοφάγων και κρεωφάγων. Η φύσις μας έπιτρέπει να ακολουθήσουμε όποιο σύστημα θέλουμε. Τα άλλα είναι ζήτημα γούστου.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΧΟΡΤΟΦΑΓΟΙ

Πριν κλείσουμε τη γαστρονομική αυτή μελέτη, άς αναφέρουμε και μερικά ονόματα μεγάλων χορτοφάγων.

Έκτός από τον Σωκράτη και τον Πλάτωνα και τον Μπέρναρ Σώ, τους όποιους ανεφάραιμεν ήδη, ήταν περίφημος για τις χορτοφαγικές του θεωρίες και ο μέγας Γερμανός φιλόσοφος Σοπενχάουερ. Ύπαρχουν όμως

πρόβλημα κρέας;

ώς τον Μπ. Σώ

πολλοί που ισχυρίζονται ότι ή χορτοφαγία του Σοπενχάουερ ήταν έντελως θεωρητική και ότι εις την πραγματικότητα έτρωγε σχεδόν καθημερινώς κρέας.

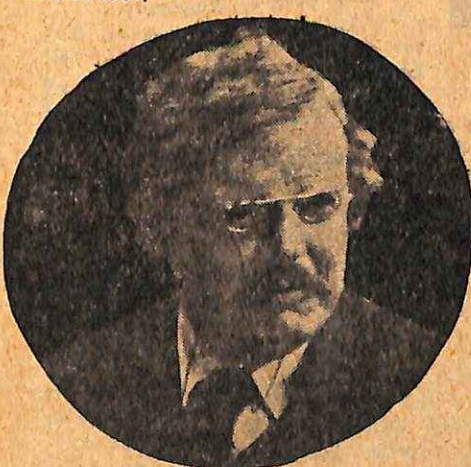
Ο περίφημος επίσης Έταλδος ζωγράφος της Αναγεννήσεως Λεονάρντο ντα Βίντσι, που ήσυχολέτο και με φιλοσοφικές μελέτες, ήταν κι αυτός φαίνεται οπαδός της χορτοφαγίας. Η χορτοφαγία του όμως όφειλετο μάλλον στην ζωοφιλία του παρά σε βιολογικές μελέτες. Εύρισκε τρομερό πράγμα την σφαγή των ζώων προς χάριν της στομαχικής ικανοποίησης του ανθρώπου.

Την ίδια γνώμη είχε και ο Νίτσε, ο όποιος, χωρίς να είναι ο ίδιος χορτοφάγος, διεκήρυτε ότι ή χορτοφαγία έξευγενίζει τα ανθρώπινα ήθη.

Αν ρωτάτε και για τους μεγάλους κρεωφάγους, είναι τόσοι πολλοί, ώστε ούτε και να άποπειραθούμε να τους ονομάσουμε δεν μπορούμε. Είναι και αυτό ένα από τα έπιχειρήματα της κρεωφαγικής... Ιδεολογίας.

Η ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Αν θελήσουμε τώρα να έπιεκτείνουμε τις παρατηρήσεις μας και στα άλλα ζώα θ'α ιδούμε ότι τα μεγάλα ζώα, όπως π. χ. ο έλέφας, ο ρινόκερος, ο ίπποπόταμος κ.ό.κ. είναι κατά κανόνα ζώα φυτοφάγα ενώ ή κρεωφαγία περιορίζεται κυρίως στα μικρά ζώα. Η διάκρισις αυτή όφειλεται, όπως είπαμε και πιο πάνω, στο μήκος των έντέρων. Γενικώτερα όμως όφειλεται σε μια πρόνοια της φύσεως. Αν ήσαν τα μεγάλα ζώα κρεωφάγα θ'α είχαν έξαφανισθή από το προσώπου της

Ο διάσημος "Αγγλος συγγραφέας Τσέστερτον είναι φανατικός κρεωφάγος και φοβερός γι' αυτό πολέμιος του μεγάλου επίσης συνάδελφου του Μπέρναρ Σώ.

γής όλα σχεδόν τα μικρά είδη των ζώων. Φαντασθήτε τι ποσότητες κρέατος θ'α έπρεπε να καταβροχθίσουν ένας ρινόκερος ή ένας έλέφας

Αλλά και ο Μπέρναρ Σώ δεν τ'α θέλει κάτω. Είναι πάντα ένας από τους πιο φανατικούς χορτοφάγους και ισχυρίζεται ότι όφειλε τα θαλλερά του γεράματα στην χορτοφαγία.

ΣΗΜΕΡΑ

Σήμερα το ζήτημα εξακολουθεί να άπασχολή, ζωηρότατα πάντα, τους σοφούς της γής αλλά και τον άλλο κόσμο. Τι πρέπει να τρώμε: χόρτα ή κρέας; Δηλαδή καλλιτερα: τι απαιτεί ή σημερινή έποχή μας της έντατικής δράσεως και του ξεγαρβαλώματος του νευρικού συστήματος του ανθρώπου: χορτοφαγία ή κρεωφαγία;

Οι φυσικοθεραπευτάι — και ο ήμετερος κ. Πέτρον, πρώτος και καλλίτερος — έπιμένουν στα χόρτα και τα όπωρικά. Είναι πρόσφατος ακόμη ο καυγάς που άνοιξε στις στήλες του «Έλ. Βήματος» σχετικώς. Έντούτοις ή αλήθεια, ή ώμη και άναμφισβήτητη είναι ότι ο άνθρωπος, ζώον κατ' έξοχήν σαρκοφάγον — από την πρώτην του άκόμη εμφάνισιν στον κόσμο, ως άνθρωπος της λιθίνης έποχής — έχει σήμερα είπω ποτε ανάγκην του κρέατος για να τραφή και να αντικαταστήση τους ταχύτατα σφειρομένους ιστούς του σώματός του, για να άναπλάσσει τα κατατρεφόμενα κύτταρά του.

Ίδιως οι έχοντες εξησθενημένο το νευρικό σύστημα, αν δεν φάνε κρέας δεν ξαναβρίσκουν τόσο εύκολα την υγείαν των. Γενικώς δὲ ο άνθρωπος πού κοπιάζει πολύ, είτε σωματικώς, είτε πνευματικώς, πρέπει να τρώγη κρέας.

Η όδονη πενδει

Ο Έβαν Μοζούκιν δὲν υπάρχει πια

Το 1939 έγκαινιάσθηκε από άπόψεως κινηματογραφικών άτυχημάτων με τον θάνατο ενός μεγάλου ήθοποιού της όθόνης του Έβαν Μοζούκιν. Άφού χρόνια τώρα δασανίστηκε από μια σκληρή άρρώστεια, έσθυσε πριν λίγες μέρες ώριμα και άθόρυβα σε μια κλινική του Νεϊγύ στο Παρίσι. Πριν άπ' αυτόν, πόσοι άλλοι Έβαν Τζέιμπερτ, Τζίν Χάρλου, Άνν Σόθερν. Μα με μια διαφορά. Αυτοί πέθαναν στην άκμή της δόξας τους ακόμα, και ο κόσμος δόκλιηρος τους παρακολουθούσε τις ώρες που πάλευαν στο κρεβάτι του πόνου, ενώ ο Μοζούκιν πέθανε σχεδόν λησμονημένος. Έλάχιστοι, αλήθεια, θυμούνται πια, τον άνδρα που στάθηκε άλλοτε, το ένδαμα χιλιόδων γυναικών, πριν άπ' τον Βαλεντίνο.

Να πώς περιγράφει τις τελευταίες του στιγμές ένας Γάλλος δημοσιογράφος:

«Σούρουπο. Άπ' το παράθυρο του δωματίου 17 μιάς περισινης κλινικής μπαίνουν μαζί μέσα ο θάνατος και ή νύχτα. Στο πάγκο βρέχει και ένας άνθρωπος ά-

νασηκνώνεται με κόπο άπ' τα μαξιλάρια για να άκούση για στενή του φορά τον ήχο της βοοής. Τα μάγουλά του είναι θαυουλωμένα, τα χείλη του χλωμά, τα μάτια χωρίς καμιά λάμψη... ύπόλειμμα παλιού ανθρώπου που ετοιμάζεται να άγκαλιάσει το θάνατο σε λίγο.

Γύρω του λίγοι φίλοι παρακολουθούν με δάκρυα στα μάτια την άγωνία του, καθώς προσπαθεί να ξεφύγει άπ' την αιώνια νύχτα, το θάνατο, σφίγγοντας σπασμωδικά το σεντόνι με τα σκελετωμένα χέρια του.

Ο Έβαν Μοζούκιν... πόση δόξα δεν τον είχε στεφανώσει άλλοτε. «Λοχίας Χ...», «Θάνατος του Κήν», «Μάτια Παράλ», «Μιχαήλ Στρογκόφ» και τόσα και τόσα άλλα φίμ, που το καθένα τους δεν έκανε άλλο παρά να προσέδω όλο και περισσότερη αίγλη στο όνομά του, πούχε γίνη έτσι σαν σύμβολο, στα χρόνια του θαυού. Μα ο «όμιών» ήθελε και ο Μοζούκιν έπαψε πια να δρέπη δάφνες...δὲν μιλούσε παρά μόνο Ρωσικά, έλάπετε... Καί ο Μοζούκιν, παραχωρεί τη θέση του στους άλλους. Η άρρώστεια έρχεται. Μένει σε κάποιο σανατόριο για καμύποσο καιρό. Καί ύστερα έδω στο Νεϊγύ έκει γράφεται ή τελευταία πράξη του δράματος, του αληθινού δράματος αυτής τη φορά...

Η διάρρηξις

Διήγημα του
Νορέ Μπρυνέλ

Η Άννα άργοϋσε πολύ ν' αποκοιμηθῇ ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Ὁ παραμικρότερος θόρυβος (φανταστικός πολλές φορές) τὴν τρώαζε, τὴν ἀνασάτωνε. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ πού βρισκόταν μόνη στὴν ἀπομονωμένη ἐξοχική βιλλίτσα της, ὅπου εἶχε ἀποσυρθεῖ τὴν ἐπομένη ἀκριβῶς τῆς ἡμέρας πούγε νοιώσει τὴν καρδιά της νὰ ραγίξῃ, ὅστερα ἀπὸ τὴν προδοσία τοῦ Ρομπέρ.

Ὡς τότε, δὲν εἶχε δεχτῇ ποτὲ νὰ φύγουν μαζί καὶ οἱ δύο, ἡ Νανίτ καὶ ὁ Ρομπέρ, οἱ ὑπηρετές της. Ἀλλὰ χθὲς εἶχαν κληθεῖ ἐπείγοντως σὲ μιὰ θεῖά τους, πού ψυχροαγοῦσε καὶ ἡ Ἄννα, ὑπερνηκῶντας τὸ φόβο της, ἀποφάσισε νὰ περάσῃ μόνη τις δύο - τρεῖς νύχτες πού θὰ χρειαζόταν ν' ἀπουσιάσουν οἱ ἄνθρωποι της.

Ἀπόψε ἦταν ἡ πρώτη νύχτα. Μιὰ νύχτα κατὰμυρνη, θλιβερή.

Τὸ βράδυ τῆς εἶχε φανῇ ἀτέλειωτο. Ἡ Ἄννα τὸ πέρασε ξαναζώντας μὲ τὴν φαντασία της, ὅλη τὴν παληὰ εὐτυχία της πού δὲν ἦταν παρὰ μιὰ πλάνη, ὅπως ἀποδείχθηκε.

Σὲ ἡλικία τριάντα ὀχτὼ ἐτῶν—ἐδῶ καὶ δεκαοχτὼ μῆνες κοντὰ—εἶχε μάθει ἀπροσδόκητα τὴν ἀπάντη τοῦ Ρομπέρ καὶ ὅλα εἶχαν σπάσει μέσα της.

Ἀπὸ τότε, τίποτα δὲν μπόρεσε νὰ λυγίσῃ τὴν σταθερὴ ἀπόφασί πού πήρε στὶς ὥρες τοῦ μεγάλου της πόνου: οὔτε οἱ προσπάθειαι τῶν φίλων της, μὰ οὔτε καὶ οἱ παρακλήσεις τοῦ Ρομπέρ. Εἶχαν τελειώσει ὅλα, ὅλα. Ἐτσι ἐπίστευε τοῦλάχιστον. Ὅ,τι δὴποτε τῆς θύμιζε τίς χαρούμενες μέρες τοῦ χθὲς — δῶρα, φωτογραφίες, ὅλα — ἡ Ἄννα τὰ χροῦσε σ' ἓνα συρτάρι καὶ δὲν θέλησε ποτὲ πιά νὰ τ' ἀνοίξῃ.

Δέκα φορές ἀπ' τὴν ὥρα πού ξάπλωσε, εἶχε ξανανάψῃ τὸ φῶς, νομίζοντας πὼς κάποιος περπατοῦσε στὸ διάζω. Ἀλλὰ στὴν παραμικρότερη κίνηση... Τὴν τελευταία φορὰ τὸ ρολοῖ εἰδείχνε περασμένα μεσάνυχτα πιά. Κι' ἐπὶ τέλους ἀποκοιμήθηκε, βυθίστηκε σ' ἓναν ὕπνο πούμοιαζε μὲ λήθαργο σχεδόν.

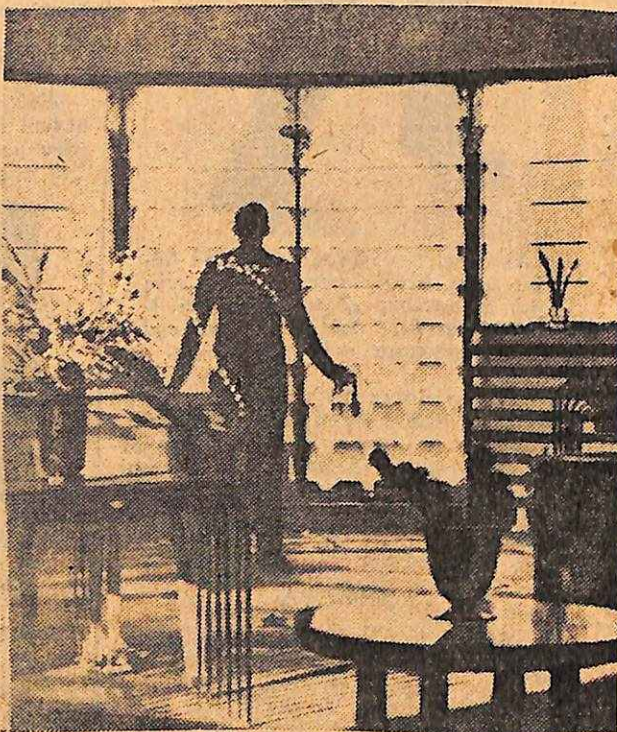
Ἐάννου, ἔβγαλε μιὰ φωνή, ἀνασηκώθηκε στὸ κρεβάτι της καὶ ἀμέσως ξανάπεσε κάτω, σκεπάζοντας τὸ πρόσωπο μὲ τὴν κουβέρτα της. Δὲν ἦταν ἐφίαλτης. Ἐνὰς ἄνδρας βρισκόταν μέσα στὸ σπῆτι, ἔβλεπε τὴν σκιά του νὰ διαγράφεται πάνω στὴν μεγάλη τζαμόπορτα. Ὅχι φάντασμα. Ἐνὰς ἄνθρωπος πραγματικός μὲ σάρκες καὶ ὀστέα, λωποδύτης ἢ δολοφόνος. Σὲ λίγο ἦταν μέσα στὸ δωμάτιό της.

Γιὰ λίγα λεπτά δὲν ἔβγαλε λέξη... Διόφοροι συγκεχυμένοι θόρυβοι ἔφταναν εἰς αὐτιά της. Σὲ λίγο κατάλαβε. Ἄνοι-

γοκλείνονταν συρτάρι. Ἡ Ἄννα ἔβγαλε ἐξαλλή ἀπ' τὸν τρόμο μιὰ φωνή:

—Ἐλεος! Μὴ μοῦ κάνετε κακό!

Ἦθελε νὰ φωνάξῃ, νὰ ζητήσῃ βοήθεια, ἀλλὰ ἡ φωνή της, ἥρερε, πὼς δὲν θ' ἀκουγόταν πουθενά, ὅτι κανεὶς δὲν θ' ἄκουγε νὰ τὴν βοηθήσῃ. Κι' ἔτσι ζητοῦσε ἔλεος.

Ἐβλεπε τὴ σκιά του νὰ διαγράφεται πάνω στὴν μεγάλη τζαμόπορτα.

Ὁ ἄγνωστος τῆς ἀποκοιμήθηκε:

—Ἄν εἴστε φρόνιμη, δὲν θὰ σὰς πειράξω. Ἀλλὰ στὴν παραμικρότερη κίνηση...

Μιλοῦσε ἥρεμα, μὲ φωνή πού δὲν ἔμοιαζε καθόλου γιὰ φωνὴ κακοποιοῦ. Διγὰν πὺ ἤσυχη, ἡ Ἄννα ξεσκέπασε τὸ κεφάλι της καὶ τὸν κύτταξε. Φοροῦσε μιὰ μάσκα στὸ πρόσωπό του καὶ μ' ἓναν μικρὸ ἤλεκτρικὸ φανὸ τῆς τσέπης ἔψαχνε στὰ διάφορα συρτάρια.

Ἐνα σακκί, τοποθετημένο χάμω, πάνω στὸ παρτέρι, δεχόταν τὰ ἀντικείμενα πού ξεδιέλεγε ὁ διαρρήκτης. Καὶ ἡ Ἄννα πρόσεξε πὼς οἱ κινήσεις του ἦσαν λεπτές, καὶ τὰ χέρια του ἄσπρα καὶ περιποιημένα... σὰν χέρια κοσμικοῦ κυρίου.

—Τὰ κομμάτιά σας, παρακαλῶ...

—Σ' ἐκεῖνο τὸ συρτάρι, δεξιά.

Ὁ διαρρήκτης τὰ πήρε ὅλα καὶ ὕστερα ξανακλείσθηκε.

—Καὶ τὰ λεπτά;

—Δὲν κρατῶ πολλὰ μαζί μου...

—Ποῦ εἶναι αὐτὰ πού ἔχετε ἐδῶ;

—Στὸ κομμὸ μέσα θὰ βρῆτε τὴ τσάντα μου. Κυττάξτε.

—Ὅλα ἐκεῖ εἶναι;

—Ναί... σὰς ὀρκίζομαι.

Ὁ διαρρήκτης πήρε τὰ λεπτά, ἄνοιξε τὰ ἄλλα συρτάρια, ξεκαθάρισε ὅ,τι τοῦ φαινόταν πολὺτιμο, καὶ σὲ μιὰ στιγμή ἀπλώσε τὸ χέρι του στὸ συρτάρι πού περιεῖχε τὰ παληὰ ἐνθύμια, τὰ πράγματα πού ἦσαν κάποτε τόσο ἀγαπημένα στὴν Ἄννα, πού τῆς θύμιζαν τὴν ἀγάπη της, τοῦ τὴν νόμιζε νεκρὴ τώρα μέσα στὴν ψυχὴ της.

Ἐβγαλε αὐθόρμητα μιὰ φωνή:

—Ὅχι, ὄχι αὐτά... σὰς ἱκετεύω!

—Αὐτά... ποιὰ;

—Αὐτὰ τὰ γράμματα, τὰ μενταγιόν, τὴ φωτογραφία, τὸ δαχτυλίδι...

—Εἶναι λοιπὸν τόσο πολὺτιμα;

—Γιὰ σὰς ὄχι, ἀλλὰ γιὰ μένα.

Κάντε μου τὴ χάρη. Σὰς ἱκετεύω.

Ὁ ἄγνωστος χαμογέλασε.

—Κατάλαβα... Ἐνθύμια ἀπὸ τὸν ἐραστή σας;

—Ὅχι! Ἀπὸ τὸν ἄνδρα μου.

—Πέθανε;

Ἡ Ἄννα ἀναλύθηκε σὲ λυγμούς.

—Συγχωρήστε με, εἶπε ὁ ἄγνωστος. Ἐναν νεκρὸ δὲν ἔχουμε δικαίωμα...

Ἡ Ἄννα θὰ μπορούσε νὰ μὴ μιλήσῃ. Ἀλλὰ μιὰ μυστική ἀνάγκη, μιὰ μυστηριώδης δύναμη τὴν ἔσπρωξε νὰ πῇ, σὰν νάχε μπρός της κάποιο φίλο της:

—Δὲν πέθανε. Χωρίσαμε.

—Ἀ... ἔκανε ὁ ἄγνωστος. Καὶ τὸν ἀγαπάτε ἀκόμα; Χά! Χά! Ἐ! λοιπὸν, ὄχι, δὲν θὰ σὰς ἀφίσω νὰ κλαίτε πάνω στὰ ἐνθύμια πού σὰς ἀφίσε.

Καὶ ξαναβούτηξε τὰ χέρια του στὸ συρτάρι.

Ἡ Ἄννα φώναξε:

—Σὰς ἀπαγορεύω...

Ὁ διαρρήκτης ὅμως μάζεψε ὅλα τὰ πράγματα, τάρριξε στὸ σακκί του καὶ ἐξαφανίστηκε.

Ἡ Ἄννα πού ἔκλαψε ὥρες πολλές ὅστερα ἀπ' αὐτὸ, κοιμόταν βαρεῖα τὴν ὥρα πού χτύπησαν στὴν πόρτα της τὴν ἐπομένη. Μὲ τὸ μυαλὸ σκοτισμένο ἀκόμα, πῆγε κι' ἀνοίξε. Μπροστὰ τῆς ἔσταε ὁ Ρομπέρ. Ὁ ἄντρας της. Καὶ τῆς ἔλεγε:

—Συγχώρεσέ με, Ἄννι. Σοῦφερα τὰ πράγματα πού τοῦκλεψαν τὴ νύχτα, τὰ πραγματάκια πού τόσο ἀγαποῦσες...

Δὲν ὑποπτεύτηκε καθόλου τὸ κόλπο πού ἔπαιξε ὁ Ρομπέρ γιὰ νὰ τὴν ξανακρίσει.

ΝΟΡΕ ΜΠΡΥΝΕΛ

Ο ΟΔΗΓΟΣ ΤΗΣ ΚΑΛΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ

ΚΥΡΙΕΣ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΙ

Στὸ θέατρο καὶ στὶς συναυλίες

Τὸ θέατρο καὶ οἱ συναυλίες σημαίνουν πολιτισμό. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ πρέπει ὅταν πηγαίνουμε στὸ θέατρο ἢ στὶς συναυλίες νὰ φερνόμεσταν ὡς ἄνθρωποι πολιτισμένοι. Διαφορετικὰ εἶναι προτιμότερο νὰ μένουμε στὸ σπῆτι μας ὅπου μποροῦμε νὰ φερθοῦμε ὅπως μὰς ἀρέσει χωρὶς νὰ ἐνοχλοῦμε κανέναν καὶ χωρὶς νὰ δίνουμε σὲ κανένα τὸ δικαίωμα νὰ μὰς χαρακτηρίσῃ ὡς ἀπολίτιστους καὶ ἀγνώστους.

Ἡ πρώτη μας ὑποχρέωσις εἶναι νὰ φθάνουμε στὸ θέατρο στὴν ὥρα μας, πρὶν ἀρχίσῃ δηλαδὴ ἡ παράστασις ἢ ἡ συναυλία. Ἡ ἰδέα πού ἔχουν πάρα πολλοὶ — δὲν στυχῶς — ἄνθρωποι, ὅτι αὐτοὶ πού φθάνουν στὴν ὥρα τους εἶναι ἀξιοβρόντητοι καὶ ὅτι ὁ «καθὼς καθυστερημένος» εἶναι ἡ πῖλ ἀνόητη ἰδέα τοῦ κόσμου. Δὲν ὑπάρχει ἴσως πῶς πρόστυχη συμπεριφορὰ ἀπὸ τὴν συμπεριφορὰ τῶν ἀνθρώπων πού φθάνουν ἀργά στὸ θέατρο, στὶς συναυλίες, στὶς διαχωρητὴ περιφρόνησις πρὸς ὅλον τὸν ἄλλο κόσμον, πρὸς τοὺς ἐκτελεστὰς, πρὸς τὸν συγγραφέα ἢ τὸν συνθέτη ἢ τὸν ῥήτορα καὶ πρὸς ὅλους ἐκείνους πού ἐκοπίασαν καὶ ξενύχτησαν ἴσως γιὰ νὰ παρουσιάσουν στὸ κοινὸν — καὶ στοὺς καθυστερημένους φυσικὰ — ἓνα ὥραϊο καὶ ἁρμονικὸ σύνολον.

Η ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ

Μιὰ ἄλλη μεγάλη ἀγένεια εἶναι τὸ νὰ σηκώσῃτε νὰ φεύγετε λίγα λεπτά πρὸ τοῦ τέλους τῆς παραστάσεως γιὰ νὰ προλάβετε νὰ φθάσετε πρῶτοι στὴν γκάρντε-ρόμπα. Ἄν ἔχετε πραγματικὴ βία μπορεῖτε νὰ πάρετε τὰ πράγματά σας ἀπὸ τὴν γκάρντε-ρόμπα κατὰ τὸ τελευταῖο διάλειμμα καὶ ἔτσι νὰ εἰσάστε ἔτοιμοι πρὸς ἀναχώρησιν. Τὸ νὰ σηκώσῃτε ὅμως λίγο πρὸ τοῦ τέλους, νὰ ἀναστατώνετε ὅλον τὸν κόσμον γιὰ νὰ κερδίσετε δύο, τρία ἢ ἔστω καὶ δέκα λεπτά, εἶναι μιὰ ἀσυγχώρητη ἀγένεια καὶ πρὸ πάντων εἶναι μιὰ πολὺ μεγάλη προστυχία ἀπέναντι τῶν ἐκτελεστών.

ΤΑ ΧΕΙΡΟΫΣΤΗΜΑΤΑ

Ὑπάρχουν πολλοὶ ἄνθρωποι πού νομίζουν ὅτι μὲ τὸ νὰ μὴ χειροκροτήσουν ἓνα ἔργον — ἔστω καὶ ἂν ἦταν πρώτης τάξεως — δεί-

χνουν κάποια ἀνωτερότητα ἀπέναντι τῶν ἄλλων. Ἄλλοι πάλι νομίζουν ὅτι τὰ χειροκροτήματα καὶ οἱ θορυβώδεις ἐκδηλώσεις ἐπιδοκιμασίας — ἢ καὶ ἀποδοκιμασίας — εἶναι ὑποθέσεις τῆς γαλαρίας καὶ ὅτι δὲν ἀρμόζουν σὲ ἄνθρώπους καθὼς πρέπει πού κάθονται στὶς πρώτες σειρὲς τῆς πλατείας ἢ σὲ θεωρεῖα. Καὶ οἱ δύο αὐτὲς ἀντιλήψεις εἶναι ἐσφαλμένες γιὰ νὰ μὴ εἰποῦμε ἀνόητες. Ἐάν σὰς ἀρεσε ἓνα ἔργον ἔχετε τὴν ὑποχρέωσιν νὰ χει-

καλὸ καὶ νὰ ἀποδοκιμάσετε τὸ ἄσχημον. Εἶναι ἴσως σκληρὸ γιὰ τὸν συγγραφέα ἢ τὸν συνθέτη νὰ ἀκούῃ τὸ κοινὸν νὰ τὸν ἀποδοκιμάζῃ. Ἀλλὰ εἶναι ἀκόμη πῶς σκληρὸ γιὰ τοὺς ἡθοποιούς νὰ ἀγωνίζονται νὰ κρατήσουν στὴν σκηνὴ ἓνα ἀποτυχημένο ἔργον καὶ εἶναι ἓνα καλὸ μάθημα γιὰ τὸν θιασάρχην γιὰ νὰ εἶναι ἄλλοτε πῶς προσεκτικὸς στὴν ἐκλογὴ του.

ΑΙ ΔΕΚΑ ΕΝΤΟΛΑΙ

Γενικώτερα μποροῦμε νὰ συνοψίσουμε ὡς ἑξῆς τίς ὑποχρεώσεις ἐκείνων πού θέλουν νὰ ἐπισκέπτονται τὸ θέατρο σὰν πολιτισμένοι ἄνθρωποι:

1ον) Φθάνετε στὸ θέατρο πέντε τοὐλάχιστον λεπτά πρὸ τῆς ὥρας ἐνάρξεως.

2ον) Μὴ τσαλακώνετε τὸ πρόγραμμα ἀνάμεσα στὰ χέρια σας τὴν ὥρα τῆς παραστάσεως. Εἶναι πολὺ ἐνοχλητικὸ γιὰ τοὺς ἄλλους.

3ον) Μὴ ψιθυρίζετε στὸν φίλον σας ἢ στὴν φίλη σας πού κάθεται στὸ διπλάνὸ ἢ στὸ μπροστινὸ κάθισμα.

4ον) Μὴ ἀκουμπάτε τὰ πόδια σας στὰ ξύλα πού ἐνώνουν τὰ μπροστινὰ σας καθίσματα ἢ ἂν τὰ ἀκουμπάτε κρατᾶτε τὰ ἱσυχά. Δὲν σὰς χρωστοῦν τίποτα οἱ ἄλλοι νὰ τοὺς τραντάξουν.

5ον) Ἄν ἔχετε τὴν κακὴ συνήθεια νὰ ἀποκοιμάσῃτε καὶ νὰ ροχαλίζετε μέσα στὸ θέατρο προτιμᾶτε νὰ κοιμηθῆτε στὸ σπῆτι σας.

6ον) Ἄν εἰσθε κρυμμένος καὶ ἔχετε δυνατόν ἔβγαλε καθίστα ἐπίσης στὸ σπῆτι σας.

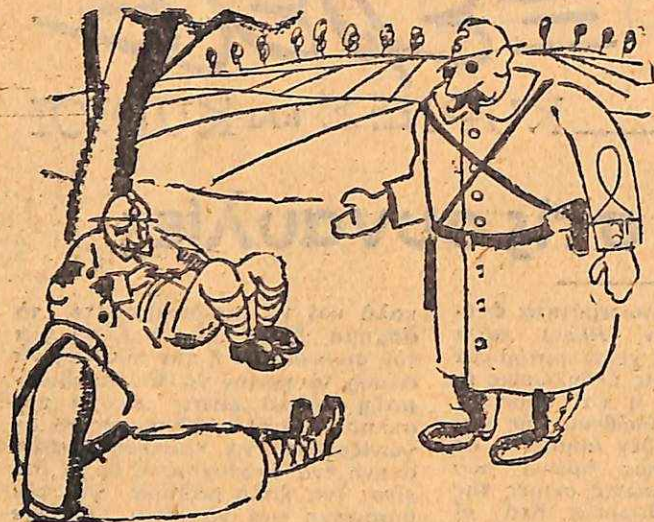
7ον) Ἄν βρίσκετε τὸ ἔργον βαρετὸ σηκώθητε νὰ φύγετε στὸ πρῶτο διάλειμμα. Εἶναι περὶ τὸν νὰ καθοδαστε καὶ νὰ χασμουριώσαστε δημοσίᾳ.

8ον) (Εἰδικῶς γιὰ τίς κυρίες). Μὴ λησμονεῖτε ὅτι δὲν πηγαίνει κανεὶς στὸ θέατρο γιὰ νὰ θαυμάσῃ τὸ καινούργιον σας καπέλλο. Καλύτερα νὰ τὸ ἀφίσετε στὴν γκάρντε-ρόμπα παρὰ νὰ ἀναγκάσετε τοὺς ἄλλους νὰ σὰς ὑποδείξουν νὰ τὸ βγάλετε.

9ον) Ἐπιδοκιμάζετε τὰ ἔργα πού σὰς ἀρέσουν καὶ ἀποδοκιμάζετε αὐτὰ πού δὲν σὰς ἀρέσουν, καὶ 10ον) Μὴ φεύγετε ποτὲ πρὸ τοῦ τέλους τῆς παραστάσεως.

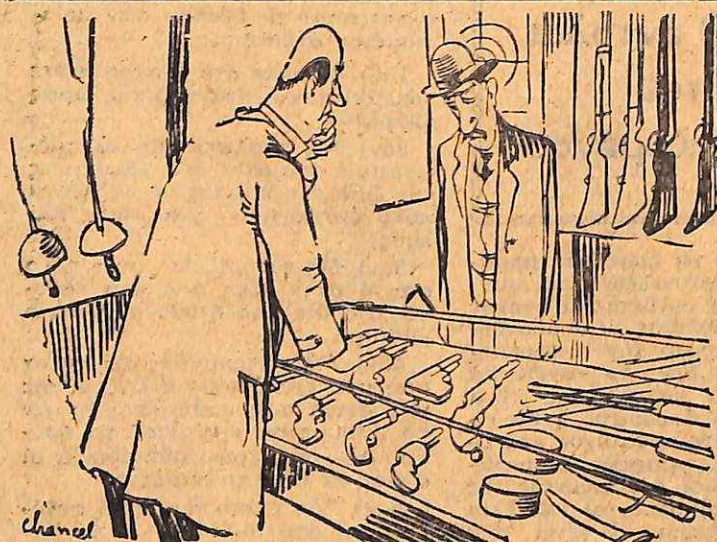
ΤΟ ΜΟΝΟΚΑ

ΣΟΒΑΡΑ...

ΕΞΥΠΝΟ ΠΑΙΔΙ

Στά γυμνάσια:
— Επιβλέπεις λοιπόν εσύ για αεροπλάνα με κλειστά μάτια;
— Μάλιστα κύριε υπολοχαγέ. Για να τα κάνω να νομίσουν ότι δεν τα βλέπουμε!...

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ, ΕΙΧΕ ΑΝΑΓΚΗ...

— Θέλω ένα καλό περιστροφό.
— Τί διαμετρήματος;
— Του μεγαλύτερου που υπάρχει. Είναι για την πεθερά μου.

ΦΙΛΕΥΣΠΛΑΧΝΙΑ

— Τί χάλια είναι αυτά που μοίκανες Μαριγώ;
— Άκουσα κύριε, να λέτε της καμαριέρας πως καιγόμαστε από έρωτα για δούλην και σ'ε λυπήθηκα!...

ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ

Υπεσχέθη, διά στίγων ασφαλώς ωραιότερων να σ'ας πω για τα προσόντα και πολλών άλλων (αστέρων..

Ός εκ τούτου σ'ας σερβίρω εις γραμμάς πολύ (άδρας) μιὰ συνέντευξι που πήρα από τον γνωστόν (Μαδράς, ...έκείνον της οθόνης μας τον στοργικόν πατέρα και ως γνωστόν πανένδοξον του σινεμά... ά- (στέρα, Μας δέχθηκε στο σπίτι του που άστραφτε στήν (πάστρα) κι'ως ειδικός μ'ας μίλησε για του Σινέ τα άστρα:

ΜΑΡΛΕΝ ΝΤΗΤΡΙΧ

«Γυναίκα κοσμογάπητη με σέξ-άπλν σφοδρόν ό πόθος και τό όνειρο του πλήθους των άνδρων. Άνέκαθεν αντίπαλος της Σουηδής της Γκρέτας κι' από τας πλέον λιγεράς και φίνας σιλουέττας. Πρώτη εδημιούργησε τον τύπον της «Μοιραίας» πλην κατά λάθος έλαβε τον τίτλον της ώραιας. Έχει προσόντα δηλαδή σπουδαία και καλά, αλλά... άπ' όσα διαδίδονται κουτσομπολιά και πράμ- (μάτα φαίνεται, στο πρωτότυπον πώς είνε για... τα (κλάματα!

Σαγώνι τετραγωνικόν κεφάλι μάλλον κωνικόν και της άρέσει τακτικά να ντύνεται με άντρικά, ...Όπως δέ ψιθυρίζεται, όσάκις τα άντρίκια της τα ρουχα θα φορέση... (πάει καί μπασμπερίζεται!

ΚΛΑΡΚ ΓΚΑΙΗΜΠΛ

Είκων ρωμαλεότητος! Μοιάζει με Κάου-μπόϋ, και διαθέτει ως γνωστόν κάπου δυό μέτρα μπόι. Οί πάντες εις τό Χόλλυγουντ τον θεωρούν ως (άσσον, Ιππεύει δέ περίφημα και ρίχνει και τό...Λάσσον. Κι'ως είνε μάλλον φυσικόν, βεβαίως, ως έκ (τούτου έχει πεποίθησιν πολλήν επί του έαυτού του. Άρέσκεται με τ' όλογα να παίξη και τους σκύλ- (λους κι' έχει άπειρους φίλους.

Είνε άγέρωχος πολύ, που τότε καμαρώνεις, και βιρτουόζος στο φιλί... ..πλην επί της οθόνης, διότι όπως λέγεται...πολλές τον βρήκαν κλού- (βιον, κι' άς πάει να τον νομίζουμε... έρωτικόν Βε- (ζούβιον.

ΝΤΙΑΝΑ ΝΤΑΡΜΠΙΝ

Σκάνδαλον, πειρασμός σωστός, αυτό τό καλίσ- (κοῦδι ή Ντιάνα Ντάρμπιν τό γνωστόν και νέο ξεπε- (ταροῦδι «Έχει και νειάτα και δροσιά, σφρίγος, προσόν- (τα άπειρα, κι' οί θαυμασταί την βλέπουνε μ' αίσθήματα (διάπυρα, διότι είνε, μα τό ναί, τσαχπίνα και γλυκειά, ήτοι άπλοελληνιστί... συχώριο και μπουκιά, άν κι, έχει ασφαλώς κι' αυτή έλλείψεις βαρυ- (τάτας, και μοιάζουνε τα μάτια της σαν νάνε μάτια... (γάτας!

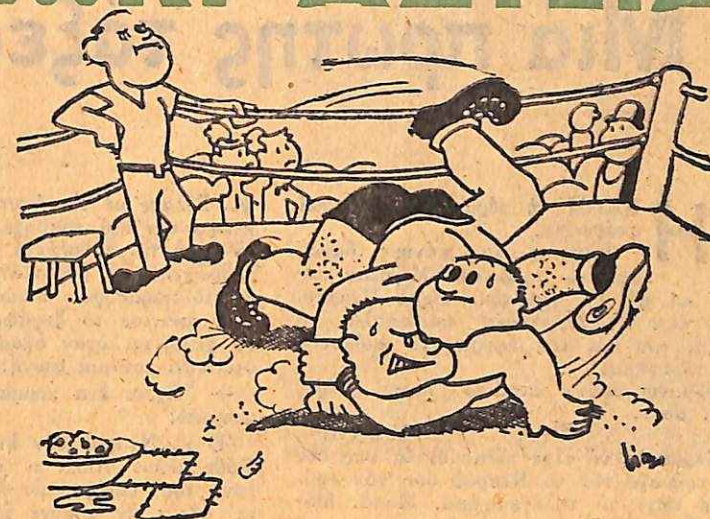
ΜΩΡΙΣ ΣΕΒΑΛΙΕ

Του σινεμά περιλαμπρός ό Σεβαλιέ άσθρ καντσονετίστας φοβερός και στο χορό...φωστήρ. Για τον Μωρίς τα θηλυκά πολλάκις, έχουν (κλαύσει και λένε εις τον έρωτα πώς έχει κάνει θραύση. Χαρακτηρίζεται καλώς με τό γνωστόν ψαθάκι (του και παραδόξως... κρέμεται τό κάτω τό χειλά- (κι του, ήτοι έν άλλαις λέξεσιν έχει κι' αυτός τα χά- (λια του, διότι όταν σ'ας μιλά,, σ'ας βρέχει με τα σάλια (του!...

Άρα έν συμπεράσмати κατόπιν τούτων όλων, τό σινεμά άποτελεί σαφώς μεγάλον δόλον Άπλως επάνω στο «πανί» φαντάζει ό άστέρας κι' άς πάει νάνε στη ζωή... κακάσχημος και (τέρας!..

Ι. Άντωνιάδης

...ΚΙ' ΑΣΤΕΙΑ

ΔΥΣΧΕΡΗΣ ΘΕΣΙΣ

Ό από κάτω παλαιστής σιδόν από πάνω:
— Σε πρεκαλώ κ. συνάδελφε, μείνε αυτού που είσαι γιατί έ- σκασε από πίσω τό πανταλόνι μου!...

ΕΙΔΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ

Μετά την ιατρική εξέταση:
— Για να συνέλθετε, πρέπει να κάνετε λίγη γυμναστική: Τί δουλειά κάνετε;
— Γυμναστής, γιατρέ μου.

ΑΦΕΛΕΙΑ

Στό τμήμα:
— Έχετε τα χαρακτη- ριστικά αυτού που σ'ας έ- πετέθη;
— Σχεδόν. Ήταν ένας κοντός, χοντρός, άση- μος, λιγάκι στο συλλούπι σας κύριε άστυνόμει!...

Μιά πρώτης τάξεως έκδούλευσις τοῦ Α. Κροζιέρ

«**Η** ΚΑΛΗ ή μέρα απ' τὸ πρωϊ φαίνεται».

Αὐτὴ ή μέρα φάνηκε, όμως, ἀπὸ τὸ πρωϊ ὅτι θὰ ἦταν καὶ καὶ ψυχρὴ γιὰ τὸν κύριο Νταρού. Δὲν εἶχε ἀνοίξει ἀκόμη καλὰ-καλὰ τὰ μάτια του καὶ τοῦ ἔφεραν τὸ ἀκόλουθο τηλεγράφημα:

«Φθάνω ἀπόψε περὰ πῶ λίγες ἡμέρες μαζί σας».

Μα μὰ!

Κεραυνὸς νὰ εἶχε πέσει δίπλα του δὲν θὰ τρώμαζε τὸν κ. Νταρού ὅσο τὸν τρώμαζε αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα. Μαμὰ. Μόνο ὅσοι ἐγνώριζαν τὸ ὑποκείμενο ποὺ κρυβόταν κάτω ἀπὸ τὸν περὶ τὸ αὐτὸ ὄνομα θὰ μπορούσαν νὰ ἐξηγήσουν τὴν τρομὰ του. Οἱ ἐκφράσεις «καὶ πεθερά», «μέγαιρα» καὶ τὰ παρόμοια ἦταν ἀπὸ αἰσθητικὰ ἐπιθετὰ συγκρινόμενα μετὰ τὴν μαμὰ τῆς κυρίας Αἰμιλίας Νταρού ποὺ ἦταν ἓνα μίγμα σεισμοῦ, χιονοθύελλας, τυφῶνος, πυρκαϊῆς, χολέρας, ἐναερίου βομβαρδισμοῦ κατ' ἀνοχρωτόν πόλεως κ. ὁ κ. ἔ. Καὶ ἡ «μαμὰ» αὐτὴ θὰ ἔφθανε τὸ ἴδιο βράδυ γιὰ νὰ περάσῃ μαζί τους «λίγες μέρες».

Γιὰ λίγες μέρες εἶχε ἔρθει καὶ τὴν ἀλλή πορὰ καὶ κάθισε τεσσαρεσθίμιον μῆνες. Πῆρε τὴν ἐφημερίδα του, νὰ διαβάσῃ λίγο γιὰ νὰ ξεχάσῃ τὴν τρομὰ του. Τὸ μάτι του ἔπεσε ἀμέσως στὴν ἡμερομηνία: Τρίτη, 13 Φεβρουαρίου.

— Τρίτη, δεκατρεῖς, ὁ χρόνος δίστατος καὶ τὸ βράδυ ἡ πεθερά, συλλογίσθηκε ὁ κ. Νταρού. Ὁ Θεὸς νὰ βάλῃ τὸ χέρι του».

Δὲν εἶχε τελειώσει καλὰ-καλὰ τὸν συλλογισμό του αὐτὸν ὅταν εἶδε ἄξαφνα ἓνα ἀξέχριστο κεφάλι, μετὰ κατὰ τεράστιες μουστικές νὰ προβάλλῃ ἀπὸ τὴν ἔξω μεριὰ τοῦ παραθύρου.

— Μοῦ δίνεις λιγάκι νερὸ ἀφεντικό, εἶπε ὁ ἀνθρώπος μετὰ μιὰ χοντρή, βραχνή φωνή.

Ὁ κ. Νταρού τῆλασε. Καθόταν σὸ τρίτο πάτωμα. Πῶς διάβολο εἶχε κατορθώσει αὐτὸς ὁ ἀγριάνθρωπος νὰ φθάσῃ ὡς ἐκεῖ πάνω καὶ νὰ χῶσῃ τὸ κεφάλι του μέσα σὸ δωμάτιό του. Δὲν θόρυβος πούθεν χαμηλότερα νερὸ γιὰ νὰ πῇ πού σκαρφάσκει ὁλόκληρη φάτσα σπιτιοῦ γιὰ νὰ φθάσῃ ὡς τὴν κρεββατοκάμαρα τοῦ Νταρού;

Τὴν ἴδια στιγμή ἀνοίξε καὶ ἡ πόρτα καὶ μπῆκε μέσα ἡ γυναῖκα του, ἡ κυρία Αἰμιλία. Εἶδε καὶ αὐτὴ ἀμέσως τὸ ἀξέχριστο πρόσωπο σὸν παράθυρο καὶ χωρὶς νὰ δείξῃ τὴν παραμικρὴ ἀπορία τοῦ χαμογέλασε λέγοντας:

— Τί σοῦ λείπει πάλι, μαστρο-Γιαστόν;

— Λιγάκι νερὸ ζήτησα ἀπὸ τ' ἀφεντικό, ἀλλὰ βλέπω ὅτι μοῦ κάνει τὸν βαρὺ.

— Δὲν μοῦ ἐγγίγεις σὲ παρακαλῶ Αἰμιλία, τί σημαίνουν ὅλ' αὐτά; Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος, πῶς δρέθηκε ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρό μου καὶ τί νερὸ γυρεύει, ρώτησε σὰν ἀποβλακωμένος ὁ κ. Νταρού;

— Ὁ μαστρο-Γιαστόν, τοῦ εἶπε ἡ γυναῖκα του μετὰ τὸν πῶ φυσικὸν τρόπον.

— Ποιὸς μαστρο-Γιαστόν;

— Ὁ ἐλαστογονιστής.

Τότε μὲν θυμήθηκε ὅτι ἀπὸ τρεῖς μέρες τώρα ἔστησαν σκαλωσιὲς γύρω σὸ σπίτι γιὰ νὰ μπογιαντίσουν τὴν πρόσο-

ψη. Γέλασε μετὰ τὸν ἑαυτὸ του καὶ μετὰ τὴν γκάφα του καὶ τράβηξε σὸν λουτρό γιὰ νὰ κάνει τὴν τουαλέτα του. Κρέμασε τὸν καθρέφτη τοῦ ξυρσίματος δίπλα σὸ ἀνοικτὸ παράθυρο, σπαιόνισε τὸ μούτρο του, ἀκόνισε τὸ ξυράφι του καὶ ἄρχισε νὰ ξυρίζεται ὅταν ἄξαφνα ἀκουσε δίπλα σὸ αὐτὸ του μιὰ φωνή:

— Ἐχετε ἓνα κοιματάκι σπάγγο, ἀφεντικό;

Ὁ κ. Νταρού δὲν ἦταν φοβισμένος. Κάθε ἄλλο. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος ὁ Ἀχιλλεύς τοῦ Ὀμήρου ἂν ἦταν, θὰ τρώμαζε καὶ αὐτὸς ἂν ἀκούγε ἑαφνικὰ ἐκεῖ ποὺ δὲν τὸ περιέμενε μιὰ φωνὴ νὰ σφουρίξῃ μέσα σ' αὐτὸν, γυρεύοντας ἓνα κοιματάκι σπάγγο. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι τράβηξε μιὰ δυνατὴ ξυραφία σὸ μᾶγου-λὸ του καὶ καθὼς εἶδε τὸ αἷμα νὰ τρέχῃ, ὑποσχέθηκε σὸν μαστρο-Γιαστόν νὰ τοῦ φέρῃ ἓνα ὁλόκληρο σχοινὶ γιὰ νὰ κρεμασθῇ ἓνα μαστρο-Γιαστόν θόρυβος τὰ λόγια τοῦ ἀφεντικού ποὺ ἀστεία καὶ ἑξαφάνισθηκε γελώντας. Κατάλαβε ὅτι τὸ ἀφεντικό δὲν θὰ τοῦ εἶδνε ποτέ του τὸν σπάγγο ποὺ χρειαζόταν γιὰ τὴν δουλειὰ του καὶ πῆγε νὰ τὸν ζητήσῃ ἀπὸ τὴν κυρία.

— Ἐστὶ συνέθετε ὥστε, ἀκριβῶς τὴν στιγμή ποὺ μπῆκε ὁ κ. Νταρού σὴν κάμαρα τῆς γυναίκας του, ποὺ στεκόταν σὸ μεγάλο καθρέφτη κάνοντας τὴν πρωινή της τουαλέτα, πρόβαλε ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ τὸ κεφάλι τοῦ μαστρο-Γιαστόν.

— Ἐ, ὅχι. Φθάνει πιά, φώναξε, ὁ κ. Νταρού. Αὐτὸς πιά δὲν εἶναι ἐλαστικός, εἶναι ὁ διάολος ἐναρτωμένος.

Ὁ μαστρο-Γιαστόν δὲν συγχύσθηκε.

ΑΘΩΟΤΗΣ

Ὁ μικρὸς Τότες κατὰ πλῆθος:

— Ὁ! Ὁ! ὁ μπαμπὰς δὲν παίρνει μόνο τὴν μαγειρίτσα σὰ γόνάτ' σου, ἀλλὰ καὶ τὴν μαμὰ!

καθόλου.. Κυττοῦσε μετὰ μεγάλη ἡρεμία τὶς ὥραιες καμπυλότητες τῆς μισόγυμνης κυρίας Αἰμιλίας καὶ δὲν θὰ εἶχε καθὼς φαίνεται καμμίαν ἀντίρρηση νὰ μείνῃ νὰ τὶς κυττάξῃ ὡς τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωϊ ἂν δὲν τοῦ ἔκλεινε ὁ κ. Νταρού κατὰ μούτρα τὴν κουρτίνα.

— Δὲν ντρέπεσαι λιγάκι, ἄρχισε νὰ λέτῃ σὴν γυναῖκα του.

Δὲν πρόλαβε ὅμως νὰ τελειώσῃ τὴν κουβέντα του ἐπειδὴ τοῦ πῆρε αὐτὴ τὸν λόγο ἀπὸ τὸ στόμα συνεχίζοντας:

— Ἐσὺ νὰ ντραπῇς ποὺ ζηλεύεις ἓνα μαστορά.

— Ἐσὺ νὰ ντραπῇς ποὺ γίνεσαι θέατρο τοῦ μαστορά.

— Ἐσὺ νὰ ντραπῇς ποὺ ἔχεις καὶ μούτρα...

— Ἐσὺ νὰ ντραπῇς ποὺ βγάζεις καὶ γλώσσα καί....

Λίγην ὥρα ἀργότερα ὁ καυγᾶς εἶχε ἀνάψει γιὰ τὰ καλὰ καὶ ἡ κυρία Αἰμιλία ὑπεσχέθη γιὰ χιλιοστὴ πέμπτη φορὰ νὰ ξαναγυρίσῃ σὴν μαμὰ τῆς.

— Μὴν κάνεις τὸν κόπο, τῆς εἶπε ὁ ἀνδρας τῆς. Τὸ βράδυ θὰ τὴν ἔχουμε ἐδῶ.

Βγήκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς γυναίκας του κλείνοντας δυνατὰ πίσω του τὴν πόρτα, κλείστηκε μέσα σὸ δικό του δωμάτιο καὶ ἄρχισε νὰ ντύνεται ὅσο πῶ γρήγορα μπορούσε. Φοβόταν μήπως πρὸ βάλῃ ἑαυτὸν σὸν παράθυρο ἡ μορφή τοῦ μαστρο-Γιαστόν γιατί τότε θὰ τὸν πέταγε κάτω ἀπὸ τὴν σκαλωσιὰ καὶ θὰ πῆγαινε φυλακή.

— Θεὸς φυλάξῃ, συλλογίσθηκε. Τρίτη καὶ δεκατρεῖς, ὅλα γίνονται.

— — —

Τὸ βράδυ τηλεφώνησε σὴν γυναῖκα του ὅτι θὰ ἀργούσε πάρα πολὺ νὰ γυρίσῃ ἐπειδὴ εἶχε πάρα πολλὰ δουλειὰ, εὐχέθηκε τηλεφωνικῶς σὴν πεθερά του τὸ «καλὸς ὥρισε» καὶ πῆγε κατ' εὐθείαν σὴν ταβερνούλα ποὺ ἔξερε ὅτι μαζεύονταν τακτικά ἡ παλιά του ἐργενική παρέα. Ὁταν γύρισε σπῆτι τοῦ κοιμώντουσαν ὁλοὶ βαθεῖα.

Τὸ ἄλλο πρωϊ τὸν ἔβλεψαν κατὰ ἄγρια ἑξαφνικὰ ποὺ ἐρχόντουσαν ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ μπάνιου. Ἐτρεξε ἀμέσως νὰ ἰδῇ τί εἶχε συμβῇ καὶ θόρυβος τὴν πεθερά του ὁλόγυμνη κάτω ἀπὸ τὸ ντούς νὰ σὺρλᾷ σὰν δαιμονισμένη. Στὸ παράθυρο ἦταν, φυσικά, τὸ πάντοτε ἀξέχριστο πρόσωπο τοῦ μαστρο-Γιαστόν.

— Δὲν μετὰ φθάνει αὐτὸς ὁ γαῖδαρος ποὺ κυττάξῃ ἀπὸ ἐκεῖ, φώναξε ἡ μαμὰ καθὼς ἀντίκρουσε τὸν γαμπρό τῆς, μὴ θόρυβος τώρα καὶ τοῦ λόγου σου, ἀνάγωγε. Θὰ φύγω ἀμέσως δὲν θὰ ξαναπατήσω τὸ πόδι μου σ' αὐτὸ τὸ βρωμῶδες.

Ἐνα τέταρτο ἀργότερα ἡ «μαμὰ» ἔφθγε μετὰ ἓνα ταξὶ γιὰ τὸν σταθμὸ, γιὰ νὰ μὴ ξαναγυρίσῃ ποτέ πιά.

Ὁ κ. Νταρού καὶ ὁ μαστρο-Γιαστόν ἐγιναν ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ πρωϊ δυὸ πολὺ καλοὶ φίλοι.

Α. ΚΡΟΖΙΕΡ

Ὁ κ. Μανώλης Κανελλῆς ἐξηγεῖ τὸν ἑαυτὸ του

Τοῦ συνεννότου μας κ. Γ. ΡΟΥΣΣΟΥ

Ὁ κ. Μανώλης Κανελλῆς

Υ ΠΑΡΧΟΥΝ ποιηταὶ ποὺ γιὰ νὰ γίνουν γνωστοὶ πρέπει νὰ βγάλουν πέντε καὶ δέκα συλλογές, νὰ δημοσιεύουν χρόνια σὲ περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδες, νὰ ἀκούγονται ἐπὶ ἔτη νὰ συζητοῦνται διαρκῶς γιὰ νὰ καταφέρουν σὸ τέλος, ἐπειτα ἀπὸ μιὰ μαζὰ σθεῖα «ποιητῆς» καὶ νὰ περάσουν σὴν τάξη τῶν «ποιητῶν» τῶν φθασμένων, τῶν ἐπιβεβλημένων. Ὅπως διόλου ἀντίθετα ἄλλοι ποιηταὶ μετὰ τὴν πρώτη τους ἐμφάνιση γίνονται ἀμέσως γνωστοί, περνῶν σὴν θέση τοῦ φιλολογικοῦ ζητήματος τῆς ἡμέρας, σχολιάζονται, κρίνονται, ὑβρίζονται ἄγρια ἢ ἐπαινοῦνται παράφρα. Ἀπὸ τοὺς δευτέρους αὐτοὺς—εἶναι παρρησιόχοι—ἐλάχιστοι στέκονται τέλος σὴν ἐπιφάνεια. Οἱ περισσότεροι ὅταν περᾶσουν λίγα χρόνια χάνονται, σβύνονται, ξεχνιούνται. Κι' αὐτὸ ἐπειδὴ διαφεύδουν τὶς ἐλπίδες ποὺ ἐγέννησαν σὴν ἀρχὴ εἶτε γιατί οἱ ἐπαινοὶ τὸν ἐθάρσυναν καὶ τοὺς ἐβγαλαν ἀπ' τὸν σωστὸ δρόμο εἶτε γιατί εἶχαν ὑπερτιμηθῇ ὁ δυνάμεις τοὺς. Πάντως ἐνὸς μικρῆς ἀριθμῆς μένει καὶ σὴν ἐπιφάνεια. Κατορθώνουν νὰ περάσῃ μετὰ τὴν γραμματολογία τοῦ καιροῦ του, ἀποκοτῶν μιὰ θέσιν σὴν φιλολογία, τὴν ὁποία λίγῃ κατ' ὄλιγο βελτιώνουν.

Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἐλάττωτους εἶναι καὶ ὁ Μανώλης Κανελλῆς.

Πρωτοφανερώθηκε σὸ 1924 μετὰ τὰ «Κατακλῆσι» καὶ ὕστερα ἀπὸ κάμποσο καιρὸ τυπώθηκε μιὰ μετάφρασή του τῶν «Ἀνθῶν τοῦ Καίου» τοῦ Μπωντελαίρ. Ἡ μεταφραστικὴ αὐτὴ ἐργασία ἔκαμε αἰσθησι. Ἡ εἰσαγωγή σὸ ποιητικὸ ἔργο τοῦ Γάλλου ποιητοῦ, ἡ ὁποία συνόδευε τὸν τόμο ἐπροξένησε ἐπίσης βαθεῖα ἐντύπωση γιὰ τὴν στοχαστικότητα καὶ τὴν πληρότητά της.

Δυὸ χρόνια ἀργότερα ὁ μεταφραστὴς τοῦ Μπωντελαίρ ἐνυμφώθηκε τὴν πολυέροτη συλλογὴ τοῦ «Ρίγη τῆς γῆς». Οὐδέποτε ἐμφάνισεν ποιημάτων ἐπροκάλεσε τόσο θελλώδη διαμαρτυρία. Καὶ ἦταν φυσικὸ. Ὁ κ. Κανελλῆς ἐρχόταν νὰ εἰσὴν μιὰ πέτρα σὴν ἀποτελεσματικὴν λίμνη τῆς λυρικῆς μας ποιήσεως. Ἦταν τὸ καινοτομικὸν τὸ ἀλλοιώτικον. Τὸ πρωτόφαντον καὶ τὸ ἀσυνείδητον. Ὁ κ. Κανελλῆς ἐπαῖξε τὴν ἀρετὴ τῆς ποιήσεως μετὰ τὸ στίβαρό του χέρι καὶ ἄρχισε τὸ τραγοῦδι τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ. Καὶ δὲν ἦταν πιά τὸ γλυκοστάχτο, τὸ μελῶδες τραγοῦδι ποὺ ὡς τὴν ὥρα ἐκείνη ἀκούγονταν. Σκληρὸ, θερμὸ, δυναμικὸ, τραγὸ καμμίαν φορὰ, βάρβαρο κάποτε-κάποτε, μακάριον σ' ὠρισμένους ὄρους μετὰ πάντοτε ἀρμονικόν. Μετὰ τὴν διαφορὰν ὅτι ἡ ἀρμονία του ἦταν καὶ αὐτὴ

ἔξω καὶ πέραν τοῦ παραδεδεμένου.

Μέσα ἀπ' τοὺς στίχους του περνοῦσε μιὰ νότα θαυμάσια ρεαλιστικὴ, ἐντονα παράφρα, καὶ διαβολικὴ συνάμα, σατανική. Τί σοὶ ποιήματα εἶνε αὐτά, εἶπαν ἐκεῖνοι ποὺ σὴν ποιήσῃ δὲν βλέπουν παρὰ τὸ τραγοῦδι, τὴν ὁμοιοκαταληξίαν, τὸ ἐρωτικὸ τετράστιχο, τὸ ρωμαντικὸ μελαγχολικὸ σονέττο. Καὶ τοὺς ἐχίτησαν τοῦ κ. Κανελλῆ.

Τὸ ἀποτέλεσμα ὅμως δὲν ἦταν ἐκεῖνο ποὺ περιέμεναν. Δὲν τὸν ἐπῆξαν μέσα σὴν ἀφάνεια τὸν ποιητὴ ποὺ εἶχε προβάλλῃ ἐξαφνικὰ. Τουναντίον τὸν ἔφεραν σὴν πρώτη γραμμὴ τῆς ἐπικαιρότητας. Καὶ σὲ λίγο καιρὸ μέσα εἶχαν καὶ ὅλας ποιητῆς 6 χιλιάδες ἀντίτυπα τοῦ διβλίου του—ρεκτὸ πρωτοφανὲς γιὰ ποιήματα. Ἡ ἐπιτυχία ὅμως αὐτὴ ἐξαργυρώνει, τώρα πιά, τοὺς ἀντιπάλους τοῦ ποιητοῦ τοῦ οἰνῶνται ἀκαθεκτοί.

Ὁ ποιητῆς τοῦ «Τάκη Πλοῦμα» ὁ κ. Μιλιτιάδης Μαλακάσης μετὰ τὴν ἐλευθερὴ καλλιτεχνικὴ συνείδηση καὶ τὴν πολιτισμένη ἀντίληψη ἐνόησε τὴν ἀδικίαν ποὺ γινότανε σὲ βάρος τοῦ κ. Κανελλῆ καὶ βγήκε δημοσίᾳ νὰ τὸν ὑπερασπισθῇ. Σὲ μιὰ διάλεξιν ποὺ ἔκαμε, θροντοφώνησε ὅτι ὁ ποιητῆς ποὺ ἐγραφε τὰ «Ρίγη τῆς γῆς» εἶχε τάλαντο δυνατό καὶ εἶχε δώσει καὶ

ὅλας ἔργο πολυσήμαντο. Τότε οἱ λογιῆς λογιῆς ποεταῖς μας ἄρχισαν νὰ ἀνακαλύπτουν τὰ προτερήματα τοῦ κ. Κανελλῆ. Νὰ ἐπαινοῦν τὴν στοχαστικὴν τὴν διάθεσιν, τὴν φόρμα τῶν ποιημάτων του, τὴν ζωγραφικὴν τὴν δύναμιν, τὴν φλογερὴν σχεδὸν πυρρακωμένη φαντασίαν του, τὴν ὁδὸν μετὰ τὴν ὁποία εἶχαν ποτισθεῖ οἱ στίχοι του, τὸν ἡδονιστικὸν παλμὸ τῶν ποιημάτων του.

Ἐστὶ ἐπεβλήθη ὁ κ. Κανελλῆς. Ἀργότερα ἐβγαλε τὸ πολυέροτο ρεαλιστικὸ μυθιστόρημά του ἡ «Σάρκα» καὶ ὕστερα τὴν δευτέρην ποιητικὴν συλλογὴν του «Ὁρεῖ-χαλκοί». Τώρα ἔχει ἐτοιμὰ πολλὰ ποιήματα, τὰ περισσότερα ἀνέκδοτα, ἐτοιμάζεται δὲ συγχρόνως νὰ δώῃ καὶ μιὰ δευτέρην ἐκδοσὶν τῶν «Ἀνθῶν τοῦ Καίου» ποὺ ἔχουν ἐπίσης ἐξαντληθεῖ ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια.

— — —

Βρήκαμε τὸν κ. Κανελλῆ στὰ γραφεῖα μιᾶς ἀθηναϊκῆς ἐφημερίδας—τοῦ «Ἑλληνικοῦ Μέλ-λοντος»—ὅπου ἐργάζεται ἀπὸ καιρὸ. Μᾶς δίνει πρῶτα τὶς βιογραφικὰς πληροφορίες ποὺ τοῦ ζητήμα. Γεννήθηκε στὰ Χανιά τῆς Κρήτης πρὸ 39 ἐτῶν καὶ 22 ἡμερῶν, ἐβγαλε τὸ γυμνάσιο, ἐγίνε τηλεγραφητής, δούλεψε κάμποσο καιρὸ σὲ χρηματιστήριον, φοίτησε στὰ Νομικά, πῆρε διπλώμα, πῆρε καὶ τὴν ἀδείαν τοῦ δικηγόρου, δὲν ἔσκησε ποτέ τὸ ἐπάγγελμα, ἐμπέλεσε μετὰ τὴν φιλολογία, ἔκανε πολλὰ χρόνια ἐμπροσθέν τῆς ζωῆς μετρεδύτης μετὰ τὴν δημοσιογραφίαν καὶ τελικὰ ἐμεῖνε σὲ ἐπάγγελμα τοῦ καθημερινοῦ συγγραφέως ὅπως ἀποκάλεσε τὸν δημοσιογράφον κάποιος τρανός.

Ἀπὸ μικρὸς ἄρχισε νὰ γράφῃ ποιήματα. Τὸν πρῶτον στίχον του ἔγραψε σὲ ἡλικίαν 13 ἐτῶν. Ἀφορμὴ, ἡ ἀπάντια. Κάποιος ἔρωτας. Εἶχε ἀγαπήσει μιὰ γειτονοπούλα του καὶ ἐθεώρησε πρέπον νὰ σκαρῶσῃ πρὸς γάμον τῆς καὶ μερικὰ τριετίχα. Νὰ τὸ χαρακτηριστικώτερον:

«Καὶ ὅταν τὰ μεσίννῃς
στὸ μαγικὸ σου κῆρυ
σ' ὁλόδοξα τριαντάφυλλα
θὰ γένης τὸ κεφάλι
ἐνὰ πουλὶ λυπητὸν
κρανοῦδιαν θὰ σοῦ ψάλλῃ»

Μ. ΚΑΝΕΛΛΗΣ

Τὸ ἐλεγείδιον τοῦ τρελλοῦ

Ποιὸς σατανᾶς μοῦ ρούφηξε τὸ κεφάλι τοῦ γάλο
μ' ἓνα λιχουδικο καπασιόμ
κι' ἐμπῆξε σὸ κρανίον μου μιὰ ἀκονισμένη πάλαι,
ποὺ τῆς ἰδέας οὐκ εἶχε τὸν ἀντίο;
Ποιὸς ἐσκίψε σὸν παλαβὸ μου καὶ καλὸ κουφάλι
πλέρια ἀπὸ τοῦ μυαλοῦ τὸ συντριμμὸ
κι' ἔσπῃς—τοῦ Ἀδὴ μαρμαρῶς!—πάνω του μιὰ
κρεμάλα

ποὺ σεῖεται μετὰ φρικτὸ κροταλισμό;
(Μιὰ νεκροκεφαλὴ καὶ ἓνα μαχαίρι
σφίγγει τῆς Σιγῆς τὸ χερί).

Σὲ κάποιον χεῖλι ἐκάρφωσα, θυμοῦμαι, κάποιον βράδυ,
τῆς σάρκας μου τοὺς πένθιμους τριγμούς
κι' ἔπεσε ἐντὸς μου τῆς νυχτὸς τὸ κίτρινον σκοτάδι
καὶ μοῦθαψε τοῦ νοῦ τοὺς σπθισμούς.

Ἐτύφλωσε τὰ μάτια μου γιὰ πάντα λάγνον χάδι
χειλιοῦ ποὺ μ' ἔσπῃς στοὺς κολασμούς
κι' εἶμαι πηγάδι ποὺ βαθεῖα τὸ ξεκουφίζει ἡ κάδα
τοῦ Τίποτος μετὰ μαύρους γογγυσμούς.

(Μιὰ νεκροκεφαλὴ καὶ ἓνα μαχαίρι
σφίγγει τῆς Σιγῆς τὸ χερί).

Ὁ, πόσο ἐτλάσθηκε γλυκὴ τῆς θηλυκῆς τὸ στόμα!
τοῦ ἔρωτος βρῖσκες μέσα τὸν ἀνθό-
εἶναι στρεῖδι: κοράλλινον κρυμμένο μέσ' τὸ σῶμα,
μετὰ μαργαρο τὸ χάρο σὸν θυβό!

Ἦμουν ὁ δῦτης ὁ λαλὸς καὶ σὸν ὕψος τοῦ στρώματος
πόθησα μιὰ νυχτεῖα νὰ βουτηχθῶ:
—Τσάπα φίλι, σκάψε πλατὺ τάφο σὸν στόμα χάμα
νὰ πέσω μέσα καὶ νὰ κοιμηθῶ!

Μ. ΚΑΝΕΛΛΗΣ

— Βλέπετε, λέει ο ίδιος, είχα από τότε μια περιστερίδα αυτή την περίφημη ποιητική άδεια που σου επιτρέπει να λές τα φοβερότερα πράγματα, ακόμα και να μεταβάλλεις τα πουλιά σε ραδιόφωνο υπαίθριου κέντρου βάλλοντάς τα να τραγουδούν και να ψάλλουν μέσα στα θαθεία μεσάνυχτα. Το ποίημά μου αυτό είναι ασφαλώς το χειρότερό μου. Ίσως όμως νάναι και το καλλίτερό μου. Άς το διαβάσουν πάντως οι νέοι κι' άς μην απογοητευτούνται. Καθώς προχωρεί η κουβέντα με τον συμπαθή ποιητή περνούμε μοιραία στο αιώνιο θέμα της ποιήσεως.

— Τό ξέρω, μάς λέει, πώς τώρα διασκέδαζε υπό διωγμόν. Αυτό όμως δεν πρέπει να μάζε παρασύρη σε συμπεράσματα λανθασμένα. Όχι! Δεν έχρεωκόπησεν ή ποίηση. Θα ξαναλάμψη πάλι και μάλιστα ζωηρότερη από κάθε άλλη φορά. Η ποίηση γεννήθηκε μαζί με τον άνθρωπο. Όταν ο πρωτόγονος, αίσθανθηκε την ακατανίκητη ανάγκη να τραγουδήσει με τον τρόπο του τα άστρα που του έφαιναν τα άγρια ένστικτά του, ποίηση έκανε. Είναι λοιπόν ανάγκη ζωική, αλλά βέβαια μια ανάγκη πολυτελείας— όσο κι' αν ο λόγος αυτός φαίνεται οξύμωρος. Είναι να πούμε το μαύρο χαδίσι της διανοήσεως. Βέβαια όπως χωρίς μαύρο χαδίσι; ζει ο άνθρωπος έτσι, δεν πρόκειται να πεθάνη κι' αν του λείψει η ποίηση. Δεν θα πάυση όμως ποτέ να αποτελεί τροφή των λίγων και των εκλεκτών.

— — —

Θάπρεπε να πούμε δυο λόγια και για τον δημοσιογράφο Κανελλή. Είναι γνωστότατος. Τα χρονογραφήματά του μάλιστα που τα υπέγραφε με το ψευδώνυμο «Σίσυφος» έκαναν άλλοτε εντύπωση. Τό ψευδώνυμο αυτό τό είχε πάρει από τό όμώνυμο πρόσωπο της μυθολογίας.

— Όπως ο ταλαιπωρος εκείνος Τιτάνας είχε καταδικασθή από τό τριμελές πλημμελειοδικείο του 'Αδου, τόν Ραδάμανθο, τόν Μίνωα, και τόν Αϊακό, να κυλά ένα μεγάλο λιθάρι ως την κορφή κάποιου λόφου, έτσι κι' έγώ είχα καταδικασθή να κυλά ολοένα τό λίθο τού χρονογράφου ως την κορυφή, για να ξαναρχίσω την άλλη μέρα την ίδια προσπάθεια. Δεν πρόφθανα να τελειώσω τό ένα χρονογράφημα και έπρεπε ναρχίσω τό άλλο. Δεν ήμουν λοιπόν ένας μικρός Σίσυφος τού καιρού μας.

— — —

Έκτος απ' την δημοσιογραφικήν του δουλειά ο κ. Κανελλής δεν έχει καμιά άλλη ασχολία που να τόν κρατά έξω απ' τό σπίτι του. Μόλις τελειώσει την εργασία του γυρίζει στο σπίτι του. Εκεί περνά τις ώρες του στη μελέτη μυστικά στο ραδιόφωνο. Είναι παντρεμένος.

— Έπεσα, λέει, κι' έγώ στη φάκα. Και ήταν έπιόμενο. Κάμποσα χρόνια έπαιξα με τόν έρωτα. Άρραβωνιάστικα καμιά δεκαριά φορές. Την ένδεκάτη επί τέλους μπήκα στο χορό. Φυσικά είμαι ευτυχισμένος.

Η γυναίκα του είναι νοικοκυροπούλα. Έτσι τη θέλησε ο ποιητής μας ο οποίος μάλιστα έχει τη γνώμη ότι οι διαονούμενες γυναίκες μπορεί να είναι θαυμάσιες για φίλες ή θαυμαστίες, για πνευματικούς δηλαδή σύντροφοι, για πραγματικοί όμως σύντροφοι είναι κάπως άκαλληλες. Αυτό βέβαια, προσθέτει ο ίδιος, είναι προσωπική του γνώμη απόλυτα συζητήσιμη γιατί κοντά σι' άλλα έχει υπ' όψει του παραδείγματα γνωστών του λογίων που εδύγησαν μόλις νύχι παντρεμένους λόγιους. Άλλωστε

αυτά, καταλήγει, είναι μοιραία και δεν μπορεί να διατυπώση κανείς άφορισμούς και άποφθέγματα δογματικά. Γίνεται εκείνο που σου γράφει.

— Και στο κεφάλαιο αυτό τουλάχιστο έξηγεί, πρέπει να σάς πώ ότι παραδέχομαι την παντοκρατορία τού ανατολίτικου Κισμέτ. Μόνο σ' αυτό όμως. Γιατί γενικά δεν παραδέχομαι την τέτοιου είδους μοίρα. Άντιθέτως μάλιστα πιστεύω ότι ο καθένας είναι δημιουργός της τύχης του. Αυτόδημιουργος!

— — —

Τό ποίημα τού κ. Κανελλή που δημοσιεύουμε είναι απ' τα πιο γνωστά του. Μεταφράσθηκε άλλωστε και στα γαλλικά απ' τόν Λουί Ρουσέλ. Έχει τόν υποβλητικό τίτλο «Τό έλεγείο τού Τρελλού» και παρουσιάζει όλα τα θεμελιώδη γνωρίσματα της Ιδιούτης ποιητικής γλώσσας τού συγγραφέα της «Σάρκας». Είχνης τού συγγραφέα τού ποίηματος είναι καθώς βλέπετε τό παραλήρημα ενός παράφρονου. Να τό έρμηνεύουμε, θα ήτανε μάλλον περιττό. Τό νόημα τού είναι εξώφθαλμο. Ένας τρελλός, που παρέρφρονησε έπειδή έδόθηκε πολύ στον έρωτα και στην ήδονή, παραληρεί και μέσαστο έξέφρενο παραμυθιό τού διηγείται τή δυστυχία του. Αφηγείται τα αλόκοτα συναισθήματα που νοιώθει, όραματίζεται τό θάνατο και τόν μαύρο χαμό, βλέπει σε σατανικές όπτασίες τόν έλευθο που συνέτριψε τό μυαλό του και διηγείται πώς η παράφρονη ήδονή τόν γυρέμισε σε μία στιγμή μέσα στο μαύρο και άραχλο σκοτάδι, την κόλαση, τού καί φρεναλέου θανάτου, όπως είναι ο θάνατος τού νού. Και καταλήγει τέλος ο ποιητής να φωνάξει σ' ένα ξεφρενιασμένο έξοπασμα πώς είναι πολύ γλυκό τό στόμα τού θηλικού, μά μέσ' στο σώμα του είναι κρυμμένο ένα στεινό κοράλλι, στο βάθος τού οποίου βρίσκεται αντί μαργαριταριού, ο χάρος ο ίδιος, ή τρέλλα, ο χαμός. Ημουν ο λωλός ο δούτης, τελειώνει ο ποιητής. Και θέλησα μία νύχτα να δουτήξω στο ύγρο του στρώμα. Άλλά τό στόμα εκείνο έγινε ο τάφος μου, και τα φίλα ένίγησαν ή τούπα που έσκαψε τόν τάφο αυτό.

Τό «Έλεγείο τού τρελλού» τό ένεπνεύσθη ο κ. Κανελλής απ' τη ζωή.

Ένας άλλος ποιητής, φίλος του, είχε παραφρονήσει από έρωτα.

— Ο έρωτας αυτός, λέει σαρκαστικά τού σκότωσε τό μυαλό. Δεν ξέρω αν δεν ήταν καλλίτερα άφοι έτσι ή άλλως ήταν προωρισμένο να χαλάση τό μυαλό του... Η ποίηση θα τόν αποθλάκωνε κι' αυτό τό φουκαριά, όπως και τόσους άλλους.

Γ. ΡΟΥΣΣΟΣ

Μικρά περίεργα

ΜΙΑ ΕΝΔΟΣΗ ΟΜΠΡΕΛΛΑ

Άπ' τόν καιρό που ή όμπρέλλα τού κ. Τσάμπερλαιν άσασχόλησε την κοινή γνώμη, ο κόσμος ένδιαφέρεται πολύ με τό άπαραίτητο αυτό χειμερινό έξάρτημα. Πρώ όλιγου μάλιστα γύριτσαν την έμφάνισή της πρώτες όμπρέλλες στο Ηνωμένο Βασίλειο. Η γιορτή ήταν έπίσημη και κομική μαζί. Μεταξύ άλλων έδόθηκα διάλεξις περί της καταγωγής της όμπρέλλας. Να κι' ή ιστορία της πρώτης όμπρέλλας:

Στά 1728 ένας Τζόννας Χάνουαϊκ έφερε μία όμπρέλλα απ' την Σκωτία στο Λονδίνο, και την μεταχειρίζταν κάθε φορά που έβρεχε. Στους δρόμους της πρωτεύουσής γινόνταν «θέαμα» κάθε φορά που παρουσιαζόταν. Τόν κορόιδευαν, τού πετούσαν πέτρες. Άλλά αυτός εξακολουθούσε άτάραχος τό δρόμο του.

Κι' επί τέλους ή όμπρέλλα έπεβλήθηκε σιγά - σιγά και άρχισε να χρησιμοποιείται απ' όλους τούς Λονδρέζους.

Έδώ και λίγα χρόνια, ύστερα από δυο αιώνες δηλαδή, ή περίφημη αυτή όμπρέλλα έξετέθη σε κάποιαν δημοπρασίαν. Και παρ' όλα τα χάλια της, αγοράστηκε, άντι τού μυθώδους ποσού των έκατό λιρών.

ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΜΕ ΦΑΛΑΙΝΑΙ

Τό δρώμα αυτό συνέβηκε στη θάλασσα... Πρόκειται για μία σύγκρουση μεταξύ ενός πλοίου και μιάς φάλαινας.

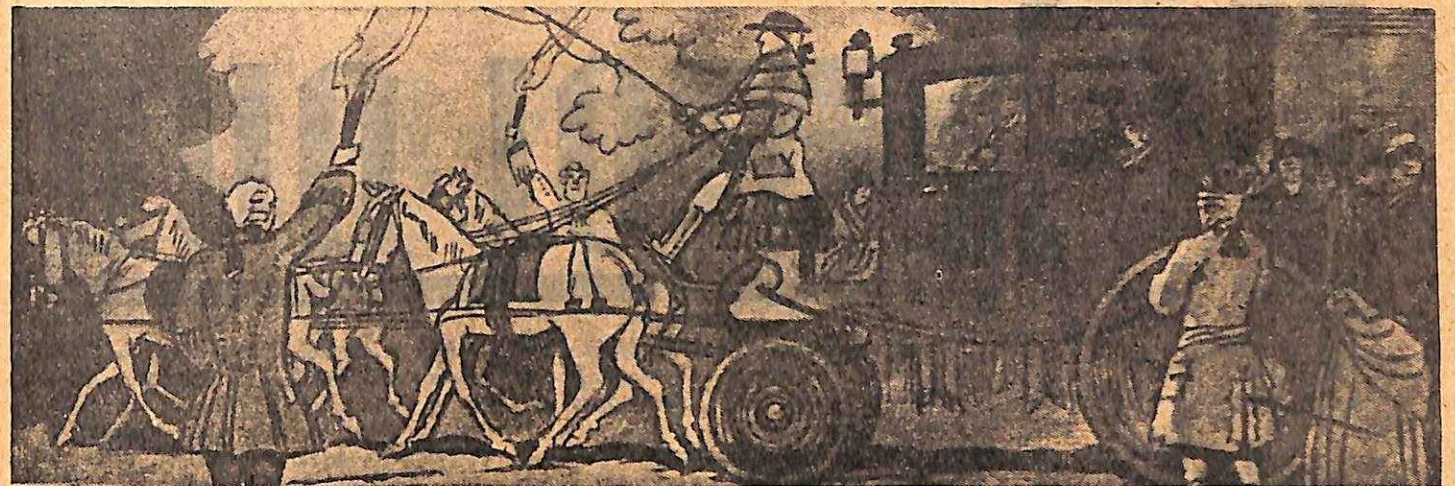
Λοιπόν, ένα άγγλικό καράβι, τό «Ναντούνατ», βρισκόταν σε 300 μιλίων περίπου άπόσταση απ' τις άκτές της Ν. Αμερικής, όταν τραντάχτηκε ολόκληρο, σαν να γινόταν σεισμός. Ο καπετάνιος νόμισε στην άρχή πως είχε πέσει πάνω σε καμιά ύφαλο. Άλλά σε λίγο άντελήφθη πως ή ύφαλος δεν ήταν παρά μία υπερμεγέθους φάλαινα.

Τό πλοίο χρειάστηκε ν' άγωνιστή ώρα, ως πού να βρή την ίσοροπία του, αλλά ο πρόξενος τού κακού, έχασε τη ζωή, πρὸς τιμωρίαν του.

ΓΑΛΑ... ΣΑΜΠΑΝΙΑ...

Τα γαλακτοπωλεία - μπάρ όλης της Γερμανίας — υπάρχουν 4000 περίπου, εκ των οποίων 400 στο Βερολίνο — έλαβαν την άδεια να πωλούν γάλακτα... σ α μ π α ν ο π ο ι η μ ε ν α δηλαδή, γάλακτα, στα όποια έχει προστεθή άνθρακικόν όξύ και χυμός φρούτων. Τα έρραστάσια όμως που έχουν αναλάβει την προμήθειαν αυτού τού γάλακτος, υπόκεινται εις ιδιαίτεράν όλως έπίβλεψιν, λόγω τού κινδύνου της εκρήξεως που παρουσιάζουν τα μηχανήματα που χορηγούν τό άνθρακικόν όξύ πρέπει νάναι σφραγισμένα άπαραιτήτως από την άστυνομία.

Στό περιθώριο της ιστορίας

Η τελευταία των Κονδέ

“Ένας άγνός έρως σ' έναν αιώνα διαφθοράς

ΠΕΡΙΠΑΤΟΥΣΑΝ πλάι-πλάι μέσ' στη ζέση του καλοκαιριάτικου πρωϊνού και μιλούσαν σοβαρά. Μιλούσαν για τό Θεό, για την κρίση που περνούσε ή τάξις τους στην εποχή που ζούσαν για τα σκάνδαλα των Βερσαλλιών πουσαν πολλά παρ' όλη την άύστηρότητα τού νεαρού Λουδοβίκου 16ου για την διαφθορά της άριστοκρατίας.

Βρισκόταν έξω απ' τό Μπουρμπόν-Λ' Αρσαμπό αυτή την μικρούτανη γραφική πόλη. Εκείνη ήταν ή πριγκίπισσα τού Κονδέ και κείνος ο μαρκήσιος Ντέ Λά Γκερβεζάι.

— Άλήθεια... ψιθύρισε σε μία στιγμή νοσταλγικά εκείνη... ή εύτυχία δεν είναι κάτι που συναντάται συχνά σ' αυτό τόν κόσμο.

— Γιατί... από μάζ εξαρτάται...Κυτάξε!

Και έδειξε με τό χέρι του την φύση, γόρσο.

Τί όμορφη και τί γαλήνια πού είναι. Νομίζετε πως δεν θα μπορούσε κανείς να ζήσει εύτυχισμένος εδώ; Δεν θα χρειαζόταν παρά να περιορίσουμε τούς πόθους μας, να γίνουμε όλιγαρκείς.

— Αυτή είναι ή εύχη που κάνετε στον έαυτό σας;

— Ναί... αυτό μονάχα.

Η πριγκίπισσα δίστασε για ένα λεπτό... και ύστερα, με ρωνή ελκρινή.

— Ε, λοιπόν... να... και γώ τό ίδιο επιθυμώ.

Κυτάχτηκαν κάμπος όρα χωρίς να πούν λέξη. Είχε κιάλας νοιώσει ο ένας τόν άλλον και δεν τολμούσαν να προσθήσουν τίποτ' άλλο.

— — —

Η Λουίζα Ντέ Κονδέ, κόρη τού πρίγκηπος Λουδοβίκου-Ίωσήφ και άπόγονος τού περίφημου Ροκρουά, είχε γεννηθή στα 1757, εδώ και είκοσι όχτώ χρόνια δηλαδή.

Και από την ημέρα που πρωταντίκρουσε τό φώς δεν έπαψε να ζή μία ζωή που δεν ήταν καθόλου σύμφωνη με τό χαρακτήρα της. Η καταγωγή της την άνάγκαιε να ζή στην Αύλη. Δεν μπόρη να έχη κανείς άτιμωρητεί Βουρβονικό αίμα στίς φλέβες του... Χωριστούς λοιπόν

τόν έαυτό της στην κοσμική κίνησι...στη ράτσα της. Γι' αυτό και δεν έφερε καμιά αντίρρηση όταν ο πατέρας της της μίλησε για ένα πιθανό συνοικέσιο με τόν κόμητα Ντ' Αρτουά. Εύτυχώς γι' αυτή την διάφορα έμπόδια πολιτικής φύσεως δεν επέτρεψαν την πραγματοποίηση αυτού τού σχεδίου. Άλλά αυτό τί σημασία μπορούσε να έχη; Η πριγκίπισσα εξακολούθησε να ζή τη ζωή που της ήταν όχληρη. Δεν έπαναστατούσε καν. Προς τί άλλωστε; Υπέκρινε στην άνάγκη...αυτό έκανε. Ήταν όμορφη πολύ. Αφοι στον κύκλο της της φρενόταν σαν σε θεά, την παρομοιάζαν με την παλιά θεά της νεότητος και την έλεγαν: Ηθνη—Βουρβόνη.

Εκείνη δεχόταν άδιάφορη τόν τίτλο αυτόν. Δεν της έκανε καμιά εντύπωση. Ήταν δεκαοχτώ χρονών και ποτέ δεν είχε νοιώσει την καρδιά της να χτυπά στο αντίκρουσμα κάποιου άνδρα. Και ήταν στιγμές που άμφέβαλλε και αυτή ή ίδια για τό αν είχε ή όχι καρδιά.

Εκείνη τη χρονιά έπεσε απ' τό άλογο και θάρσε τό πόδι της, μία μέρα. Οι γιατροί της συνέστησαν λουτρά στας λαματικές πηγές τού Μπουρμπόν—Λ' Αρσαμπό.

Έπληγε με τόν πατέρα της και από την ώρα που έφτασε στίς 25 Ιουνίου 1786, ένοιωσε για πρώτη φορά στη ζωή της πως ήταν εύτυχης. Η άπλότης, ή έλλειψις τύπων και πρωτοκόλου την ξετράλανε. Έδώ μπορούσε να ζήσει όπως ήθελε κανείς.

Απ' τη πρώτη μέρα είχε τό προαίσθημα ότι κάτι σοβαρό θα της συνέβαινε. Και πραγματικά έτσι γινυκε.

Συνάντησε τόν μαρκήσιο Λουδοβίκο Ντέ Λά Γκερβεζάι, άξιωματικό της φρουράς τού Έπισκόπου. Ο άνδρας αυτός, πουταν χωρίς ύποπτηρηξη χωρίς περιουσία, χωρίς μέλλον δεν είχε παρά ένα προσόν: τα νελάτα του. Ήταν είκοσι χρονών.

Οι δυο νέοι συναντήθηκαν για πρώτη φορά μία μέρα όλοτελα κατά τύχη. Και απ' τη πρώτη στιγμή άποκαλύφθηκε πόσα ψυχικές όμοιότητες είχαν. Τριών ή μερών συναναστροφή ήρκεσε για να δεθούν απ' την πιο ελκρινή φίλια. Κάναν περιπατήσεις μαζί στην έξοχή, κάναν έξδρομής και όταν έχοριζαν για λίγο άλ-

ληγογραφούσαν.

Και μία μέρα, για πρώτη φορά, ένοιωσαν άμνηνία και οι δυο σαν συναντήθηκαν. Μία πρωτόγνωρη ταραχή έκανε τη φωνή τους να τρέμη και τις καρδιές τους να χτυπούν. Δίσταζαν να άρχίσουν τη συζήτηση και ικανοποιούνταν με τό να κυττάζονται στα μάτια.

Με κάποια προσπάθεια ή πριγκίπισσα είπε πρώτη.

— Όστε, αλήθεια, θα θέλατε νάσαστε ο χωριάτης εκείνος εκεί κάτω, που σκάβει;

—Ναί, άποκόρηκε ο νέος. Γιατί τότε, εκείνη που θ' αγαπούσα, θάταν χωριάτισσα και θα μπορούσε έτσι να της μιλήσω για τα αισθήματά μου.

— Κι' αν αγαπούσατε μίαν άλλη, κάποιαν που θάσσκε, ως εκ της καταγωγής της, πολύ πιο ψηλά από σας; τί θα κάνατε;

— Βέβαια, δεν θα μπορούσα να πείσω τόν έαυτό μου να πάψη να την αγαπά, αλλά δεν θα της έλεγα τίποτα.

Η Λουίζα κοκκίνισε και δεν είπε λέξη. Και κείνος έκοκκίνισε τό ίδιο και έστρεψε τό κεφάλι του. Και αδόρημητα και οι δυο ξανέρχισαν να θαδίζουν σιωπηλά... κλεισμένοι ο καθένας στίς σκέψεις του.

Η ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ

Ένα χλωμό άγνουσιακό δείλι, ο μαρκήσιος Ντέ Λά Γκερβεζάι έτρεχε διαστικά πρὸς στο μέγαρο τού πρίγκηπος τού Κονδέ απ' όπου απ' τη μία στιγμή στην άλλη, ο πρίγκηψ θ' άναχωρούσε με την κόρη του για τό Παρίσι.

Πόσο σύντομος δεν είχε φανή αλήθεια στον νέο ο καιρός. Είχαν περάσει κάμποσες βδομάδες απ' τό πρὸς εκείνο της δουδής έξομολογήσεως. Και εκείνο που τό χείλη δεν τόλμυσαν να προσφέρουν την ημέρα εκείνη, τα χέρια τούραψαν άδίστακτα τις έπόμενες. Η Ηθνη—Βουρβόνη και ο μαρκήσιος άγαπώνταν κι' όλη την όρμη των νεύτων τους άλλα και με όλη την άνδρεία των λεπρών ψυχών τους. Και αδόρημητα άντήλλασαν τις σκέψεις τους σε μυρωμένες κόλλες χεριού.

(Η συνέχεια στη σελίδα 55)

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ο Άλλοτε πλουσιώτατος πυργοδεσπότης των «Λευκών θράνων» ντ' Κλίφφενς είναι πιά τελείως κατεστραμμένος οικονομικώς. Αιφνιδίως όμως παρουσιάζεται ως από μηχανής θεός ο εκατομμυριούχος κόμης Ρυσντάελ και ζητεί την κόρη του Γενεβιέβη εις γάμον.

Η Γενεβιέβη δέχεται, μολοντί αγαπά κρυφά τον νεαρό δαρόνο Σάρλ Άμορ, τον όποιον έρωτεύεται και μία φίλη της, ύπούλου χαρακτήρος, η Λόλα ντ' Φερράς.

Ο Ρυσντάελ πεθαίνει μετά διετίαν, αφήνοντας στη γυναίκα του ένα κοριτσάκι και άφθονα πλούτη. Η Γενεβιέβη, τότε, παντρεύεται τον Άμορ, με τον όποιον άποικιά ένα άλλο κοριτσάκι. Η Λόλα, έξω φρενών, όρνυται έκδικήσιν.

Μιά μέρα, ο Άμορ όνυται έξω για να πάη σε κάποιο μυστηριώδες ραντεβού και δέν ξαναγυρίζει στο σπίτι του.

Η Γενεβιέβη ανακαλύπτει ότι το ραντεβού αυτό του τό είχε δώσει η Λόλα. Συγχρόνως λαμβάνει και ένα γράμμα από την τελευταία, στην, που της λέγει ότι έξεδικήθη... Άπελπισμένη τότε, η Λόλα παίρνει τα δυο κοριτσάκια της και εγκαθίσταται σε μία έπαυλή της, στην Ιταλία.

Αργότερα η Γενεβιέβη αναγκάζεται ν' άποκαλύψη στις κόρες της την έγκατάλειψή της άπ' τον Άμορ και τη παράδοσή έξαφάνισί του. Η κόρη του Άμορ όρκίζεται να έξιχνιάση το μυστήριο και να άποκαταστήση τη μνήμη του πατέρα της. Με τη βοήθεια του Χάρου ντ' Φιερένς γυρίζει στον πύργο τους στην Άγγλία κ' άρχίζει τις άναζητήσεις βοηθούμενη από τον ντ'έντεκτιβ κ. Σόου ό όποιος για να άνακαλύψη την Λόλα και δι' αυτής τα ίχνη του Άμορ δημοσιεύει άγγελίες με τις όποιες την ζητεί.

Κοντά στο Ρέιμς άνακαλύπτει, μια βίλλα της όποιος ιδιοκτήτρια ήταν μια παράξενη και μισάνθρωπη γυναίκα που της είχαν κολλήσει το παρατσούκλι η τρολή.

16ον

ΑΠΟ την ημέρα αυτή, έθεάθη άρκετές φορές στο Σαιν - Ρεμό, Νά ήταν, άρα γε, κόρη η χήρα; Είχε παιδιά; Κανείς δέν μπορούσε ν' άπαντήσει στα έρωτήματα αυτά.

Στο χέρι της πάντως, φορούσε βέρα

ΕΝΑ
ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ
ΤΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΗΣ
ΦΛΩΡΑΝΣ ΜΠΑΡΚΛΕΥ

ΟΙ ΔΥΟ

Στά καταστήματα από τα όποια έψώνιζε, έλεγε ότι όνομαζόταν «κυρία Σαιντ-Άβίζ». Μ' αυτό το όνομα την ήξερε κι' ο ταχυδρόμος.

Δέν μιλούσε με κανένα, και τα παιδιά, όταν την έδλεπαν να περνά στο δρόμο, παραμέριζαν τρομαγμένα.

Φορούσε πάντα μαύρα. Όταν εδάδιζε, δέν εκύτταζε ούτε δεξιά, ούτε άριστερά.

Θάλεγε κανείς ότι τίποτα στον κόσμο δέν μπορούσε να την ενδιέφερε.

Μιά μέρα, ένα παιδάκι που έτυχε να περνά από κοντά της, σκόνταψε και έπεσε.

Η κυρία Σαιντ - Άβίζ, έσυνέχισε τον δρόμο της, χωρίς να σταματήσει ούτε να γυρίση το κεφάλι.

Η μητέρα του μικρού τραυματία έτρεξε και σήκωσε το παιδί της. Άρχισε να το χαϊδεύη για να τό παρηγορήση. Κι' έρριξε μια ματιά γεμάτη έκπληξη κι' άγανάκτηση σ' αυτή τη γυναίκα που δέν είχε βρή ένα λόγο γλυκό να πη στο πληγωμένο παιδάκι.

Λίγο πιο κάτω, μια γυναίκα του λαού σταμάτησε με θάρος μπροστά της.

—Ποιά είσαστε, τέλος πάντων, είπε, για να φέρεσθε έτσι σ' ένα παιδί;

—Άφησε με να περάσω! άπήντησεν η άγνωστη με ύφος προσδληθείσης αυτοκρατορίας. Μ' αυτό το παιδί δέν με συνδέει τίποτα, ούτε φταίω εγώ άν έπεσε...

—Δέν έχετε καρδιά!

Τό βλέμμα της άγνώστου σκοτεινίωσε.

—Μόνο πέτρινη καρδιά έχω εγώ, δόξα τω Θεώ!

Τά παράξενα αυτά λόγια, και κυρίως τό ύφος με τό όποιον είχαν ειπωθή, άφώπλισε τις λαϊκές γυναίκες σε τέτοιο βαθμό, ώστε δέν εύρισκαν τί να της πουν.

—Κι' ύστερα λένε πως ύποφέρουν... ψιθύριζε η γυναίκα με την πέτρινη καρδιά, συνεχίζοντας τον δρόμο της. Ένα πόδι που τσαγκρουνίζεται, που κόβεται έστω... Τί σημασία έχει αυτό, Θεέ μου...

Άπό την ημέρα εκείνη, πάντως, όλοι ένοιωσαν μια τρομερή αντίπαθεια προς την πυργοδέσποινα του Άνθισμένου Λάσους.

—□□—

Η κυρία Σαιντ - Άβίζ, άδιαφορούσε τελείως.

Δέν είχε κάμει καμμία έπισκεψη στους γειτονικούς της πύργους, και ούτε άλλωστε η ίδια άφινε να έπισκεφθούν το δικό της σπίτι. Δέν δεχόταν κανένα. Ούτε και τον έφημέριο, έναν ήλικιωμένο και εκτιμώμενο άπ' όλους ιερωμένο.

Η μόνη άπαρχόλησις της μισανθρώπου αυτής άρχόντισσας ήταν να διαβάς περιοδικά και έφημερίδες.

Μιά μέρα που βρισκόταν στο βιβλιοπωλείο και ξεφύλλιζε διάφορες τελευταίες έφημερίδες, τό βλέμμα της έπεσε σε μια άδηλωση που την ενδιέφερε.

Ήταν η άγγελία που οι πράκτορες της Σιμόνης είχαν δημοσιεύσει σ' όλες τις γαλλικές και τις άγγλικές έφημερίδες.

Προσεφέρτε άμοιθή δέκα χιλιάδων φράγκων σ' εκείνον που θα μπορούσε ν' άποδείξη ότι η δ. Λόλα ντ' Φερράς είχε πεθάνει, ή που—έναν ήταν ζωντανή—θα μπορούσε να δώση τη διεύθυνσή της.

Η κυρία Σαιντ - Άβίζ, μόλις εδιάδασε την άγγελία αυτή έγλώμισσε.

—Ποιος μπορεί να έχη ανάγκη να μάθη έν είμαι νεκρά ή ζωντανή; άναρωτήθηκε σε λίγο.

Και, άφου σκέφθηκε λίγα λεπτά της ώρας.

—Μόνον... μόνον η Γενεβιέβη μπορεί νάναί... ψιθύρισε.

Έπηρε τότε τον φάκελλο και έρριξε μια ματιά στη διεύθυνση.

Έδιάδασε:

α'Άπευθυνθήτε στον λόρδο ντ' Φιερένς ή στον κ. Σόου, επί της δημοσίας όδου του Ουάτερλω, στο Λονδίνο,

Τί να έσήμαιναν, άρα γε, τα λόγια αυτά;

Τί να είχε συμβή;

Τί να γύρνε άπό αυτήν ο λόρδος ντ' Φιερένς, τον όποιον δέν είχε δ' άπό τότε που ήταν παιδί;

Και ποιος νάταν αυτός ο κ. Σόου;

—□□—

Όταν έπίστρεψε σπίτι της, έβαξε στις άγγλικές έφημερίδες που έλάμβανε και βρήκε την ίδια «Είδοποίησι».

Έφερε τό χέρι της στο μέτωπό της, για να πεισθή ότι δέν είχε πέσει θύμα καμμιάς ψευδαισθήσεως.

—Θάναί καμμία πονηρία της Γενεβιέβης! σκέφθηκε σε λίγο. Η Γενεβιέβη όμως είχε φύγει άπό την Άγγλία... Και λένε ότι κανένας δέν ξέρει την διεύθυνσή της.

Φαντάσθηκε τότε πως κάτι άλλο θα συνέβαινε. Πώς καμμία γρηά φίλη της μητέρας της θα είχε πεθάνει, άφίνοντάς της μερικά χρήματα.

Στην περίπτωση αυτή, δέν ο' άπαντούσε.

Τί την ενδιέφεραν τα χρήματα; Είχε περισσότερα άπ' όσα της χρειάζονταν. Όλο τό χρυσάφι του κόσμου, άλλωστε, δέν θα μπορούσε να μεταβάλη τό ριζικό της.

Άπεφάσισε, λοιπόν, να μην άπαντήσει.

Φαινόταν, τώρα, μια κακομοιριασμένη γρηά.

Σκέφθηκε όμως ότι ο συλλογισμός της

ΑΝΤΙΖΗΝΕΣ

και πάλιν μπορεί να μην ήταν όρθός.

Ένας συμβολαιογράφος που ψάχνει να βρή μια κληρονομία, δέν γράφει «Νεκρά ή ζωντανή».

Μόνον στη Γενεβιέβη μπορούσε να ώφείλετο η είδοποίησις... Για ποιο λόγο όμως να δημοσιεύση κι' αυτή μια τέτοια δήλωση;

Έκτός έν... έν η Γενεβιέβη είχε πεθάνει. Άν είχε πεθάνη άπό τό φοβερό χτύπημα που της είχε καταφέρει αυτή ή ίδια;

Έάν όμως είχε πεθάνει, η Γενεβιέβη δέν θα ύπέφερε πιά. Και ή Λόλα δέν ζούσε, παρά για να ύποφέρη...

Ξαναμελέτησε τις τελευταίες Εύρωπαϊκές έφημερίδες και έβαξε στην στήλη των «Κοινωνικών».

Πουθενά όμως δέν άνεγράφετο ή κηδεία της Γενεβιέβης.

—Θά τό μάθαινα, άλλωστε. Κάποιος θα μου τώλεγε!

Δέν μπόρεσε να κλείση μάτι όλη νύχτα.

Την άλλη μέρα, έπηρε την άπόφασή της. Θα έπήγαινε στην Άγγλία. Ναι, δέν ύπρχε άλλη λύσις. Έκεί μονάχα θα μπορούσε να μάθη...

—□□—

Άπό τη στιγμή που πήρε την άπόφασή αυτή, η Λόλα άρχισε τις προετοιμασίες του ταξιδιού.

Είχε έγκαταλείψει την Άγγλία πριν άπό τόσο καιρό, ώστε ήλπιζε να μη την άναγνωρίσουν όταν θα έφθανε εκεί.

Όταν κυττάχθηκε, έν τούτοις, καλά μέσ' στον καθρέφτη, άλλαξε γνώμη. Όσο κι' άν είχε βασανισθή στη ζωή της, τό πρόσωπό της κρατούσε πάντα την όμορφιά του.

Άπεφάσισε να μεταμφιεσθή, όσο κι' άν τό εύρισκε κάπως ταπεινωτικό αυτό. Έπρεπε να μακιγιαρισθή έτσι, ώστε ν' άσχημήση, για να περάση άπαρατήρητη.

Την όμορφιά της την έθυσίαζε, χωρίς να νοιώθη καμμία πικρία. Μήπως της είχε χάρισει καθόλου την εύτυχία;

Ποιά μεταμφίση όμως θα προτιμούσε;

Έκλείσθηκε στο δωμάτιό της επί άρκετή ώρα. Κι' όταν εόγγηκε άπ' αυτό, ήταν άγνωρίστη.

Μιά περρούκα, που είχε φορέσει ή μητέρα της κάποιο άποκορηάτικο βράδυ, όπου είχε μεταμφιεσθή σε μαρκησία, την έκαμε άλλον άνθρωπο έντελώς. Μ' ένα κραγιόνι ετόνισε τις ρυτίδες του προσώπου της.

Φαινόταν, τώρα, μια κακομοιριασμένη γρηά.

Κυττάχθηκε στον καθρέφτη κι' άναρωτήθηκε άν θα ζούσε άρκετά, για να γίνη και στο φυσικό έτσι.

—Τί σημασία όμως έχει αυτό!... ψιθύρισε, άνασχεώνοντας τους όμους. Δέν έζησα ως τώρα, παρά για να πετύχω κάποιο σκοπό... Και τον σκοπό αυτόν δέν τον επέτυχα...

Έρριξε στις πλάτες της μια πελλερίνα της μητέρας της, και εκάλισε τον πιστό της Βέλγο ύπηρέτη, τον μόνο που έγνώριζε την πραγματική της ταυτότητα.

—Θά κάνω ένα μικρό ταξίδι. Τέντυ. Δέν ξέρω ακόμη πόσον καιρό θα λείπω. Θα μείνεις εδώ, και θα συγγρίζεις σαν να μην έχω φύγη. Κανένας δέν πρέπει να μάθη την άναχώρησή μου.

Ο ύπηρέτης είδε, βέβαια, ότι η κυρία του ήταν μεταμφιεσμένη. Δέν της είπε, όμως, τίποτα.

Ήξερε πως η ζωή της κυρίας του έκρυβε κάποιο θλιβερό μυστήριο...

—□□—

Η Λόλα διέσχισε τό δάδος για να φθάση στον σταθμό χωρίς να την δ' κανένα μάτι.

Ο Τέντυ είχε ήδη μεταφέρει τις άποσκευές της εκεί και τις είχε τοποθετήσει μέσα στο βαγόνι της.

Η Λόλα, έτσι, κατέλαβε τη θέση της, χωρίς να γνωισθή για τίποτα.

Ο Τέντυ της συγγίζθηκε καλό ταξίδι, κι' έμεινε στην αποθήρα, έως ότου έχάθηκε τό τραίνο.

...Την έπομένη, η Λόλα βρισκόταν στο Καλαί. Έπηρε ένα μυλλιέτο για τό Ντ'όερ.

Κι' ύστερα από λίγες ώρες, πατούσε τό χώμα της πατρίδος της.

Κατευθύνθηκε άμέσως στο Ντ'ήπιγκ.

Όταν έφθασε εκεί, κυριεύθηκε από μια παράξενη συγκίνηση. Θάλεγε κανείς ότι τίποτα δέν είχε αλλάξει στον τόπον αυτόν που είχε ζήσει επί τόσα χρόνια. Διέκρινε, μακριά, τό δάσος των Φιερένς, τα κτήματα του Μπωλιέ, και παραέρα ακόμη... τη λίμνη... τό σπίτι όπου έμεινε η Γενεβιέβη με τον...

Έσκέπασε τα μάτια της με τό χέρι για να μη βλέπη.

—Δέν έπρεπε νάρθω!... ψιθύρισε.

Ήταν άργά όμως πλέον.

Ξαναγύρισε στο ξενοδοχείο όπου είχε καταλύσει. Οι ύπηρέτες του ξενοδοχείου παρετήρησαν τό παράξενο ύφος της, δέν είπαν όμως τίποτα.

Την έπομένη τό πρωί, παρήγγειλε ένα λιτό πρόγευμα στο δωμάτιό της και κατόπιν έφυγε πάλι άπό τό ξενοδοχείο, δη-

λώνοντας ότι θα έλειπε ίσως όλη την ημέρα.

—□□—

Τό πρωινό άγεράκι έκανε τα νεύρα της να ήρεμήσουν.

Έπηρε τό δρόμο που ώδηγούσε στο Μπωλιέ. Θάπρεπε όμως να περάση πρώτα μπρός από τη λίμνη, κι' αυτό την έπείραζε.

Σε λίγο αντίκρυσε την μεγάλη ταράτσα της έπαύσεως.

Πόσες φορές, όταν ήταν μικρούλα, δέν είχε παίξει στην ταράτσα αυτήν μαζί με την Γενεβιέβη.

Η άνάμνησις αυτή έκαμε να ξυπνήση πάλι μέσα της τό μίσος.

—Ύποφέρει όσο κι' εγώ... ίσως μάλιστα και περισσότερο! σκέφθηκε. Έτσι είναι δίκαιο!

Δέν ένοιωσε καμμία τύψη...

Άφου κουράσθηκε περπατώντας, έπηρε πάλι τό δρόμο για τό ξενοδοχείο.

Καθώς όμως περνούσε έξω από ένα όπωροπωλείο, ένοιωσε μεγάλη δίψα. Τά δροσερά φρούτα που είδε στη βιτρίνα, της άνοιξαν την όρεξη.

Μπήκε στο κατάστημα για ν' αγοράση μερικά. Ήλπιζε να της έδιδετο έτσι ή ευκαιρία να έθετε μερικά έρωτήματα στον καταστηματάρχη.

Ένθ όμως ο ύπάλληλος την έπεριποιείτο, ένα μικρό αμαξάκι σταμάτησε έξωικά μπρός στο κατάστημα. Κι' άπό τό αμαξάκι κατέβηκε μια νέα.

Μόλις την αντίκρυσε, η Λόλα έρριξε μια κραυγή. Στηρέχθηκε σ' ένα έπιπλο για να μην πέση.

—Ο Σάρλ Άμορ! ψιθύρισε.

Και πράγματι. Η νέα, που είχε υπή στο μεταξύ μέσα στο κατάστημα, έμοιαζε καταπληκτικά στον Σάρλ Άμορ.

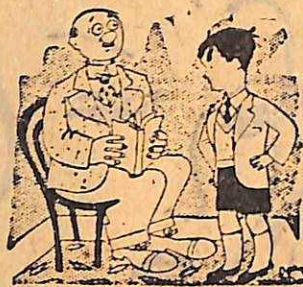
Τά ίδια μάτια, τα ίδια μαλλιά, τα ίδια χείλη... Και κυρίως, ή ίδια φωνή...

—Μου δίνετε λίγο σταφύλι, μίστρε Γκρεβ; έρώτησε την γυναίκα του καταστηματάρχη.

—Ναι... ναι... ψιθύρισε η Λόλα. Είναι ή φωνή του Σάρλ Άμορ...

(Συνέχεια στο επόμενο)

ΜΕ ΤΟ ΔΙΚΗΟ ΤΟΥ...

— Πες μου πατέρα, είναι αλήθεια ότι υπάρχει μια Νεγκρά Θάλασσα;

— Ναι, παιδί μου.

— Τότε γιατί τόσα χρόνια δεν την θάβουν;

Επικάιρον πο-
ύ το παρα-
κάτω, μετά
την διάλεξη του
κ. Πετρακάκου
στην Ε. Α. Π. Α.,
περί ξενοδοχεί-
ων:

Ο κ. Ράφ
Χιτζ, ιδιοκτήτης
των 7 μεγαλειτέ-
ρων ξενοδοχεί-
ων των Ήνωμέ-
νων Πολιτειών,
μετέβη στο Λον-
δίνο για να διδά-
ξη στους Εύρω-
παίους συναδέλ-
φους του τον τρό-
πον της τελείας
λειτουργίας έ-
νός ξενοδοχείου.

Οι κανόνες του Χιτζ είνε ...2999 περίπου!

Ο πρώτος και πρωτεύων είνε ότι ο πελάτης
έχει δικήν πάντα. Οι κυριώτεροι άλλοι είνε να
χαμογελάτε πάντα στον πελάτη, νάχετε έναν ά-
ναπτήρα για να τον ανάβετε το τσιγάρο να
προσφέρετε λουλούδια στις κυρίες, νάχετε πο-
λύ εύπαρουσιαστο προσωπικό, να μη λησιμο-
νήτε τα όνόματά των πελατών να τους εύχεσθε
στη γιορτή τους, να κάνετε δώρα στα παιδιά,
να παρέχετε στους πελάτες σας ό,τι δήποτε
τους χρειασθή, άμα συμβή να χάσουν τις άπο-
σκευές τους.

Ο τελευταίος κανών είνε να φροντίζετε ώστε
να μη γίνετε κανένα σκάνδαλο στο ξενοδοχείο
σας. Έν έναντία περιπτώσει οι πελάτες πρέ-
πει να παρακαλούνται με τον ευγενέστερο τρό-
πο να παρασταθούν ως μάρτυρες αν χρειασθή.

Το μικρό χωριουδάκι Βαλντεφούζα, στην
Μπολόνια της Ιταλίας, έχει από τα 1927
να δη νεκρό!

Πραγματικά, έδω και δώδεκα χρόνια δεν έ-
χει άρρωστήσει κανείς...
θανασίμως στο χωριό αυ-
τό! Η ευάριστη αυτή
κατάσταση αποδίδεται
στο εξαιρετικά καλό κλί-
μα του χωριού, στη σκλη-
ρή ζωή που ζουν οι κά-
τοικοί του, ή οποία τους
γαλυβώνει έναντιον πά-
σης προσβολής της υγείας των, και στο καλό
κρασί που βγάζει ο τόπος. Οι Βαλντεφουζάι
μάλιστα στο τελευταίο αυτό, ιδίως, αποδίδουν
την...κακοήθη υγεία που τους «δέρνει»!

Μα τον μεγάλο Πόλεμο, ένας νεαρός Γερ-
μανός αξιωματικός του ίππικού, άποστρα-
τευθείς, έφυγε από την πατρίδα του ζητών-
τας τύχη στο έξωτερικό.

Αποτάθηκε στον διευ-
θυντή του περιφήμου Οί-
κου σαμπάνιας «Πομμε-
ρύ-Γκρενός», ο οποίος
του προσέφερε μια μικρή
θέση: τον διώρισε «πλα-
σιέ» στην Γερμανία και
στην Αγγλία. Έτσι ο Ι-
ωακείμ φόν Ρίμπεντροπ,

έξησκήθη συγγράφως με το έπαγγελμα του πε-
ριοδεύοντος υπαλλήλου και εις την αγγλικήν
και γαλλικήν γλώσσαν. Έκτοτε ή τύχη τον
ευνόησε σταθερά. Πρώτα-πρώτα παντρεύτηκε
την πλουσία κληρονόμο του μεγαλύτερου έρ-
γοστασιάρχου σαμπάνιας της Γερμανίας, δίδα
Χένκελς. Έπειτα μπήκε στο διπλωματικό στάδιο:

έγινε ο σημερινός ύπουργός των Έξωτερικών
της Γερμανίας.

Από τις πιο παράδοξες κλοπές αυτοκινήτων
που έγιναν έδω και πάντες μήνες στην
Βιέννη. Ένα ταξί πολυτελείας εστάθμευ-
σε μια πλατεία περιμέ-
νοντας πελάτη. Σε λίγο
πλησιάζει ένας πολύ κα-
λοντυμένος κύριος ο ο-
ποίος μπαίνει στο αυτο-
κίνητο και λέγει του σω-
φέρ να τον οδηγήσει σ'έ-
να μεγάλο ζαχαροπλα-
στείο της Βιέννης. Ο-

ταν έφθασαν εκεί, ο επιβάτης δίδει ένα νόμισμα
στον σωφέρ και τον παρακαλεί να πάγει να του
άγοράσει κάτι γλυκά. Ο σωφέρ προθυμοποιεί-
ται να αφήσει το αυτοκίνητο. Όταν όμως επέ-
στρεψε, ούτε αυτοκίνητο βρήκε ούτε επιβάτη.
Αποτάθηκε φυσικά άμέσως στην αστυνομία,
άλλα χωρίς αποτέλεσμα. Κλέφτης και κλεμμέ-
νο είχαν γίνει άφαντοι. Πέρασε ένας μήνας, ο-

πότε ο ιδιοκτήτης του αυ-
τοκινήτου άγνωστο πώς
τον ανέκάλυψε ο αυτοκι-
νητοκλέφτης—παίρνει μια
μέρα μια κάρτα από το
Βερολίνο στην οποία ο ά-
παγωγεύς του αυτοκινή-
του του έλεγε ότι δεν ή-
ταν κανένας κοινός λωπο-
δύτης, αλλά ένας μεγά-
λος φίλος των ταξιδιών, και μη έχοντας αυτός
δικό του αυτοκίνητο, δανείσθηκε για λίγο και-
ρό το δικό του για να κάμει τον γύρο του κό-
σμου.

Υστερα από λίγο καιρό, ο ιδιοκτήτης του
αυτοκινήτου παίρνει μια άλλη κάρτα του ά-
γνωστου... φίλου του, από την Βαρσοβία αυτή
τη φορά. Μετά κάμποσο καιρό, νέα κάρτα από
την Κοπεγχάγη. Και ή ιστορία αυτή κράτησε
μήνες! Όπου τελευταία ο ιδιοκτήτης του αυ-
τοκινήτου παίρνει μια κάρτα από... την Μόσχα
αυτή την φορά, στην οποία ο περιέργος περιη-
γής της του άνηγγειλε ότι παρ' όλη την επιθυμία
που είχε να του επιστρέψει το ταχύτερο το αυ-
τοκίνητό του, θα άνέβαλε έν τούτοις για λίγο
άκόμη καιρό, γιατί σκόπευε να πεταχθή για
λίγες μέρες ως τό... Βλαδιβοστόκ!

το κακουργιοδικείο των Βερσαλλιών έδι-
κάζετο ένας νεαρός, ο οποίος είχε σκοτώ-
σει πρό έξι μηνών τον φίλο του.

— Σκότωσες,
του λέγει ο Πρό-
εδρος, τον καλ-
λίτερό σου φίλο,
τον άνθρωπο τον
όποιο συναντού-
σες και συνανα-
πρέφεσο καθη-
μερινώς...

— Όχι κάνει ο
κατηγορούμε-
νος. Έγω τόσο
καιρό τώρα να
τον δω!

— Πώς τόσο
καιρό; Πότε εί-
χατε συναντηθή
για τελευταία
φορά;

— Την ημέρα
που τον σκότω-
σα!

Τί λέτε για τα δόντια
μου, γιατρέ;
Περιφίμω-
— Έτσι α;
— Ναι. Είναι καμιά δεκα-
ριά για βγάλσιμο και τα άλλα
θέλουν σφράγισμα.

Τί λέτε για τα δόντια
μου, γιατρέ;
Περιφίμω-
— Έτσι α;
— Ναι. Είναι καμιά δεκα-
ριά για βγάλσιμο και τα άλλα
θέλουν σφράγισμα.

Τί λέτε για τα δόντια
μου, γιατρέ;
Περιφίμω-
— Έτσι α;
— Ναι. Είναι καμιά δεκα-
ριά για βγάλσιμο και τα άλλα
θέλουν σφράγισμα.

Τί λέτε για τα δόντια
μου, γιατρέ;
Περιφίμω-
— Έτσι α;
— Ναι. Είναι καμιά δεκα-
ριά για βγάλσιμο και τα άλλα
θέλουν σφράγισμα.

Τί λέτε για τα δόντια
μου, γιατρέ;
Περιφίμω-
— Έτσι α;
— Ναι. Είναι καμιά δεκα-
ριά για βγάλσιμο και τα άλλα
θέλουν σφράγισμα.

Τί λέτε για τα δόντια
μου, γιατρέ;
Περιφίμω-
— Έτσι α;
— Ναι. Είναι καμιά δεκα-
ριά για βγάλσιμο και τα άλλα
θέλουν σφράγισμα.

Τί λέτε για τα δόντια
μου, γιατρέ;
Περιφίμω-
— Έτσι α;
— Ναι. Είναι καμιά δεκα-
ριά για βγάλσιμο και τα άλλα
θέλουν σφράγισμα.

Τί λέτε για τα δόντια
μου, γιατρέ;
Περιφίμω-
— Έτσι α;
— Ναι. Είναι καμιά δεκα-
ριά για βγάλσιμο και τα άλλα
θέλουν σφράγισμα.

Τί λέτε για τα δόντια
μου, γιατρέ;
Περιφίμω-
— Έτσι α;
— Ναι. Είναι καμιά δεκα-
ριά για βγάλσιμο και τα άλλα
θέλουν σφράγισμα.

Τί λέτε για τα δόντια
μου, γιατρέ;
Περιφίμω-
— Έτσι α;
— Ναι. Είναι καμιά δεκα-
ριά για βγάλσιμο και τα άλλα
θέλουν σφράγισμα.

Μια γυναίκα από το ΒΙΤΕΡΠΕΡΝ

ΕΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ
ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡΤ ΑΛΛΑΝΚΟΥΞ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο αστυνομικός της Σκότλαντ Γκάρντ,
Στάνλεϋ Τσάστερ και ο φίλος του δημο-
σιογράφος, Σίντνεϋ Βέμπ, θρσκουν κοι-
μισμένο έναν πάγκο ενός πάρκου
έναν άνθρωπο με καλό έξωτερικό που
καθώς εξακριβώσαν αργότερα ώνομαζό-
ταν Πόρτερ-Σμίθ. Ο κοιμισμένος πρόφε-
ρε σε μια στιγμή που συνήλθε τα λόγια:

«Ο Κινέζος, ο Κινέζος. Όχι ή πεθαμέ-
νη. Την κράτησα στην άγκυλιά μου». Μέ-
σα στις τσέπες του βρέθηκαν ένα
χαρτί με την διεύθυνση του Κινέζου
Λή-Φού-Σάν και δυο τούφες γυναι-
κείων ξανθών μαλλιών. Η μία τούφα
ήταν, καθώς διεπίστωσαν, από τα μαλ-
λιά καποιας πεθαμένης. Ο αστυνομικός
Στάνλεϋ πήγε την άλλη μέρα στο σπίτι
του Κινέζου για να εξακριβώσει περί τί-
νος πρόκειται. Εκεί συνήντησε τον Λή-
Φού-Σάν που του παρουσίασε διάφορα
μυστηριώδη πράγματα. Τρεις νέες ντυ-
μένες κινέζικα, που κατά την γνώμη του
Στάνλεϋ ήταν Άγγλίδες έκαιναν διάφο-
ρα θυμιάτα. Σε μια στιγμή ο Στάνλεϋ έ-
νοιωσε ότι ναρκωνόταν. Την ίδια στιγμή
παρουσιάσθηκε μια όπταισία που όπως
του έξηγησε ο Κινέζος ήταν μια γυναίκα
από το υπερπέραν. Όταν συνήλθε ο
Στάνλεϋ έμαθε ότι ο Κινέζος ήταν φί-
λος του ύπουργού των Έξωτερικών. Το
άλλο πρωί ο ύπουργός των Έξωτερι-
κών βρέθηκε δολοφονημένος στο γραφείο
του. Ο αστυνομικός Στάκπουλ, που ά-
νέλαβε να έξιχνιάσει το έγκλημα έδήλω-
σε ότι ο φόνος είχε ως έλατήρια την έ-
ρωτική αντίζηλια. Μπροστά στο χρημα-
τοκιθώτιο του ύπουργού βρέθηκε σε κα-
τάσταση μισοαναρώσεως μια γυναίκα που
κρατούσε ακόμη στα χέρια της την λαδή
του σιλιέττου που είχε βρεθή μπηγμένο
στο στήθος του ύπουργού. Μέσα στον
κόρφο της βρέθηκαν ένα μάτσο έρωτι-
κών επιστολών που είχε ανταλλάξει με
τον δολοφονηθέντα. Ο γραμματέας του
ύπουργού Μπρόουν ύποσχέθηκε στον
Στάνλεϋ που παρακολουθούσε τις έρευ-
νες του Στάκπουλ να του ανακοινώσει το
περιεχόμενο ενός έγγραφου που είχε
σφηνωθεί ανάμεσα στην πόρτα του χρη-
ματοκιθωτίου. Την επομένη όμως το έγ-
γραφο αυτό δεν βρέθηκε στη σχισμή. Ο
Στάνλεϋ μαθαίνει ότι ο πρώτος έπισκέ-
πτης στο ύπουργικό γραφείο ήταν ο Κι-
νέζος Λή-Φού-Σάν. Αρχίζει να τον ύπα-
ψιάζεται και προσπαθεί να ανακαλύψη
την πραγματική ζωή του. Έν τώ μεταξύ
μια μέρα αντίθεται στον Στάνλεϋ ή διευ-
κρίσεις της ύποθέσεως της κλοπής έ-
νός νεκρού καταδικνού από τις φυλακές.

Ο Στάνλεϋ αρχίζει τις ανακρίσεις. Κα-
τορθώνει να βρή κάποιον τρελλόν από
τον όποιον μόνον είναι δυνατόν να μά-
θω το όνομα του κλαπέντος νεκρού. Κα-

τόπιν ο Στάνλεϋ πηγαίνει στο αρχείο
της Σκότλαντ στον φίλο του Σίμπσον
για να συμπληρώσει τις πληροφορίες του
και του μιλάει για μυστήρια ανεξακριβώ-
τα. «Όμολογώ πως δεν καταλαβαίνω
λέει» ο Σίμπσον.

ΙΟον

Α! θα φωτισθούν, φώναζε με πάθος
ο Στάνλεϋ. Και σε ποιόν θα τά
όφειλω έλα; Στην κουκουβά-
για που άπείχε τέσσερα και
στον κοκκινολαίμη που άπείχε δώδεκα
βήματα. Είναι άπίστευτο,
Ο Σίμπσον τον κύτταζε με κάποιο οί-
κτο.

— Δέν το ήξερα ότι πίνετε, Στάνλεϋ.
Κρίμα. Πώς; Δέν πίνετε; Έ! τότε πρέ-
πει να συμφωνήσω με τα λεγόμενα του

Στάκπουλ. Έχετε πολύ μεγάλη φαν-
τασία...

Ο Στάνλεϋ έσκασε στα γέλια.
— Ο Στάκπουλ. Θα ζητήσει μια μέρα
συγγνώμη, όχι μονάχα από μένα, αλλά
και από την κουκουβάγια και από τον
κοκκινολαίμη. Σίμπσον, νομίζω ότι βρήκα
την μιάν άκρη του νήματος.

Αποχαιρέτησε τον άρχισούλακα,
σφίγγοντάς του θερμά το χέρι και κατέ-
βηκε στο γραφείο του, όπου βρήκε τον
Γουίνκλες να τον περιμένει.

— Τί νέα, Γουίνκλες; τον ρώτησε.

— Είχαμε μιάν έπίσκεψη.

— Καμιά ώραία γυναίκα; Κανένας φι-
λος;

— Και τα δύο μαζί, είπε ο Γουίνκλες,
γελώντας. Φουστάνια έφορούσε, αλλά εί-
χε και γενιάδα.

— Πώς;

— Μά λιστα,
σέρ. Ο Κινέζος.

— Μ' έζητησε;

— Νομίζω ότι
δέν ήθελε τίποτα
το ιδιαίτερο. Είχε
έρθει για να έπι-
σκεφθή τον διοι-
κητή μας και επί-
τη εύκαιρία αυτή
θέλησε να σας πη-
μια καλημέρα.

Ο Στάνλεϋ έ-
μεινε για λίγο
σκεπτικός.

— Τί μούτρα έ-
κανε; ρώτησε σε
λιγάκι.

— Ήταν γελα-
στός και χαρού-
μενος.

— Και με το δί-
κιο του. Σε βε-
βαιώνω, όμως, ό-
τι όταν ξαναβρε-
θούμε ο ένας ά-
πέναντι στον άλ-
λον, ο Κινέζος
δέν θα γελά
πιά. Βάζω στοί-
χημα είκοσι λίρες
με μια πέννα.

— Γιατί, σέρ;

— Γιατί τότε θα
γελώ εγώ και
νομίζω ότι είναι

Ο Στάνλεϋ έμεινε κάμποση ώρα σκεπτικός με το κεφάλι ριχ-
μένο πίσω.

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ — ΑΠΟ ΤΟ — ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

σχεδόν αδύνατον να γελοῦμε και οι δύο μαζί.

— «Ο,τι συμβαίνει δηλαδή με την γυναίκα μου και μ' εμένα, είπε άστεϊσμένος ο Γουίνκλες.

— Ναι. 'Αλλά οι λόγοι θα είναι λίγο διαφορετικοί. Τρέχα τώρα στην Βιβλιοθήκη και φέρε μου τον τόμο της «Βρετανικής Εγκυκλοπαιδείας» που γράφει για το Θιβέτ.

Ο Γουίνκλες πήγε για να εκτελέσει την εντολή του προϊσταμένου του και ο Στάνλεϋ έμεινε πάλι σκεπτικός. Το μυαλό του γύριζε στο καλλι των γυναικείων φυλακών του Χολλουαϊν, όπου βρισκόταν κλεισμένη η δολοφόνος του ύπουργού των Έξωτερικών.

— Θιβέτ, Θιβέτ, μουρμούριζε κάθε τόσο ο άστυνομικός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 8ον

ΘΙΒΕΤ, Η ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΠΑΡΑΔΟ-
ΣΕΩΝ

Όταν έμεινε μόνος στο γραφείο του ο Στάνλεϋ, άπεφάσισε να βάλει τις σκέψεις του σε κάποια σειρά.

«'Ας ιδούμε πως έχουν ακριβώς τα πράγματα μέχρι τώρα, είπε μονολογών. Από την μία μεριά έχουμε ένα έγκλημα, την δολοφονία του ύπουργού των Έξωτερικών. Ο Στάκπουλ βεβαιώνει ότι πρόκειται για έγκλημα έρωτικό, εγώ είμαι έν τούτοις υπερβέβαιος ότι το έγκλημα είναι πολιτικό. Ο Στάκπουλ στηρίζει την υπόθεσή του επάνω σε ένα δέμα έρωτικών έπιστολών. 'Εγώ στηρίζω την δική μου πάνω στην άκρη ενός έγγραφου που είχε πιασθή ανάμεσα στην πόρτα του χρηματοφυλακίου, επάνω σε μια σκιά δηλαδή. Μία σκιά που εξηφανίσθη ξαφνικά, χωρίς κανείς να ξέρει πως. 'Από άπόψεως πειστηρίων, ο Στάκπουλ έχει άπόλυτο δίκιο. 'Αλλά μήπως λίγες φορές έχουν άποδειχθή οι υποθέσεις πιο ισχυρές και από τα πειστήρια;

«'Από την άλλη μεριά — συνέχισε ο Στάνλεϋ τις σκέψεις του — έχουμε μία πολύ παράξενη κλοπή, που δεν σημαίνει τίποτα. Κλοπή χώματος από έναν τάφο. 'Αλλά μέσα στον τάφο αυτόν είχε ταφή ο Τζόν Λίνκολν, ο υιός ενός ανθρώπου που μισεί την 'Αγγλία και μηχανορραφεί και σήμερα ακόμη έναντίον της. Αυτό μπορεί να έχει κάποιαν ιδιαίτερη σημασία.

«Μεταξύ της δολοφονίας του ύπουργού και της κλοπής του χώματος, δεν υπάρχει έκ πρώτης ύψους καμμία άπόλυτως σχέση. Και όμως, ή ιδέα ότι ή Κίνα και το Θιβέτ συνορεύουν, με έκαναν να φαντασθώ ότι μπορεί να υπάρχει σχέση μεταξύ της δολοφονίας και της κλοπής. 'Αν έξεμυστηρεῖσιν τις σκέψεις

μου αυτές στον φίλο μου Σίντνεϋ Βέμπ ή στον προϊστάμενό μου Στάκπουλ, θα είχαν όλο το δικαίωμα να με χαρακτηρίσουν φαντασιόπληκτο και να ισχυρισθύν ότι πάσχω από Κινέζο - Θιβετομανία. Και μ' όλα ταῦτα, εξακολουθώ να φαντασιολογώ. 'Υπάρχει σχέση μεταξύ της δολοφονίας και της κλοπής; Μυστήριο, μυστήριο, μυστήριο.

Έμεινε κάμποσην ώρα σκεπτικός, με το κεφάλι ριγμένο πίσω, ύστερα όμως τινάχθηκε, σαν να ξυπνούσε από βαθύν ύπνο και άνοίγοντας τον όγκώδη τόμο του λεξικού που του είχε φέρει ο Γουίνκλες, άρχισε να διαβάξει το κεφάλαιο περί Θιβέτ.

Είκοσι λεπτά αργότερα, έγνώριζε ένα σωρό πράγματα, σχετικά με την περιέργη αυτή χώρα. Είχε άποκτήσει μία γενική ιδέα για τα ήθη και έθιμα των κατοίκων του, καθώς και για τις διάφορες εκκλησιαστικές τελετές των Λάμα, των ιερέων του Βουδδιστά. Δεν του ήταν πιά άγνωστος ο Βουδδιστάς, που πιά έντελώς άγνωστη και μπορούσε να καυχήθη ότι είχε μάθει αρκετά από τα μυήθητά του Γουοκισμού. Όλας, όμως, στήρια του Γουοκισμού. Όλας, όμως, αυτές οι γνώσεις δεν του χρησίμευαν για την ώρα σε τίποτα. Δεν άκούε να μιλήθη τον περιεργον αυτόν Τρέμπιτς Λίνκολν που είχε άσπασθή τον Βουδδισμό και ζούσε σε κάποιο Βουδδιστικό μοναστήρι του Θιβέτ.

«Τί παράξενος τύπος, αλήθεια, αυτός ο Τρέμπιτς Λίνκολν; συλλογίσθηκε ο Στάνλεϋ. Γεννήθηκε Γερμανός και κατ'όρθε, όχι μόνον να γίνει 'Αγγλος, αλλά και να μη ή ως αντιπρόσωπος του λαού στην Βουλή των Κοινοτήτων για να εξελιχθή αργότερα σε έναν από τους μεγαλύτερους έχθρους της 'Αγγλίας και να άποσυρθή στο Θιβέτ, προσπαθώντας να εξεγείρει τον πληθυσμό του εναντίον της. Το πιο περίεργο όμως άπ' όλα είναι ότι ο γιός αυτού του ανθρώπου έγινε ο ήρωας ενός έγκλήματος που τον ώδήγησε στην άγχόνη. Για ποιά αίτια; Για λεπτά; 'Οχι. Χρήματα είχε άφθονα στην διάθεσή του ο Τρέμπιτς Λίνκολν. Και όμως, παρ' όλα τα χρήματα που διέθετε μως, παρ' όλες τις άυψηλές σχέσεις που θα είχε άσφαλώς στην 'Αγγλία, δεν κατόρθωσε να αναβάλει την ήμερομηνία τώρωσε να αναβληθώ και να προφθάσει να του άπαγχονισθώ και να προφθάσει να άχκαλιάσει τον γιό του. Γιατί του άρνήθηκαν την χάρη αυτή που ύπηγορεύετο από τον άνθρωπισμό; 'Επειδή ήταν έχθρος της 'Αγγλίας; Και όμως το άγγλικό ύπουργείο της Δικαιοσύνης είχε κατηγορηθή πολλές φορές για την μεγαθυρία που έδειχνε ακριβώς απέναντι μία πού έχθρων της πατρίδας. 'Οχι, δεν είναι δυνατόν. Πρέπει να ύπήρχαν έντελώς ιδιαίτεροι λόγοι που επέβαλαν την μεγάλη άυστηρότητα. Ποιοί; Μυστήριο.

Ο Στάνλεϋ έμεινε πάλι για κάμποσην ώρα σκεπτικός, χωρίς να ξέρει τί να υποθέσει, όταν άξαφνα πέρασε μία ιδέα από το μυαλό του. Μήπως ή έξαιρετική αυτή άυστηρότης άπέβλεπε ακριβώς στο να άποτρέψη την συνάντησή του γιού με τον πατέρα; Μήπως όλη ή υπόθεσις πού ώδήγησε τον Τζόν Λίνκολν στην άγχόνη ήταν πιαστή και δεν είχε άλλο σκοπό, παρά να βγάλει από την μέση έναν άνεπιθύμητο έχθρό; Δεν θα ήταν ή

πρώτη φορά που θα σκηνοθετούσε ή 'Ιντέλλιτζενς Σέρβις ένα έγκλημα για να έπιρρίψη σε έναν άνεπιθύμητο και να άπαλλαγί από αυτόν με κάθε νομιμότητα. Τα δικαστήρια έτυχε πολλές φορές να καταδικάζουν έν γνώσει τους ανθρώπους, άν όχι άθώους, πάντως μη ένεχομένους στην ύπόθεσή για την όποια τους κατεδίκασαν. Και το χειρότερο από όλα είναι ότι σε όλες τις υποθέσεις του είδους αυτού στάθηκε αδύνατον να άποκαλυφθή ή αλήθεια. Πολλές φορές μάλιστα, οι άστυνομικοί που θέλησαν για τον ένα ή τον άλλο λόγο να εξηγιάσουν μία από τις υποθέσεις αυτού του είδους, άναγκάσθηκαν να φύγουν με ειδική άποστολή μακριά από την 'Αγγλία. Οι διευθυνταί των κρατικών άπορρήτων δεν βλέπουν ποτέ με εύχαρίστηση την άνάμιξη των κατωτέρων ύπαλλήλων στα ζητήματα αυτά. 'Ο,τι έγινε, είναι καλύτερα γινόμενο και κανείς δεν πρέπει να ενδιαφερθή πιά γι' αυτό.

Ο Στάνλεϋ συλλογίζεταν τώρα πόσο μακριά τον έφερε αυτή ή υπόθεσις. Άδριο θα βρισκόταν, ίσως, αντιμετώπος της 'Ιντέλλιτζενς Σέρβις, της μεγάλης μυστικής άγγλικής ύπηρεσίας. 'Αν νικούσε, θα μισουρανούσε, θα γινόταν ο πιο περίφημος 'Αγγλος άστυνομικός. 'Αν, όμως, δεν κατόρθωνε να φθάσει σε άποτέλεσμα; 'Η δική του καριέρα θα ήταν για πάντα χαμένη και ή άγνωστη πού βρισκόταν πίσω από τα σίδηρα της φυλακής, με την βραεία κατηγορία της δολοφονίας του ύπουργού, θα ώδήγειτο άργά ή γρήγορα — μάλλον γρήγορα — στην άγχόνη.

Άφησε τις γενικές σκέψεις και προσπάθησε να συγκεντρώσει και πάλι όλη του την προσοχή στα γεγονότα. 'Η κλοπή του χώματος δεν μπορούσε να χωρέσει μέσα στο μυαλό του.

«Μία από τις δύο εξηγήσεις χωράει, συλλογίζεταν. 'Η άνοιξαν τον τάφο για να κλέψουν τα λείψανα του Τζόν Λίνκολν και να τα έναποθέσουν σ' έναν πιο άξιοπρεπή τάφο ή τον άνοιξαν για κάποιαν άλλη αίτια. Στην πρώτη περίπτωση δεν μπορεί κανείς παρά να άποκαλυφθή μπροστά στην έπιθυμία ενός πατέρα που θέλει να δώσει κάποια μεταθανάτια ίκανοποίηση στο παιδί του. Στην δεύτερη, όμως, πρέπει να άναζητηθή ή άλλη αίτια. Ποιά μπορεί να είναι; Μυστήριο.

Βασάνισε το μυαλό του για να εύρη κάποιαν εξήγηση και όταν βεβαιώθηκε ότι όλοι του οι κόποι πήγαιναν χαμένοι, άπεφάσισε να συνεχίσει την μελέτη του στο 'Εγκυκλοπαιδικό λεξικό. Προχωρούσε στην άνάγνωση, χωρίς πολύ κέφι, έπειδή δεν εύρισκε κανένα σημείο που να μπορούσε να τον διαφωτίσει. 'Ετοιμαζόταν, μάλιστα, να διακόψη την άσκοπή αυτή άνάγνωση, όταν άρχισε να διαβάξει την ακόλουθη περικοπή:

«'Υπάρχει στο Θιβέτ κάποια πολύ παλαιά παράδοση που συναντάται σήμερα ακόμη στον λαό, αλλά και στις μορφωμένες τάξεις. 'Η παράδοσις αυτή λέγει, ότι κάτω από ένα από τα μεγαλύτερα βουνά του Θιβέτ ύπάρχει ένα τεράστιο τούνελ που συνδέει ύπογειως το Θιβέτ με τας 'Ινδίας. Οι δύο είσοδοι της ύπογειου αυτής σήραγγας είναι προς το παρόν κλεισμένες και δεν θα άνοίξουν, παρά

μόνον την ήμέρα που θα φύγουν οι ξένοι κατακτηταί από τον τόπο. 'Η ίδια παράδοσις συναντάται παραδόξως και στο μικρό ίνδικό Κράτος του Νεπάλ, όπου, καθώς λέγεται, καταλήγει το μεγάλο αυτό τούννελ.

Ο Στάνλεϋ, που διάβαζε πάντοτε με μεγάλη εύχαρίστηση παλιές παραδόσεις, σταμάτησε για μία στιγμή την άνάγνωση για να σκεφθή τί βαθύτερη έννοια μπορούσε να έχει ή φανταστική αυτή ιστορία. Την ίδια στιγμή όμως έπιασε το μάτι του στο τέλος της σελίδας, όπου διάβαζε με μεγάλη του έκπληξη τα ακόλουθα:

«'Η διάσημος εξερευνητρια των ίνδικών χωρών κυρία Νήλ - Ντούφ, που έχει διατρέξει όλόκληρη την 'Ασία από την μίαν άκρη ως την άλλη, γράφει στις έντυπώσεις της, ότι σε πολλά μοναστήρια των Λάμα βρίσκει κανείς θρησκευτικά σύμβολα που μοιάζουν πολύ με τα σύμβολα του Χριστιανισμού. 'Ενα από τα σύμβολα αυτά είναι και ο σταυρός με τους κύκλους, ένα σύμβολο για το οποίο οι ιερείς του Βουδδιστά δεν δίνουν καμμία άπολύτως πληροφορία.

Κεραιώσε να είχε πείσει δίπλα του, δεν θα τινάζεταν έτσι ο Στάνλεϋ.

«Ο σταυρός με τους κύκλους! Οι λέξεις αυτές του θύμισαν κάποιες άλλες λέξεις που είχαν μείνει ήμιτελείς επάνω στο σημείωμα που είχε γράψει ο ύπουργός των Έξωτερικών λίγην ώρα πριν δολοφονηθή. «Ο σταυρός με τους κυ...» «'Οστε; Οι τολμηρές υποθέσεις που είχε κάνει ο Στάνλεϋ, δεν ήταν έντελως άσθηρικές. 'Η παραδίσις του τάφου του Τζόν Λίνκολν και ή δολοφονία του ύπουργού δεν ήταν έντελως άσχετα γεγονότα. 'Αν δεν ύπήρχε τίποτα άλλο το κοινόν μεταξύ τους, φαινόταν όμως κάπου στο βάθος και των δύο άυτών υποθέσεων το Θιβέτ.

«Κίνδυνος. Κατάλαβε το παιχνίδι του, αλλά πολύ άργά. 'Ο μόνος του σκοπός ήταν ο σταυρός με τους κυ...»

Οι λέξεις αυτές που είχε γράψει ο ύπουργός την τελευταία στιγμή, τριγυρνούσαν τώρα διαρκώς μέσα στο μυαλό του Στάνλεϋ.

— 'Αν ή δολοφονία του ύπουργού ήταν σχετική με καμμία διπλωματική ύπόθεση άναφερομένη στο Θιβέτ, τότε δεν χωράει πιά καμμία άμφιβολία τί ή άγνωστη γυναίκα είναι άθώα. Όλη ή ιστορία με τις έρωτικές έπιστολές είναι μία βρωμερή σκηνοθεσία.

Με τις σκέψεις αυτές σηκώθηκε ο Στάνλεϋ, άποφασισμένος να πάη κατ' ευθείαν στον άρχηγό της Σκότλαντ Γουάρντ σερ Μπάτζιλ Χάμπτον, για να του άνακοινώση τις ύποψεις του. Καθώς έτοιμαζόταν όμως να βγί από το γραφείο του, εκέφθηκε ότι κατά πάσαν πιθανότητα θα είχε άσοληθή ήδη ή 'Ιντέλλιτζενς Σέρβις με την ύπόθεσή και θα είχε, ίσως, πολύ περισσότερα στοιχεία στο

χέρι της από αυτά που θα μπορούσαν να της προσφέρουν οι δικές του ύποψεις.

Ξαναγύρισε λοιπόν στην θέση του, άποφασισμένος να συνεχίσει τις έρευνές του και να κρατήσει, προς το παρόν τουλάχιστον, τα άποτελέσματα για τον εαυτό του. Όσο περισσότερο σκεπτόταν το μισοτελειωμένο σημείωμα του ύπουργού, τόσο περισσότερο ένισχυόταν στο μυαλό του ή πεποίθησις του ότι ο έρωας δεν είχε παίξει κανένα ρόλο στην δολοφονία του και ότι το έγκλημα είχε πολιτικά έλατήρια και μόνον. Παρ' όλα ταῦτα, όμως, λογούσε και ο ίδιος ότι ή πεποίθησις του δεν στηριζόταν παρά σε τολμηρές υποθέσεις, ένψ όλα τα πειστήρια ένίσχυαν την άποψη του Στάκπουλ. Το φονικό όπλο, οι έρωτικές έπιστολές και αυτές άκόμη οι λίγες λέξεις που είχε προφέρει ή άγνωστη, όλα αυτά μιλούσαν για την ένοχή της. Τί θα μπορούσε να αντίταξη σε όλα αυτά; 'Υποθέσεις; Θα γελοῦσαν εις βάρος του, θα τον ώνόμαζαν για μίαν ακόμη φορά φαντασιόπληκτο και ή ύπόθεσις θα έμεινε στο ίδιο σημείο που βρισκόταν από την άρχή.

«Δεν μου μένει τίποτα άλλο, παρά να εξακολουθώ να ψάχνω, συλλογίσθηκε. 'Αλλά πού;»

Δεν είχε το παραμικρό θετικό στοιχείο στα χέρια του. 'Αν ήξερε τουλάχιστον τί περιείχε αυτό το περίφημο έγγραφο που είχε πιασθή ανάμεσα στην πόρτα του χρηματοφυλακίου; Ο Μπράουν, ο ιδιαίτερος γραμματέας του ύπουργού, που του είχε ύποσχεθή να προσπαθήσει να τον διαφωτίσει σ' αυτό το σημείο, δεν κατόρθωσε να του φέρη την παραμικρή πληροφορία.

Άφησε την ύπόθεσή της δολοφονίας και συνέκρινε πάλι τις σκέψεις του στο άνοιγμα του τάφου. Τί σκοπό μπο-

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ — ΑΠΟ ΤΟ — ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

ρούσε να έχει το άνοιγμα αυτό; Μήπως...;

«'Η σκέψις που έτοιμαζόταν να κάνει, του φάνηκε υπερβολικά τολμηρή. Θα προτιμούσε να μην είχε περάσει καθόλου από το μυαλό του ή ιδέα αυτή. 'Αλλά μία και πέρασε, τον έδασάνιζε τώρα όλο και περισσότερα.

— Μήπως άνοιξαν τον τάφο για να βρουν κάποιο άντικείμενο που είχε πάρει μαζί του ο νεκρός;

«'Ηταν, όμως, αδύνατον αυτό. Ο διευθυντής τον έδεβαίωσε ότι οι άπαγχονισμένοι θάβονταν όλόγυμνοι, τυλιγμένοι μέσα σ' ένα παγί. 'Αλλά και άν είχε κατωρθώσει ο Τζόν Λίνκολν να άποκρύψει κάτι που έπρεπε να κρατηθή μυστικό, θα είχε καταστραφή και αυτό άσφαλώς, όπως κατεστρέφετο όλόκληρο το σώμα των καταδικών μέσα στον άσέβητο.

«Έγειρε το κεφάλι του προς τα πίσω, έκλεισε τα μάτια του και έμεινε έτσι συλλογισμένος κάμποσην ώρα. Σε λιγάκι όμως άνασχεώθηκε, και σαν να είχε περάσει κάποια εξαιρετική έμπνευσις από το μυαλό του, πήρε χαρτί και μολύβι για να την γράψει. Ξανάγραψε δυο-τρεις φορές το ίδιο πράγμα για να εύρη την σωστή του διατύπωση, και όταν το κατόρθωσε, διπλώσε το χαρτί, το έβαλε στην τσέπη του και βγήκε από το γραφείο του.

Πήγε κατ' ευθείαν στο γραφείο μίας από τις μεγαλύτερες καθημερινές έφημερίδες και έδωσε το χαρτί που είχε γράψει, για δημοσίευση. — Στις «Μικρές 'Αγγελίες», είπε.

— Πόσες φορές; τον ρώτησε ο ύπάλληλος.

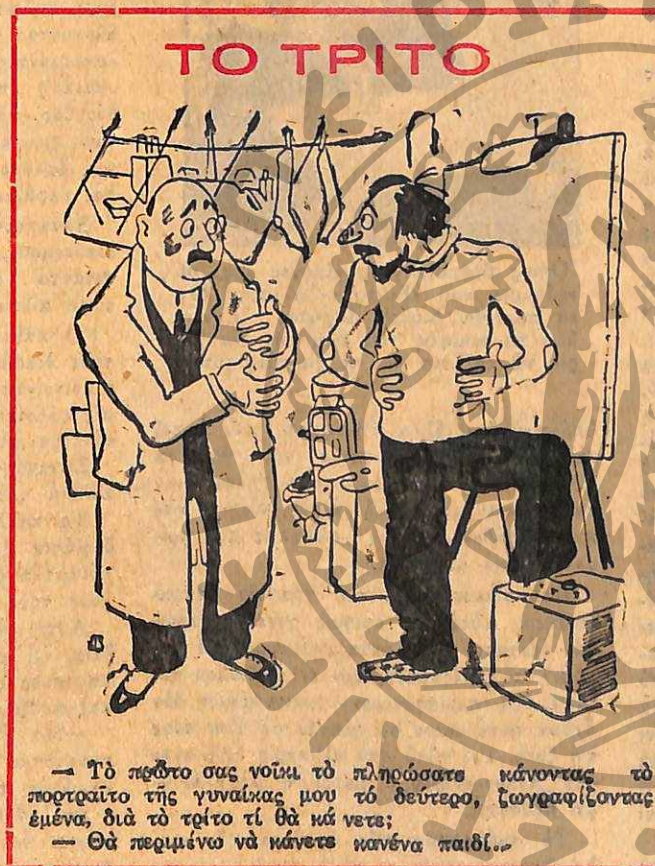
— Ός να σάς είδοποιήσω να σταματήσετε, άπήντησε ο Στάνλεϋ.

Πλήρωσε όσα του ζήτησαν και κατέβαινε την μεγάλη μαρμαρίνη σκάλα για να φύγει, όταν άντικρυς με μεγάλη του έκπληξη τον Κινέζο. Μόλις μόρρεσε να συγκαταστή ένα δυνατό επιφώνημα.

«Βάζω στοιχήματα ότι θα μου πη πως είχε έρθει να συναντήση τον διευθυντή της έφημερίδος που θα είναι φυσικά και αυτός από τους πιο καλούς του φίλους, συλλογίσθηκε ο Στάνλεϋ.

Ο Κινέζος τον κύτταξε με την συνηθισμένη ήρεμη έκφραση του προσώπου του και άρχισε να λέγει:

(Συνέχεια στο άκόμνον)

— Το πρώτο σας νοῦμ το πληροφορώ κάνοντας το πορτραίτο της γυναίκας μου το δεύτερο, ζωγραφίζοντας έμένα, δια το τρίτο τί θα κά νετε;
— Θα περιμένω να κάνετε κανένα παιδί...

«Ρίκερς "Αϊλαντ"»

ο Παράδεισος τών φυλακισμένων

ΤΑΞΙΔΕΥΟΥΜΕ στον α΄ Εστ Ρίκερς. Πίσω μας σκιές μελαγχολικές, σκοτεινές, τα μεγάλα οικοδομήματα. Στο βάθος οι πελώριοι καπνοδόχοι ενός εργοστασίου τσιμέντου, χαμένου μέσα στις ακαλλιέργητες εκτάσεις των νεοεργασίων περιγύρων όπου καταλήγει η 146η λεωφόρος. Οι όγκωδεις σκιές που κλείνουν το μέσον της «φέρεμποντ» μας, είναι τα «καλάβια» που περιέχουν την τελευταία αποστολή εσωτερικών του «Ρίκερς "Αϊλαντ"» που πιάμε να επισκεφθούμε.

Πάνε λίγα χρόνια τώρα, η νήσος αυτή ήταν το τρωπότερο σημείο της μητροπόλεως των ουρανοξύστων.

Μά σήμερα, ο δήμος της Ν. Υόρκης κατεσκεύασε μια φυλακή εκεί, την «Ρίκερς "Αϊλαντ"» που είναι, όπως λένε, η αριστοκρατική φυλακή της Ν. Υόρκης.

Λέγονται πολλά για τις φυλακές αυτές. Μά είμαστε έπιφυλακτικοί. Ποιος ξέρει κατά πόσο ανταποκρίνεται με την πραγματικότητα ο θρύλος.

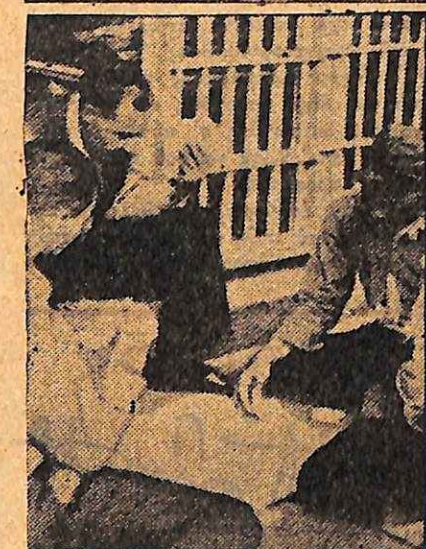
Και χρειάζεται να φτάσουμε στο γραφείο του «βάρθαν» (διάβαζε διευθυντού) κ. Γκνύ, για ν' αρχίσω ή σειρά των πραγματικών εκπλήξεων.

Ο διευθυντής αυτός, νέος και αξιογάπητος, λιγάκι εύθυμος μαζί με τ' άλλα, είναι έντελως αλλοιωτικός απ' όπωρ τον παρουσιάζουν τα αμερικανικά αμύδι-τον.

Διασχίζουμε μακρούς πεντακάθαρους και καταφύτους διαδρόμους, που σου θυμίζουν διαδρόμους κλινικής. Μεγάλα παράθυρα αφήνουν τον ήλιο και το φως να πλημμυρίζουν σε άφθονία το μέγαρο, και το πάτωμα, από πέτρα, γυαλιστερό σαν καθρέφτης, αντανακλά στους κάτωσους τοίχους τις άγριες του ήλιου. Έάν δεν υπήρχαν οι ασάβινες κιγκλίδες που υποχωρούν μπρός μας, υπό την απλή πίεση κάποιου μουσικού ηλεκτρικού κουμπιού, θα νομίζαμε πως βρισκόμαστε σε κανένα ήσυχο σανατόριο, ψηλά, σε κάποιο βουνό.

Αφού περάσουμε την κιγκλιωτή πόρτα, φτάνουμε στο στρατηγείον του έ-πόπτου υπηρεσίας. Έχειν τη στιγμή ο ασάβινος πύργος είναι κενός. Στο στρατηγείο, βρίσκονται, πίσω από παράθυρα, πούνοι σε θέση, ως εκ της κατασκευής τους, να αντισταθούν και σε βλήματα πολυβόλου άκονα, τα έννηα τηλεφωνα, ο πομπός ασυρμάτου, ή παρακαταθήκη όπλων της φυλακής, και ένα σε-βαστό στοκ από δακρυγόνας βόμβες. Στο «Ρίκερς "Αϊλαντ"» δεν έχει γίνει καμμία εξέγερσις ως τώρα. Άλλά δεν πρέπει νάναι αναπαυμένοι και να κοιμούνται ξένοιαστοι οι φύλακες. Στις αμερικανικές φυλακές δεν ξέρες πότε κανείς τί μπορεί νά γίνει.

Κι' έτσι, έχω απ' τον ασάβινος πύργου υπάρχει ένα άλλο τηλέφωνο, που αρκεί να σηκώσης το ακουστικό του για νά δοθής το σήμα κινδύνου στο τηλεφωνικό κέντρο και νά σταλή εντός όλίγων λεπτών βοήθεια στους φύλακες που βρίσκονται σε δυσκολία.

Όπως βλέπετε στις εικόνες μας, οι έρτοφμοι του «Ρίκερς "Αϊλαντ"» δεν εα περνούν διόλου άσχημα. Έχουν όλα τα κομμάτια και όλη την ελευθερία νά παίξουν και το χαρτάκι τους!

Και νάμαι τώρα στο γραφείο «παραλαβής». Αυτή τη στιγμή γίνεται ιατρική εξέταση των νεοεπιφθέντων. Η ιατρική αυτή εξέταση δεν είναι διόλου τυπική. Οι περισσότεροι κρατούμενοι δεν έχουν ποτέ πάει σε γιατρό σε όλη τους τη ζωή. Γι' αυτό στο «Ρίκερς "Αϊλαντ"» στο άναρρωτήριο, δίδεται ή μεγαλύτερη προσοχή.

Το πρόγραμμα της αμερικανικής φυλακής συνίσταται ε' αυτά τα δυο λόγια:

ανά γιατρέψουμε, νά καλλιερεύσουμε. Η θεραπεία εδώ δεν είναι μόνο ήθική. Είναι κυρίως και πάνω απ' όλα φυσική. Οι φυλακισμένοι που υποφέρουν από καμμία ασθένεια του αίματος, κρατούνται χωριστά.

Ένα κουδούνι συγκεντρώνει τους τρωφίμους για τ' ό γεύμα. Απαγορεύεται ή κάθε συζήτηση στο διάστημα του φαγητού. Κι' εδώ άκριβώς αρχίζει νά νοιώθω κανείς πως βρίσκεται σε φυλακή. Η πειθαρχία στο «Ρίκερς "Αϊλαντ"» είναι αυστηροτάτη, παρ' όλη την πολυτελή και άνετη εμφάνισι του ιδρύματος. Τό φαί, όμως, που δίνουν στους φυλακισμένους είναι εξαιρετικό. Τό δοκιμάσαμε. Είναι καθαρό, όρεκτικό και δυναμωτικό. Έχει ιπολογισθή ότι ή διατροφή του κάθε κρατουμένου στοιχίζει ένάμισυ δολλάριο ήμερησίως στο δήμο της Ν. Υόρκης.

Και κάτι άλλο: Οι καυροί φυλακισμένοι δεν κρατούνται μαζί με τους λευκούς. Νομίζουν ότι χρειάζονται άλλου είδους διαπαιδαγώγησι οι μόν από τους δέ.

Ο οδηγός μας, μās δείχνει με μια κίνησι, τον πύργο επιτηρήσεως, απ' όπου, ένας φύλακας, κρυμμένος πίσω από ένα άθραυστο τζάμι, παρακολουθεί τους φυλακισμένους που τρώνε σιωπηλά. Η παραμικρή ύποπτη κίνησις, ή παραμικρός θόρυβος, αρκεί για νά εξαπολυθούν επί των φυλακισμένων οι τριάντα δακρυγό-νες βόμβες που επικρέμονται πάνω από τα κεφάλια τους.

Εναπερνούμε από τους φωτόλουστους διαδρόμους. Ομάδες από είκοσι, από τριάντα φυλακισμένους κατευθύνονται στην αίθουσα υποδοχής.

Ο κάθε κρατούμενος βλέπει ελεύθερα τους δικούς του, αλλά δεν μπορεί νά επικοινωνήσῃ μαζί τους, παρ' όμωρ μιάς μικρούτσικης όπης, κλεισμένης με τρι-τάσσερα στρώματα μετάλλινος δικτυωτό.

Ενααδηγούν τους κρατούμενους στα κελιά τους, ύψους τριών μέτρων.

Τα κελιά αυτά μοιάζουν με μικρά δωμάτια ξενοδοχείου, κοκέττικα, τακτοποιημένα με γούστο και σύμφωνα με τους κανόνες της υγιεινής.

Αυτή τη στιγμή τα κελιά είναι άδεια. Οι κάτοχοι διασκεδάζουν στις σκαπασμένες αιλές του κτιρίου. Καπνίζουν και παίζουν χαρτιά.

Μά εδώ είναι αληθινός παράδεισος, σκέφτεται κανείς στο διάστημα της επίσκέψεώς του στο ίδρυμα αυτό.

Προσπαθούμε, άπλούστατα, νά κάνουμε όσο τ' δυνατόν περισσότερο άνθρώπινη τη ζωή στους κρατούμενους.

Η δακτυλογράφος

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΣΑΡΛ ΝΤΥΜΠΟΕΝ, 38 ετών, διομή-χανος.

ΚΛΑΙΡ, ή γυναίκα του, 28 ετών. ΚΛΩΝΤΙΝ, ή γραμματεὺς του Σάρλ, 27 ετών.

(Η Κλωντίν κάθεται μέσα στο μικρό γραφείο που χρησιμοποιεί για προθάλαμο του γραφείου του Σάρλ, και γράφει στην μηχανή. Αξαφνα ανοίγει ή πόρτα και μπαίνει μέσα ή Κλαίρ, φουσατή και παρφομαρισμένη).

ΚΛΩΝΤΙΝ.— Κυρία; ΚΛΑΙΡ.— Καλημέρα σας, μαμ-ζέλ. Είναι μέσα ο άνδρας μου; ΚΛΩΝΤΙΝ.— Ο κύριος σύζυγός σας;

ΚΛΑΙΡ.— Μάλιστα. Είμαι ή κυρία Ντυμπόεν. ΚΛΩΝΤΙΝ.— Ω! Με συγχωρείτε, κυρία μου...

ΚΛΑΙΡ.— Δέν έχει σημασία... αλλά... αν δέν κάνω λάθος δέν είσαστε ή Κλωντίν;

ΚΛΩΝΤΙΝ.— Με γνωρίζετε; ΚΛΑΙΡ.— Δέν με θυμάσαι από τ'ό σχολείο; Λησμόνησες την φίλη σου, την Κλαίρ;

ΚΛΩΝΤΙΝ.— Κύριε έλέησον! Η Κλαίρ. Τι γίνεσαι; (Σηκώνεται ήν πλησιάζει και φιλιώνται δύο - τρεις φορές).

ΚΛΑΙΡ.— Ωστε σὺ είσαι ή καινούργια γραμματεὺς του Σάρλ;

ΚΛΩΝΤΙΝ.— Βέβαια. Τρεις μήνες τώρα.

ΚΛΑΙΡ.— Τι μικρός που είναι αλήθεια ο κόσμος; Ο Σάρλ μου διηγήθηκε ότι πήρε μιά καινούργια γραμματεία, αλλά ποὺ νά πάη τό μυαλό μου ότι θά ήσουν εσύ;

ΚΛΩΝΤΙΝ.— Αλήθεια! Άλλά κι' εγώ που νά φαντασθώ ότι ή Κλαίρ που έρχόταν στο σχολείο με μπαλωμένα ρούχα και ξεσχισμένα παπούτσια θά γινόταν μιά μεγάλη κυρία;

ΚΛΑΙΡ (πειραγμένη).— Έχεις πολύ καλή μνήμη, βλέπω.

ΚΛΩΝΤΙΝ.— Ω! Με συγχωρήσ, δέν ήθελα νά σε πειράξω...

ΚΛΑΙΡ.— Μά δέν πειράχθηκε!...

ΚΛΩΝΤΙΝ.— Μοὺ φαίνεται τόσο άπίστευτο...

ΚΛΑΙΡ.— Αλήθεια. Έγώ, ή κόρη ενός χτίστη... Αυτό δέν ήθελες νά πής;

ΚΛΩΝΤΙΝ.— Ναί αυτό ήθελα νά πώ, αλλά όχι υπό τ'ό πνεύμα που τό φαντάζεσαι εσύ. Μήπως δέν είμαι κι' εγώ ή κόρη ενός άπλου έργάτη; Άλλά, πώς έγινε αυτό;

ΚΛΑΙΡ.— Είναι όλόκληρο ρομάντζο. Έδώ και πέντε νόνια καθόμουν εγώ στην θέση που κάθεται εσύ σήμερα.

ΚΛΩΝΤΙΝ.— Α!

ΚΛΑΙΡ.— Ναί. Ήμουν ή δακτυλογράφος του Σάρλ. Κάποια μέρα άργισε νά με φλερτάρη... Αυτό πρέπει νά τό ξέρεις. Είναι πολύ κορτάκιας!

ΚΛΩΝΤΙΝ.— Α!

ΚΛΑΙΡ.— Δέν σοὺ ρίχθηκε ακό-μη;

ΚΛΩΝΤΙΝ.— Καθόλου. Είναι μαζί μου υπερβολικά τυπικός και καθώς πρέπει.

ΚΛΑΙΡ.— Πολύ περίεργο. Δέν θά

Ένας εύθυμος διάλογος του ΜΑΞΙΜ

του έκανες έντύπωση φαίνεται.

ΚΛΩΝΤΙΝ.— Τώρα ήρθε ή σειρά σου νά με πειράξεις. "Ε;

ΚΛΑΙΡ.— Όχι, καθόλου. Σοὺ μιλάω με όλη μου την σοβαρότητα. "Ας συνεχίσω, όμως τό ρομάντσο μου. "Αρχισε νά με φλερτάρη, βγήκαμε μερικές φορές μαζί έξω, θέατρο, ντάνσιγκ, σουπέ και τὰ λοιπά... καταλαβαίνεις...

ΚΛΩΝΤΙΝ.— Αυτά τὰ «λοιπά» δέν τὰ καταλαβαίνω και τόσο καλά.

ΚΛΑΙΡ.— Α! Όχι αυτό που φο-

Σάρλ.— Κλαίρ, κατάλαβε επί τέλους ότι όλα αυτά είναι πολύ γελοία.

βόσαι. Κάθε άλλο. Φάνηκα όσο δέν παίρνει έπιφυλακτική μαζί του. Ξέρεις. Όσο πιο πολύ κρατάει πόζα μετά νυαίκα, τόσο πιο έπιθυμητή γίνεται. Αυτή είναι όλη ή τέχνη.

ΚΛΩΝΤΙΝ.— Και τόν έκανες νά σ' έπιθυμήσῃ;

ΚΛΑΙΡ.— Να μ' έπιθυμήσῃ; Δυό εβδομάδες άργότερα έκανε σαν τρελλός για μένα. Μά τί τρελλός! Για δέσιμο!

ΚΛΩΝΤΙΝ.— Και τόν έδεσες με τὰ δεσμά του γάμου...

ΚΛΑΙΡ.— Δέν γοηδιάστηκε νά πώ παρ'ό μιά μόνη λέξη: «Ναί».

ΚΛΩΝΤΙΝ.— Θα τόν άναποδεις, όμως, κι' εσύ.

ΚΛΑΙΡ.— Καθόλου. Δέν ήταν ό τύπος μου.

ΚΛΩΝΤΙΝ.— Και τώρα;

ΚΛΑΙΡ.— Δέν ξέρω ούτε κι' εγώ ή ίδια.

ΚΛΩΝΤΙΝ.— Και έν τούτοις είναι πολύ νόστιμος.

ΚΛΑΙΡ.— Χμ! Δέν λέω όχι.

ΚΛΩΝΤΙΝ.— Και δέν τόν αγαπάς; (Σκεπτική). Πρέπει νά είναι τρομερό.

ΚΛΑΙΡ.— Ποιό;

ΚΛΩΝΤΙΝ.— Νά ζητε μαζί έτσι, χωρίς τρυφερότητα.

ΚΛΑΙΡ.— Μά αυτός με λατρεύει.

ΚΛΩΝΤΙΝ.— Ωστε μόνον αυτός

είναι εύτυχισμένος;

ΚΛΑΙΡ.— Καθόλου. Είμαι κι' εγώ εύτυχισμένη.

ΚΛΩΝΤΙΝ.— Χωρίς έρωτα;

ΚΛΑΙΡ.— Αγαπάει αυτός και για τούς δυό μας.

ΚΛΩΝΤΙΝ.— Ίσως. Αυτό όμως δέν είναι άρκετό.

ΚΛΑΙΡ.— Ένωσείς μήπως ότι πρέπει νά πιάσω φίλο;

ΚΛΩΝΤΙΝ.— Όχι. Ένωδω κάτι πολύ άπλούστερο. Ότι θά έπρεπε νά προσπαθήσης νά αγαπήσης σιγά - σιγά και σὺ τόν άντρα σου.

ΚΛΑΙΡ.— Ίσως έχεις δίκιο. Άλλά καθώς ξέρεις αυτά τὰ πράγματα δέν γίνονται κατά παραγγελία. Και τώρα άς αναγγείλουμε τό νέο στον Σάρλ.

ΚΛΩΝΤΙΝ.— Ποιό νέο;

ΚΛΑΙΡ.— Ότι είμαστε φίλες από εδώ και είκοσι χρόνια.

(Σπεύδει πρὸς την πόρτα του γραφείου του συζύγου της και όρμάει μέσα φωνάζοντας): Αγάπη μου... καλημέρα.

ΣΑΡΛ.— Α! Ωστε του λόγου σου είσαι που φλυαρείς τόσην ώρα εκεί έξω με την γραμματεία μου;

ΚΛΑΙΡ.— Ναί.

ΣΑΡΛ.— Την γνωρίζεις;

ΚΛΑΙΡ.— Λιγάκι. (Φωνάζει) Κλωντίν! Έλα μέσα. (Μπαίνει ή Κλωντίν).

Αγαπητέ μου, ή Κλωντίν ήταν ή πιο καλή μου φίλη.

ΣΑΡΛ.— Αλήθεια;

ΚΛΑΙΡ.— Έλπίζω νά της φέρεσαι καλά. (Πρὸς την Κλωντίν) Πόσα σοὺ δίνει;

ΚΛΩΝΤΙΝ (διστακτική).— Μά...

ΚΛΑΙΡ.— Έλα, έλα, λέγε. Πόσα παίρνεις τό μήνα;

ΣΑΡΛ.— Άκουσε, χρυσή μου...

ΚΛΑΙΡ.— Εσύ νά πάψης. (Πρὸς την Κλωντίν) Λοιπόν, λέγε;

ΚΛΩΝΤΙΝ.— Όκτακόσια φράγκα τόν μήνα.

ΚΛΑΙΡ.— Όκτακόσια φράγκα; (Πρὸς τόν Σάρλ) Δέν ντρέπεσαι; Τι θέλεις νά προκόψης μ' αυτά τὰ όκτακόσια φράγκα; Όσα χρειάζομαι δηλαδή για τόν κούρέα μου τόν μήνα.

ΣΑΡΛ.— Αγαπητή μου Κλαίρ. Θα ήταν καλλίτερα νά μὴν άνακατεύ-σαι στα ζητήματά αυτά.

ΚΛΩΝΤΙΝ (πρὸς την Κλαίρ).— Ναί. Με φέρνεις σε πολύ δύσκολη θέση άπέναντι του κυρίου Ντυμπόεν.

ΚΛΑΙΡ.— Κύριος Ντυμπόεν; Τι θά πῇ κύριος Ντυμπόεν! Στο έξής θά τόν φωνάζης άπλούστατα Σάρλ. (Πρὸς τόν Σάρλ) Δέν εἶν' έτσι χρυσή μου;

ΣΑΡΛ.— Χμ...

ΚΛΑΙΡ (πρὸς την Κλωντίν).— Εί-σαι φίλη μου ή όχι;

ΚΛΩΝΤΙΝ.— Φυσικά είμαι. Άλλά είμαι και ή δακτυλογράφος του συζύγου σου.

ΚΛΑΙΡ.— "Ε, και; Μήπως δέν ή-μουν κι' εγώ ή δακτυλογράφος του κάποτε; Όσο θυμάμαι, αλήθεια, ότι τόν φώναζα «κύριε Ντυμπόεν» μοδ-χεται νά σκάσω στα νέλια.

ΚΛΩΝΤΙΝ.— Ξεχνάς, όμως, ότι εγώ δέν βρίσκομαι σήμερα στην θέση που βρίσκεσαι εσύ;

ΚΛΑΙΡ.— Ούφ! Φθάνει πιά. Δέν

ΤΟ ΝΕΟΝ ΚΡΑΤΟΣ

ὡς πολιτικὸν καὶ κοινωνικὸν σύστημα

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 5)

χανισμὸς προσωρισμένος νὰ περιορίσῃ τὰς ἐλευθερίας τοῦ ἀτόμου, ἀλλὰ καὶ ἕνας ἐσωτερικὸς νόμος, μία πλήρης πειθαρχία. Τὸ ἐθνικὸν κράτος διδάσκει εἰς τοὺς πολίτας τὰς ἀσκήσεις ἀρετᾶς, δίδει εἰς αὐτοὺς τὴν συνείδησιν τῆς ἀποστολῆς των, ὠθεῖ αὐτοὺς πρὸς τὴν ἐνότητα καὶ τὴν συνεργασίαν ἐν τῷ ἐθνικῷ πνεύματι, ὁδηγεῖ τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ μίαν στοιχειώδη ἀνάγκαν ζωὴν εἰς τὴν ἀνωτάτην ἔκφρασιν τῆς ὀργανωμένης κρατικῆς ἰσχύος, παραδίδει εἰς τὴν ἱστορίαν τὰ ὀνόματα τῶν δημιουργῶν του, τῶν ἡρώων του, τῶν μεγαλοφυῶν του.

Ἀντιθέτως πρὸς τὴν Δημοκρατίαν, ἡ ὁποία ὡς θεμελιώδηρχὴν ἔχει τὴν ἀπόλυτον ἐλευθερίαν καὶ κυριαρχίαν τοῦ ἀτόμου, τὸ ἐθνικὸν κράτος εἶναι κατὰ τοῦ ἀτόμου καὶ ὑπὲρ τοῦ ἔθνους. Ἐννοεῖ τὸ ἄτομον ὡς μέρος τοῦ συνόλου, ἐνσωματωμένον εἰς τὸ σύνολον. Ὁ λυμπεραλισμὸς ἔθεσε τὸ κράτος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἀτόμου. Τὸ ἐθνικὸν κράτος ἐνισχύει αὐτὸ διότι θεωρεῖ ἑαυτὸ ὡς τὴν ἀληθινήν πραγματικότητά τοῦ ἀτόμου. Δι' ὃ καὶ δὲν θεωρεῖ τὸν κόσμον ὡς τὸν ὅλκον κόσμον μέσα εἰς τὸν ὅποιον ὁ ἀνθρώπος ζῇ ὡς ἕνα μεμονωμένον καὶ ἐγωιστικὸν ἄτομον, ἀλλὰ ἀντιλαμβάνεται τὸν ἀνθρώπον ὡς ἄτομον, πού εἶναι ταυτοχρόνως καὶ ἔθνος καὶ πατρίς καὶ ἡθικὸς νόμος, ὁ ὁποῖος συνενώνει καὶ ἄτομα καὶ γενεάς εἰς μίαν κοινὴν προσπάθειαν, εἰς μίαν παράδοσιν. Τὸ ἐθνικὸν κράτος, ἄξιότιμόν τὸν ἀνθρώπον ἐνεργητικόν, ἀποφασιστικόν, δίδοντα εἰς τὴν δρασίν ὅλας τὰς δυνάμεις, συνεπῶς ἀντιλαμβάνεται τὴν ζωὴν ὡς ἕνα διαρκὲς ἀγῶνα, ὡς μίαν κατὰ κράτος, καὶ θέλει τὴν ζωὴν σοβαράν, αὐστηράν, θρησκευτικὴν, πνευματικὴν.

Ἐὰν ἡ ἐλευθερία εἶναι δικαίωμα παντὸς πραγματικοῦ ἀνθρώπου, καὶ ὄχι αὐτοῦ τοῦ ἀκαθόριστου ἀνθρώπου ὁμοιώματος, τὸ ὁποῖον εἶχεν ὑπ' ὄψιν ὁ ἀτομιστικὸς φιλελευθερισμὸς τότε τὸ ἐθνικὸν κράτος εἶναι ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας. Ἀλλὰ ὑπὲρ μίας σοβαρᾶς ἐλευθερίας, τῆς ἐλευθερίας τοῦ κράτους καὶ τοῦ ἀτόμου ἐν τῷ κράτει. Διότι, κατὰ τὴν ὁλοκληρωτικὴν θεωρίαν, τὰ πάντα κείνται ἐν τῷ κράτει, καὶ τίποτε τὸ ἀνθρώπινον καὶ τὸ πνευματικὸν πού ἔχει ἀξίαν δὲν ὑπάρχει ἐκτὸς τοῦ κράτους. Ἀντιθέτως πρὸς τὴν Δημοκρατίαν, ἡ ὁποία εἶδε τὸ

σον στενὰ τὴν προοδευτικὴν κίνησιν τῆς ἱστορίας, ὥστε νὰ τὴν ὑποβιβάσῃ εἰς τὴν πάλιν τῶν τάξεων, τὸ ἐθνικὸν κράτος ἐν τῇ ἐνότητι του συγχωνεύει τὰς τάξεις εἰς ἕνα ἐνιαῖον οικονομικὸν καὶ ἡθικὸν σύνολον, δι' ὃ καὶ δὲν ἀφήνει ἐκτὸς ἑαυτοῦ κανένα σχηματισμὸν, εἴτε κόμμα λέγεται οὗτος, εἴτε σύλλογος, εἴτε ὀργανώσεις, εἴτε συνδικάτον, εἴτε συντεχνία.

Ἀλλὰ ἐὰν ταῦτα φρονεῖ καὶ ταῦτα πράττει τὸ ἐθνικὸν κράτος, τὰς δικαίας κοινωνικὰς ἀξιώσεις, ἐν τῶν ὁποίων ὁ σοσιαλισμὸς καὶ ὁ συνδικαλισμὸς ἠντλήσαν τὴν ὑπαρξίν των, τὰς ἀναγνωρίζει καὶ τὰς θεραπεύει διὰ τοῦ συντεχνιακοῦ συστήματος, ὅπου ὅλα τὰ συμφέροντα συνδιαλλάσσονται μέσα εἰς τὴν κρατικὴν ἐνότητα.

ΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟΝ ΚΡΑΤΟΣ

Τὸ ἐθνικὸν κράτος ἀντιτίθεται πρὸς τὴν Δημοκρατίαν, ἡ ὁποία θεοποιεῖ τὰς πλασματικὰς πλειωφρίας, ἐνῶ αὐτὰ καταβιβάζουν τὸν λαὸν εἰς ἐπίπεδα καὶ ἀντιλήψεις ποσοτικάς. Τὸ νέον κράτος δὲν νομίζει ὅτι ὁ ἀριθμὸς δύναται νὰ διευθύνῃ τὰς κοινωνίας. Ἀρνεῖται ὅτι ὁ ἀριθμὸς δύναται νὰ κυβερνᾷ χάρις εἰς μίαν περιοδικὴν λαϊκὴν ἐπιμηγορίαν. Οὕτω νομίζει ὅτι ἕνα ἐξωτερικὸν μηχανικὸν γεγονός, ὡς ἡ καθολικὴ ψηφοφορία, δύναται νὰ ἱσοπεδώσῃ τοὺς ἀνθρώπους. Τῶν ὁποίων ἡ ἀνισότης ἀποτελεῖ νόμον ἀκατάλυτον καὶ γόνιμον πραγματικότητά.

Ἡ πολιτικὴ ἰσότης εἶναι ἕνα ἀνόητον δημοκρατικὸν ψεῦδος. Ὅπως ἀκατανόητον πειραμένει τὸ ὁμαδικὸν ἀνευθύνον τῶν ψηφίζόντων κακῶς κακοὺς ἀντιπροσώπους. Ἀλλὰ ἀπὸ τὸ ἐθνικὸν κράτος ἐπιτρέπεται ὅλα τὰ ἄλλα οὐσιαστικὰ δικαιώματα εἰς τὸν πολίτην καὶ τὸν ἐξυπηρετεῖ ποικιλοτρόπως τὸσον διὰ τὰς ὁλικὰς ὅσον καὶ διὰ τὰς πνευματικὰς του ἀνάγκας, τὸ ἐθνικὸν κράτος δικαίως θεωρεῖ ἑαυτὸ ὡς μίαν ὀργανωμένην συγκεντρωτικὴν, αὐταρχικὴν δημοκρατίαν. Τὸ σημερινὸν ἐθνικὸν κράτος δὲν εἶναι μίαν ἀπόλυτον μοναρχίαν ὑπὸ τὸ πέλμα τῆς ὁποίας ἄτομα καὶ ὁμάδες συνθίβονται, ὑποφέρουν καὶ σιωποῦν. Κράτος καὶ λαὸς εἶναι εἰς διαρκὴ ἐπαγὴν καὶ συνεργασίαν. Οὐδέποτε οἱ λαοί, αἱ ὁλικαὶ καὶ πνευματικαὶ τῶν ἀνάγκαι, ἐξυπηρετήθησαν συστηματικώτερον, δικαιοτέρως, γο-

νιμώτερον παρὰ ὅσον σήμερον ἀπὸ τὰ δικτατορικά συστήματα. Διότι αἱ δικτατορίαι δὲν ἀρκούναι εἰς τὸν ρόλον τοῦ παρατηρητοῦ, τοῦ ἐλεγκτοῦ, τοῦ καταχωρητοῦ τῶν κοινωνικῶν φαινομένων, ρόλον τὸν ὁποῖον προτιμᾷ ἡ Δημοκρατία, ὅπου ὑπάρχει ἀκόμη σήμερον, ἀλλὰ ρυθμίζει καὶ βοηθεῖ ἀνὰ πᾶν τῆς βῆμα τὴν κοινωνίαν. Θὰ ὑποστηρίχθῃ ὅτι αἱ Δημοκρατίαι δίδουν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὴν αὐταπάτην τῆς λαϊκῆς κυριαρχίας. Ἀλλὰ ἡ πραγματικὴ κυριαρχία ἐδράζεται συνήθως ἐπὶ ἄλλων δυνάμεων, δυνάμεων συχνὰ μυστικῶν καὶ ἀνευθύνων. Δὲν εἶναι δυνατόν οἱ λαοὶ σήμερον νὰ ἀρκοῦνται εἰς τοιοῦτον εἶδος συνώδης ἀνταλλάγματος ὅταν τόσοι ἀνάγκαι τῶν ζωτικῶν, ἀνάγκαι ὁλικαί, ἡθικαί, πνευματικαί, παραμένουν ἀθεράπευτοι ἐκ μέρους τῆς δημοκρατίας.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΝ

Τὸ ἐθνικὸν κράτος δὲν εἶναι ἀντιδραστικόν. Εἶναι ἐπαναστατικόν. Ὅπως εἰς τὸ πολιτικὸν πεδίου ἐπεμβαίνει νὰ λύσῃ προβλήματα προκαλούμενα ἀπὸ τὸν θρυσματισμὸν τῶν κομμάτων, τὴν κατάχρησιν τῆς ἐξουσίας, τὴν ἐλθειν εὐθύνης τῶν κοινοβουλευτικῶν ἀνδρῶν, ἔτσι καὶ ἐπὶ τοῦ οικονομικοῦ πεδίου ἐπεμβαίνει διὰ νὰ ρυθμίσῃ σχέσεις καὶ νὰ ἐναρμονίσῃ συμφέροντα.

Τὸ ἐθνικὸν κράτος θέλει νὰ εἶναι ἰσχυρὸς ὀργανωμένον καὶ νὰ βασίζεται ἐπὶ μίας εὐρείας λαϊκῆς βάσεως. Διὰ τῆς διεισδύσεως του μέσα εἰς ὅλας τὰς τάξεις, τὰς συμφέροντα, τὰ ἄτομα καὶ τὰς ὁμάδας πού ὀργανώνει καὶ ἐξυπηρετεῖ τὸ ἐθνικὸν κράτος συνδέεται στενῶτα μὲ ἑκατομμύρια ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι τὸ αἰσθάνονται, τὸ πιστεύουν, τὸ ἀκολουθοῦν. Ἐνα τοιοῦτον κράτος δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς μίαν μεσαιωνικὴν τυραννίαν. Τὸ σημερινὸν κράτος δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὰ ἀπολυταρχικά κράτη, τὰ ὁποῖα προσηγήθησαν τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως καὶ ἦλθον μετ' αὐτὴν, διότι τὸ κράτος ὀργανώνει τὸ ἔθνος καὶ περιορίζει μὲν τὰς βλαβερὰς ἐλευθερίας τοῦ ἀτόμου, ἀλλὰ ἀφήνει ἀκριτὰ περιθώρια χρησίμων ἐλευθεριῶν καὶ ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας, τὴν ὁποῖαν οὐδέποτε ἔπαυσε νὰ θεωρῇ ὡς μίαν ἐθνικὴν καὶ παραγωγικὴν δύναμιν ἐν τῇ κοινωνίᾳ.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΜΙΣ' ΝΥΧΤΑ ΧΟΙΔΑΓΓΕΝΕΩΝ

ΜΟΛΟΝΟΤΙ ἦσαν ἤδη Νοέμβριος, οἱ περιπατηταὶ ἦσαν πολλοὶ στὶς δειροστοιχίες τοῦ κήπου τοῦ Λουξεμβούργου, ἀπολαμβάνοντες τὴν ὁμορφιά ἐκείνου τοῦ ἀπογεύματος. Ὁ ἥλιος κρυβόταν συχνὰ πίσω ἀπὸ τὰ σύννεφα τὰ ὁποῖα ἔσπερνε τὸ ἀεράκι ἀπάνω στὸν ὠχρογάλανο οὐρανὸν, χαίδευε τὰ μαρμάρινα ἀγάλματα, παιχνιδίζε μὲ τὸ γρασιδί τῶν πρασιῶν καὶ ἔκανε νὰ λάμπουν τὰ τελευταῖα φύλλα μὲ τὶς κοκκινωπές, χρυσαφένιες ἢ μαδιές ἀποχρώσεις τους.

Ἕνας νέος φάνηκε ξαφνικὰ νὰ προχωρῇ μὲ τὸν χαρτοφύλακά του στὸ χέρι. Ὁ νέος κατέθηκε τὰ πέτρινα σκαλοπάτια πού ὠδηγοῦσαν ὡς τὴν μεγάλη δεξαμενὴ, στὴν ἐπιφάνεια τῆς ὁποίας ἔπλεαν μικροσκοπικὰ καράβια πού ἐπιτηροῦσαν μὲ προσοχή, οἱ νεαροὶ ναυτίλοι καὶ ἀπὸ τομα κοντοστάθηκε. Τὸ βλέμμα του εἶχε διακρίνει μιά νέα, ἡ ὁποία καθόταν κοντὰ στὴ δεξαμενὴ καὶ φαινόταν νὰ διεσκέδαζε μὲ τὸ θέαμα τῶν παραδόξων ἐλιγμῶν ἑνὸς μικροσκοπικοῦ ὑπερωκεανείου.

Βέβαιος ὅτι δὲν εἶχε γελασθεῖ, ὁ νέος ἐτάχυνε τὸ βῆμα του. Σὲ λίγα, βρέθηκε πίσω ἀπὸ τὴν καρέκλα στὴν ὁποία καθόταν ἡ νέα. Ἐμεινε γιὰ μιά στιγμὴ ἀκίνητος, μὲ τὴν θεσθεῖα ὅτι ἡ παρουσία του δὲν εἶχε γίνῃ ἀντιληπτή, κατόπιν εἶπε μὲ σιγανὴ φωνή:

— Καλῆμέρα, δεσποινὶς Μονίκ. Ἀφήσατε βλέπω τὸ μάθημα τοῦ Ρωμαϊκοῦ Δικαίου γιὰ νὰ ἐρθετε νὰ παρακολουθήσετε τὰ καραβάκια τῶν μικρῶν.

Κατάκόκκινη ἡ νέα, στράφηκε ζωηρὰ πρὸς τὸ μέρος του καὶ κοττάξε τὸν νέο μὲ τὸ φωτεινὸ βλέμμα τῶν μεγάλων ματιῶν της, ὅπου τὸ γκρίζο καὶ τὸ γαλάζιο ἑνὸς συννεφιασμένου οὐρανοῦ συνδυαζόταν μὲ τὶς πρασινωπές ἀνταύγιες τοῦ νεροῦ. Ὅταν συνήλθε ἀπὸ τὴν ἐκπληξή της, ἡ νέα χαμογέλασε καὶ τοῦ ἔτεινε φιλικὰ τὸ χέρι της.

— Ἀ! ἐσεῖς εἰστε κ. Σερβινύ, ἔρχεστε ἀπὸ τὴν Σχολή;

— Μὰ ὄχι, ἀφοῦ ἡ ὥρα εἶναι ἀκόμη δυνάμις. Ἐννοῶ τὸ πρῶτὸν μάθημα.

— Ἐχετε δίκην, εἰμαι ἀσυγχώρη-

**ΩΥΤΟΤΕΛΕΣ
ΡΟΜΑΝΤΙΣΜΟ ΤΟΥ
Μ. ΓΚΕΣΤΕΛΕΝ**

— Ἀ ἐσεῖς εἰστε κ. Σερβινύ, ἔρχεστε ἀπὸ τὴν Σχολή;

τὴ. Τὸ λησμονῆσα ἐντελῶς. Πρέπει ὅμως νὰ σὰς πῶ ὅτι χθὲς τὸ θράδυ ἐπλάγιασα πολὺ ἀργά. Θὰ μὲ ὑποχρεώσετε μάλιστα, ἀν μού δώσετε τὶς σημειώσεις σας.

Ὁ νέος εἶχε κατὰσφύρασει, ὥστόσο, ὅμως, ἀνοίξε τὸν χαρτοφύλακά του καὶ ἐνῶ ἔδινε στὴ σύμπροσθεν ἕνα χονδρὸ τετράδιο, τὴν ρώτησε:

— Καὶ πού ξευχτήσατε χθές;

— Στὸν χορὸ, φυσικά.

— Παράξενος τρόπος γιὰ τὴν προετοιμασίαν τῶν ἐξετάσεων. Πού ἐγινε ὁ χορὸς;

— Σὲ μιά φιλικὴ μας οἰκογένεια τὴν ὁποία δὲν γνωρίζετε.

— Μὰ οἱ γονεῖς σας δὲν κατοικοῦν στὴν ἐπαρχία;

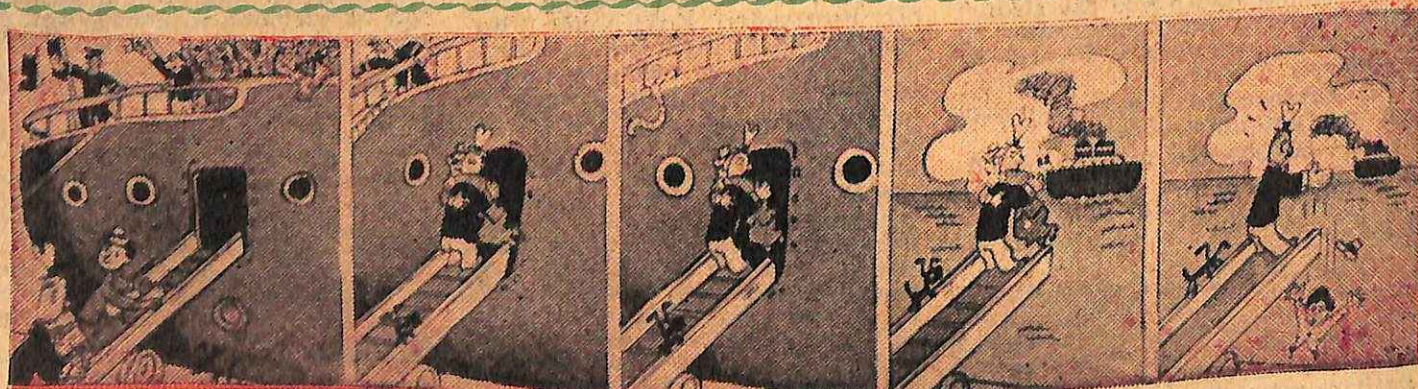
— Ναί, ἀλλὰ ἔχω μιά θεία μου ἐδῶ στὸ Παρίσι.

— Δὲν μού τὴν ἀναφέρατε ποτέ.

— Τί σημασία μπορεῖ νὰ ἔχῃ αὐτὸ γιὰ σὰς;

— Ἐχετε δίκην, εἰμαι ἕνας ἀδιάκριτος καὶ ἀνόητος. Ἐν τούτοις, σὰς συμπαθῶ πολὺ Μονίκ, πιστεύω νὰ τὸ ἀντιλαμβάνεσθε.

— Σὰς πιστεύω Φερνάν καὶ σὰς εἰ-

ΑΙ ΣΥΓΚΙΝΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΠΟΧΩΡΙΣΜΟΥ
(ἱστορία χωρὶς λόγια)

Μιά νύχτα Χριστουγέννων

μαί εύγνων. Ποτέ δεν μου άρνηθήκατε μιά έκδούλευση. Όταν χάσω κανένα μάθημα, όπως σήμερα, μου δανείζετε πάντοτε τις σημειώσεις σας.

—Θά ήθελα νά σάς φανώ πολύ πιό χρήσιμος.

—Άλήθεια; Άλλά σέ τί λοιπόν;

—Μήπως ξέρω. Θά μπορούσα άξαφνα, νά σάς συνοδεύω στό ντάνσιγκ μολονότι εγώ δεν ξέρω χορό. Οι γονείς μου βλέπετε είναι πτωχοί. Έκαστον πολλές θυσίες γιά νά μέ σπουδάσουν και έξακολουθούν νά κάνουν. Έπομένως δεν μου περίσσευε ό καιρός γιά διασκεδάσεις. Έσείς, όμως, στους χορούς πού πηγαίνετε θά συναντάτε νέους κομψούς, πού θά χορεύουν καλά και θά θέλουν νά φλερτάρουν μαζί σας.

—Ξεχνάτε κ. Σερβινύ ότι γιά νά φλερτάρουν μαζί μου, πρέπει νά τό θέλω κι' εγώ;

—Και δεν τό θέλετε, λοιπόν; "Ω! Τί εύτυχής πού είμαι!

—Δεν υπάρχει λόγος, σάς θεβαιώ.

—Υπάρχει, άφού είμαι φίλος σας. Δεν θέλω νά παίξουν μέ την τρυφερή καρδιά σας. Είστε όμορφη Μονίκ, αλλά οι σημερινοί νέοι ζητάνε προίκα.

—Δεν έχετε άδικο, ή προίκα είναι άπαραίτητη σήμερα γιά την άποκατάσταση ενός κοριτσιού, ώστόσο άρχισει ή πελατεία τά κέρδη.

—Άλλοίμονον, χρειάζονται χρόνια γιά ν' άποκτήση κανείς φήμη, γιά νά γίνη γνωστός δικηγόρος. Έγώ δεν έχω τόση φιλοδοξία όπως έσείς. Θά είμαι εύτυχής νά γίνω ό γραμματεύς ενός μεγάλου δικηγόρου.

—"Ω! Έγώ σπουδάζω άπλώς έπειδή τό άπαιτούν οι δικόι μου.

—Θά προτιμούσατε άλλη καριέρα ίσως;

—Ναι... όχι... κι' εγώ δεν ξέρω τί θά ήθελα.

—Νά σάς τό πω εγώ, Μονίκ. Έσείς είστε μιά λεπτή γυναίκα, δεν είστε πλασμένη γιά τόν άγώνα της βιοπάλης. Έσάς σάς χρειάζεται ένας πιστός σύντροφος στόν όποιο θά μωρήτε νά στηριχθήτε στόν δρόμο της ζωής. Σάς χρειάζεται τρυφερότης, ή θερμή μιάς φωνής. "Α, Μονίκ, άν ήμην πλούσιος, ή άν ήμην βέβαιος ότι θά γίνω μιά μέρα, θά σάς έλεγα ότι...

—Ο νέος κοκκίνισε και σώπασε άπότομα. Κατόπιν πρόσθεσε:

—Συχώρεσέ με! Είμαι γελοίος νά κάνω σχέδια μέλλοντος. Και σείς όπως κι' εγώ είσθε άδικημένη από τη τύχη. Κρατήστε τις σημειώσεις μου, θά μου τις δώσετε αύριο.

—Ο νέος κίνησε νά φύγη αλλά ή Μονίκ τόν κράτησε.

—Τί βιάζεστε έτσι. Άρχισε νά δροσίξη ό καιρός και θά φύγω κι'εγώ. Μπορούμε νά περπατήσουμε μαζί...

Γιά λίγη ώρα προχώρησαν σιωπηλοί, κατόπιν ή Μονίκ έλεε συνεχίζοντας την συνομιλία τους.

—Φερνάν, ξέρετε ότι ύπάρχει μιά λογική λύσις σ' αυτά πού λέγατε προτύτερα;

—Ναι, ξέρω... νά ελπίζω, νά περιμένω, αλλά ποιά κορίτσι θά δεχθή νά περιμένη χρόνια όλόκληρα γιά

μιά προβληματική έπιτυχία;

—Η φωνή του νέου έτρεμε και τό βλέμμα του ζητούσε μιά ενθάρρυνση την όποία δεν έλαβε.

—"Οχι, είπε ή Μονίκ τινάζοντας τις χρυσές μπούκλες των μαλλιών της, δεν σκεπτόμουν αυτό, αλλά γιάτί νά μήν παντρευθώ ένας νέος πτωχός μέ μιά πλουσία νέα; Έτσι μέ την περιουσία της θά μπορούσατε νά δημιουργήσετε τό μέλλον σας.

—Όμιλείτε σοβαρά; ρώτησε ό νέος άπότομα.

—Βεβαίως, τί θά ώφελοΰσαν τά χρήματα άν όχι γιά...

—Όποτε έσείς δα δεχόσαστε νά παντρευθήτε μ' όποιονδήποτε άρκεί νά ήταν πλούσιος;

—Δεν μιλούσα γιά τόν έαυτό μου.

—Σ' έμένα λοιπόν κάνετε την προσβολή νά μέ θεωρήσετε ίκανό γιά μιά τέτοια έξευτελιστική λύση.

—Δεν είναι έξευτελιστική όταν άγαπάτε. Έγώ δεν θά ένοιωθα καμμία στενοχωρία άν ώφειλα τό πάν στόν άνδρα πού θ' άγαπούσα.

—Πώς άν ήμουν πολύ πλουσία, δεν θά μου άναγνωρίζατε τό δικαίωμα νά διαλέξω εκείνον πού άγαπώ, έστω κι, άν είναι πτωχός;

—Σ' ένα τέτοιο γάμο χάνει κανείς την αξιοπρέπεια του.

—Κι' ό ταν ύπάρχη ελλικρινής άγάπης;

—Και στην περίπτωση αυτή άκόμα. Άν ή γυναίκα θρίσκει μιά δικαιολογία στην άδυναμία της, ό άνδρας όμως δεν έχει καμμία.

—Όποτε, κατά την γνώμη σας, άν ένας νέος πτωχός άγαπήσει μιά νέα;

—Πρέπει νά την άποφύγη άναντιρρήτως.

—Είμαι ήσυχη, λοιπόν, γέλασε ή Μονίκ νευρικά. Άν σάς παρουσιαστή κομμιά πολύφερνη και σάς προσφέρη τά χρήματά της, θά την άποκρούσετε... και ή μικρή σύντροφός σας θά διατηρήση τόν καλλίτερο φίλο της.

Είχαν φθάσει στό σταυροδρόμι όπου έπρεπε νά χωρισθούν και ή νέα του έτεινε τό χέρι της. Κατόπιν άπομακρύνθηκε μέ ζωηρό βήμα. Από μακριά ό Φερνάν την είδε νά άνεβαίνει σ' ένα λεωφορείο τό όποιο προχώρησε πρós την λεωφόρο Σαιν - Μισέλ. Στάθηκε ώστόσο χάθηκε τό δχημα άνάμεσα σ' άλλα άμάξια και τότε μόνον έπέστρεψε στό φτωχικό δωμάτιό του στην όδόν Σαιν - Ζάκ.

Γιός χωρικών, ό Φερνάν ήταν συνηθισμένος στην λιτότητα και στην εργασία.

Ο πατέρας του, ό Φρανσουά Σερβινύ και ή μητέρα του, ή Ζανέι, είχαν την έκμεταλλευση ενός άγροκτήματος κοντά στό "Ονιφλέρ. Ήσαν άπλοί ένοικιαστές και μέ κόπο κέρδιζαν την συντήρησή τους. Έν τούτοις θέλησαν νά μορφώσουν τόν γιό τους και μέ χίλιες αλματρές οικονομίες κατάρθωναν νά του στέλνουν ένα έπίδομα γιά νά τελειώση τά νομικά στό Παρίσι.

Ο πρώτος χρόνος της φοιτητικής ζωής του Φερνάν, είχε περάσει μόνονα μέσα στή μελέτη. Καμμία φορά όμως, νοσταλγούσε. Τότε, κα-

ούσαν και έγραφε σελίδες όλόκληρες στους δικούς του, τις όποιες ή νεώτερή του άδελφή, ή Φρανσίν διάβαζε φωναχτά στους συγκινημένους γονείς των. Κατόπιν, τά γράμμάτα του έγιναν πιό σύντομα και πιό σπάνια. Αυτό συνέβη έπειδή ό νέος είχε προσέξει μεταξύ των φοιτητών την γοητευτική Μονίκ και ή όμορφιά της είχε χαραχθή βαθειά στή καρδιά του. Μέρες πέρασαν δίχως νά τολμήση νά της άπευθύνη τόν λόγο. Κατόπιν ένα άσήμαντο γεγονός, ένας στυλογράφος μέ τό ποίο είχε λησμονήσει, έπέστρεψε στόν νέο νά την πλησιάση γιά νά της τόν δώση. Από τότε μιά άμοιβάδα συμπάθεια ένωσε τους δύο νέους σέ μιά ελλικρινή φιλία μέ όλίγο φλέρτ μαζί.

Συχνά, ό Φερνάν έκανε ώραία μελλοντικά σχέδια. Όνειροπολούσε τόν κήπο του άγροκτήματος μέ τις άνθισμένες άμυγδαλιές του, όμοιες μέ πελώρια νυφικά μπουκέτα, και μιά νέα ντυμένη μέ την ίδια λευκότητα των άνοιξιότικων λουλουδιών. Κοντά της θρίσκόταν ή μητέρα του μέ τό γλυκό πρόσωπό της πού είχε χάσει κάπως την δροσιά του μέ τό πέρασμα των χρόνων, και ή Φρανσίν την όποία ή άγαπημένη του θ' άποκαλούσε άδελφή...

Άν ή Μονίκ μπορούσε νά διαβάση στή σκέψη του και νά μαντεύση την στενοχωρία του, δεν θ' άπορούσε τόσο πολύ γιά την έπιφυλακτικότητα του.

—Κι' όμως, διαλογιζόταν ή νέα εκεί πού καθόταν μέσα στό λεωφορείο, είμαι βέβαιη ότι μ' άγαπά. Πρò όλίγου κόντεψε νά μου έξομολογήθη τό αίσθημά του. Μ' άγαπά... και εγώ, νομίζω ότι τόν άγαπώ. Πώς νά τόν άναγκάσω όμως νά μου άνοίξη την καρδιά του; Άλλά πρós τί, άφού όταν μάθω;... Μά είναι άναγκη τάχα νά μάθω;... Τό βέβαιον είναι ότι μιά μέρα...

•

Β

Ο ήλιος ήταν ψηλά όταν ό Φερνάν έξύπνησε. Τό δωμάτιο ήταν παγερό γιάτί την προηγούμενη τό βράδυ από οικονομία δεν είχε άνάψει την σόμπα. Δύο μέρες είχαν περάσει από την τακτική ήμερομηνία πού λάβαινε τό έπίδομα πού του έστελνε τακτικά ό πατέρας του και ό φτωχός νέος έκανε θαύματα οικονομίας στή τροφή του. Ούτε τολμούσε νά παραπονεθώ, αλλά ήταν άνήσυχος, σκεπτόταν πώς μονάχα μιά άσθένεια θά μπορούσε νά καθυστερήση την άποστολή των χρημάτων πού του ήσαν τόσο άπαραίτητα.

Ο νέος κώχθηκε κι'έκανε την τουαλέττα του όταν χτύπησαν στην πόρτα του. Με χαρά είδε ότι ήταν ό ταχυδρόμος. Υπέγραψε και του έταχυδρόμος. Ούτε κούταξε την μπουρμπουάρ. Ούτε κούταξε την έπιταγή, μόνον άνοίξε βιαστικά τό γράμμα, άνήσυχος γιά την ύγεία των δικών του. Τό γράμμα ήταν έξαιρετικά μεγάλο, γραμμένο από τόν ίδιο τόν πατέρα του.

Τού έγραφε τις τελευταίες ειδήσεις του σπιτιού. Ειδήσεις δυσάρεστες. Είχε πέσει έπιζωοτία στόν τόπο, δύο άγελάδες και άρκετές κα-

τσίκες είχαν πεθάνει. Τά πουλερικά είχαν πάθει κι' αυτά και από την έξαιρετική ύγρασία της χρονιάς έκείνης, σχεδόν όλη ή έσοδεία των μίλων είχε σκουληκιώσει. Δεν μπορούσαν νά πληρώσουν την έξαμηνία του "Οκτωβρίου. Άσφαλώς δεν θά μπορούσαν νά πληρώσουν ούτε του "Απριλίου. Πρós τί λοιπόν, νά κοπιήσουν άδικο άφού άλλος θά μάζευσε τους καρπούς; Ο γέρω Φρανσουά λοιπόν, ήταν άποφασισμένος νά έγκαταλείψη στόν ίδιοκτήτη τό ύπόλοιπον της συγκομιδής και έλεύθερος πιά από χρέη, θά μπορούσε νά φύγη μέ τό κεφάλι ψηλά.

«Μή λυπάσαι γιά μάς, γιού μου, έγραφε, θά νοικιάσω ένα σπιτάκι κοντά στην παραλία, τά χέρια μου πιάνουν άκόμη. Θά εργαζώμαι στά κτήματα των άλλων ως μισθωτός, ή μητέρα σου θά εργασθώ κι' αυτή μέ την ήμέρα, όσο γιάτην Φρανσίν θέλει νά έρθη μιά θέση, αλλά έπειδή είναι ντελικάτη θά προτιμούσαμε νά κάνη λίγο ράψιμο στό σπίτι. "Ας είναι, όλα θά διορθωθούν και έπειδή ή μητέρα σου είχε μερικές οικονομίες, σου τά στέλνει σήμερα, παιδί μου. Έξοικονόμησε όσο μπορείς τά χίλια φράγκα πού θά λάβης μ' αυτό τό γράμμα μου. Κατόπιν δεν ξέρω πώς θά μωρέσω νά σου στείλω άλλα. "Ισως θά μπορούσες νά θρής μιά έργασία γιά τις άδρες πού έχεις έλεύθερες. "Εχω άκούσει ότι πολλοί φοιτητάι τό κάνουν αυτό. Ήμεεις θά κάνουμε ό,τι είναι δυνατόν γιού μου. Θά ήταν κρίμα, άν έπειτα από τόσες θυσίες δεν κατορθώσεις νά γίνης ένας μεγάλος δικηγόρος και μέ τά κέρδη σου ν' άνακουφίσης τά γεράματά μας, γιάτί ξέρω ότι δεν είσαι κανένας άχάριστος και ότι μάς άγαπάς όπως σ' άγαπούμε και οι τρείς μας».

Ο Φερνάν είχε μείνει κατάπληκτος. Δυσκολευόταν νά παραδεχθώ μιά κατάσταση την όποία δεν μπορούσε ν' άντικρύση μέ την ίδια φιλοσοφία των γονέων του.

Στην άρχή σκέφθηκε νά φύγη άμέσως, νά έγκαταλείψη τά μεγαλεπήβολα όνειρά του, νά φορέση την γαλάζια μπλουζά του έργάτου και νά καταπονεθώ κι' αυτός γιά τό γενικό καλό. Ναι, αλλά μέ τόν τρόπο πού άνετράφηκε, θά ήταν τάχα ικανός νά φανή έτσι χρήσιμος;

Όταν θρίσκόταν στό άγρόκτημα, την έποχή του θεριμού, τά άλλα παλληκάρια γελούσαν μέ την άδεξιότητα του και κάθε τόσο άναγκάζονταν νά σταματά βουτηγμένος στόν Ι-δρότα, μέ τά χέρια και τους άδμούς καταπονεμένους. Άσφαλώς δεν ήταν ικανός έργάτης. Τότε; ν' άκολουθήση τί συμβούλη του πατέρα του και νά ζητήση μιά θέση στό Παρίσι; Θά μπορούσε νά προσληθώ ως γραμματεύς σ' ένα δικηγορικό γραφείο αλλά μεταξύ των φοιτητών πού ήσαν οικονομικά άνεξάρτητοι πολλοί προσπαθούσαν νά έπιτύχουν

μιά τέτοια θέση κι' ούτε ζητούσαν νά πληρωθούν, άπλώς ήλπιζαν ότι ό προϊστάμενός τους θά τους λανσάρει και άργότερα θά τους προμήθευε πελατεία.

Ο Φερνάν ήξερε ότι τους κινηματογράφους, στά θέατρα ζήτησαν καμμία φορά νέους, αλλά ό μισθός θά ήταν τιποτένιος. Όπωςδήποτε άπό την ίδια αυτή μέρα θά φρόντιζε νά έρθη νά κάνη κάτι προτού παραιτηθώ από τόν δρόμο πού είχε μπη μέ την καρδιά φουσκωμένη από έλπίδες και τό κεφάλι γεμάτο από σχέδια και όνειρα.

Η Μονίκ! Τ' όνομα αυτό ήλθε αύθόρμητα στά χείλη του. Πόσο παρήγορο θά του ήταν άν μπορούσε νά της έμπιστευθώ άμέσως τους φόβους του και τις άτυχίες του. Άλλά τώρα περισσότερο από κάθε άλλη φορά, δεν είχε τό δικαίωμα νά τάράξη την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

σθαι την φιλία τους. Προτού άκού-

Μιά νύχτα Χριστουγέννων

νοιώθε πάνω από το λεπτό ύφασμα της φορεσιάς του την θερμότητα του μικρού χεριού που ακουμπούσε απάνω του.

— Αυτό είναι, είπε ο νέος δείχνοντας την ταπεινή τζαμωτή πρόσφυση στην οποία τα κουρτινάκια με ασπρά και κόκκινα τετράγωνα, προσπαθούσαν να δώσουν μία όψη έξοχου πανδοχείου. Δεν έχει πολυτέλεια βέβαια, αλλά μαγειρεύουν καλά. Ίσως θα προτιμούσατε ένα κέντρον πιο κομψό;

— Καθόλου, αποκρίθηκε η νέα, δεν βλέπω γιατί έχω θα φανώ πιο άπαιτητική από σας. Έλατε γρήγορα και πεινώ τρομερά.

Και δίχως να του δώσει τον καιρό να την αποχαιρετήσει, τον παρέσυρε, σπρώχνοντας την πόρτα, προς την αίθουσα. Ένα τραπέζι ακριβώς ήταν έλευθερο κοντά στην είσοδο. Η Μονίκ κάθισε εκεί γελώντας εύθυμα, με το παιδικό σχεδόν και τόσο γοητευτικό γέλιο της.

— Καθήστε εκεί, Φερνάν, κοντά μου. Θα μοιάζουμε σαν δυο έρωτευμένοι.

Τά λόγια αυτά, υπήρξαν αρκετά για να επαναφέρουν στο φτωχό νέο όλη την λύπη και την απογοήτευση, την οποία είχε λησμονήσει με την παρουσία της Μονίκ. Ωστόσο, δεν τόλμησε ν' αρνηθεί. Ήταν πολύ άργυρά πια για να ξεφύγει, έκτος αν ήθελε να φανεί άγενής.

Η ανωρεξιά του νέου έκανε έντονη την παρουσία της Μονίκ. Όρθα-κοφτά, τον ρώτησε:

— Μη τυχόν είστε άρρωστος Φερνάν; Δεν τρώτε με όρεξη και η σκέψις σας βρίσκεται πολύ μακριά. Μη τυχόν φάνηκα αδιάκριτη με το να έρθω μαζί σας; Ίσως είχατε κανένα ραντεβού με μία φίλη;

— Μονίκ, είπε ο νέος με όρμη, δεν έχω φίλη, θέλω να πω, ότι έκτος από σας, δεν συνδέομαι με κανέναν άλλον στο Παρίσι!

— Το ξέρω, Γι' αυτό στη Σχολή, οι άλλοι φοιτητές, ιδίως οι φοιτητές σας ανομάζουν άρκοι.

— Μου είναι αδιάφορο. Οι φοιτητές δεν μ' ενδιαφέρουν, είναι όλες ανόητες και φαντασμένες και η μόνη τους δουλειά είναι να πουδρώνονται και να θάξουν κοκκινάδι στα χείλη τους αντί να προσέχουν στο μάθημα του καθηγητού.

— Είστε αυστηρός Φερνάν. Βάζω κι' εγώ κοκκινάδι στα χείλη μου.

— Ω! ποτέ δεν το άντελήφθηκα. Είστε τόσο δροσερή, Μονίκ.

— Ένα σωστό λουλούδι, γέλασε η νέα. Όπωςδήποτε δεν φαίνεσθε ενθουσιασμένος που βρίσκεστε υπό την σκιά του.

Και πιο σοφάρή πρόσθεσε:

— Φερνάν, αφού μ' εκτιμάτε καλύτερα από τις άλλες, αφού σας εμπνέω κάποια εμπιστοσύνη και φιλία μιλήστε μου με ειλικρίνεια. Καταλαβαίνω, νοιώθω ότι έχετε έγνοιες, μία λύπη, εκμυστηρευθήτε σ' εμένα, δυο μαζί μπορούν να επιτύχουν πολλά πράγματα. Δείξτε εμπιστοσύνη στη μικρή φίλη σας.

Αναστατωμένος, ο νέος ένοιωσε

απότομα την επιθυμία ν' ανοίξει την καρδιά του στην νέα που του μιλούσε με τόση γλυκύτητα και συμπόνια. Πήρε τα δυο χέρια της, τα έσφιξε με θερμή, αλλά την στιγμή που έτοιμαζόταν να της αφήσει την θλιβερή ιστορία σταμάτησε, κυριευμένος από ένα άνοητο αίσθημα ντροπής.

— Όχι, όχι, δεν είναι τίποτα, μη στενοχωρείστε Μονίκ, είπε με φωνή που προσπαθούσε να την κάνει ηρεμική. Εργάστηκα, όμως, πολύ τελευταία.

— Έστω, το παραδέχομαι. Αλλά για να ξεκουραστήτε λιγάκι θα σας προτείνω το εξής: Έπειδή σήμερα το απόγευμα δεν έχουμε κανένα σπουδαίο μάθημα και νοιώθω και εγώ την ανάγκη ν' αναπαυθώ, νομίζω ότι θα μάς κάνει καλό να πάρουμε λίγο έξοχικό αέρα. Θα πάω να τηλεφωνήσω σε μία φίλη μου που έχει ένα μικρό αυτοκίνητο. Θα μου το δανείσει ευχαρίστως και θα κάνουμε ένα ευχάριστο περίπατο μαζί.

— Όχι, όχι, είμαι ένα αγρίμι, μία άρκουδα, όπως είπατε πρωτύτερα και η παρουσία της φίλης σας...

— Ποιός σας είπε ότι θα έρθει η φίλη μου; Θα δανεισθώ απλώς το αμάξι της.

— Και ποιός θα το διευθύνει; Εγώ δεν ξέρω καθόλου να οδηγώ.

— Εύτυχώς δεν είμαι έντελώς αδαής σ' αυτό το σπόρ, ξέρω να σωφάω.

— Αλήθεια Μονίκ; Και έχετε άδεια να διευθύνετε;

— Είναι αρκετός καιρός που εξασκοῦμαι και τελευταίως πήρα την άδεια μου.

— Τι καταπληκτικό κορίτσι που είστε, Μονίκ! Όταν αντικρύζω τα μάτια σας, τόσο αγνά, τόσο φωτεινά, έχω την εντύπωση ότι διαβάζω ως το βάθος της ψυχής σας, άλλοτε πάλιν, όταν σας ακούω να μιλάτε, θαρρώ πως βρίσκομαι απέναντι σ' ένα αινιγμα, ή τουλάχιστον ότι δεν σας γνωρίζω έντελώς.

— Η πρώτη εντύπωση είναι πάντοτε η καλλίτερη. Λοιπόν, απεφασίσθηκε, θα χαρίσουμε στον εαυτό μας αυτό το απόγευμα της ελευθερίας;

— Όχι, Μονίκ και λυποῦμαι πολύ. Σήμερα έχω πολλές δουλειές.

— Αύριον τότε, επέμεινε η νέα της οποίας το δημοφιλές πρόσωπο φάνε-ρωνε μία ζωηρή, απογοήτευση.

Ταραγμένος ως τα κατάβαθα της καρδιάς του, ο Φερνάν δεν θέλησε να την αφήσει με την δυσάρεστη αυτή εντύπωση. Έπρεπε όπως έπρεπε να βρή μια εύλογη εξήγηση. Κατέληξε να της πη ένα μέρος της αλήθειας.

— Ακούστε, Μονίκ, είναι προτιμότερο να σας το πω άμέσως. Φαίνομαι σαν να θέλω να κρυφθώ από σας και το βρίσκω αυτό άναξιον της φιλίας μας. Σας έχω πει ότι οι γονείς μου δεν είναι πλούσιοι κι' ότι υποβάλλονται σε στερήσεις για να μπορέσω να συνεχίσω τις σπουδές μου.

Απεφασίσαν, λοιπόν, να κάνουν ότι είναι δυνατόν για να ελαφρύνουν τις θυσίες που κάνουν για μένα. Από

σήμερα θα προσπαθήσω να θρῶ μία θέση.

— Και θα εγκαταλείψετε τις μελέτες σας; φώναξε η Μονίκ που ξαφνικά έγινε κάτωχρη.

— Όχι, Εύτυχως δεν πρόκειται για ένα τέτοιο πράγμα. Μου χρειάζεται μόνον ένας τακτικός μισθός. Μερικοί φοιτητές έχουν την τύχη να το κατορθώνουν αυτό. Θα ξέρετε ίσως ότι ο Μερσιό αντιγράφει ρόλους των ήθοποιων και ότι ο Ζάκ Φεριέ είναι υπάλληλος σ' ένα από τους μεγάλους κινηματογράφους.

— Δεν φαντάζομαι ότι θα επιδιώξετε να βρήτε καμμία τέτοια εργασία;

— Γιατί όχι, αν με τον τρόπο αυτόν μπορέσω ν' αποτελειώσω τις σπουδές μου;

Ο τόνος με τον οποίο έδωσε αυτή την απάντηση, η τραγική σχεδόν έκφρασις του προσώπου του Φερνάν, έκαναν την Μονίκ να καταλάβει ότι η απόφασίς του φίλου της είχε υπογευθεί από μίαν ανάγκη πιο επιτακτική από τα αίτια που της είχε ανακοινώσει. Σκέφθηκε μία στιγμή, και κατόπιν το πρόσωπό της φωτίστηκε:

— Όλα αυτά διορθώνονται, φώναξε. Είχα δίκιο όταν σας έλεγα να εμπιστευθήτε σ' εμένα! Ο δικηγόρος κ. Έρτελιέ, θα τον έχετε ακουστά βέβαια, έχει ανάγκη από έναν γραμματέα έπειδή ο δικός του έφυγε πρό ολίγων ημερών.

— Ο κ. Έρτελιέ, ο μεγάλος ποινολόγος; Τον γνωρίζετε έσεις Μονίκ;

— Δηλαδή...

— Δεν τον γνωρίζω προσωπικώς, εξακολούθησε, αλλά η φίλη μου — αυτή που έχει το αυτοκίνητο όπως σας έλεγα πρό ολίγου — είναι ανεψιά του. Καταλαβαίνετε ότι δεν μπορεί ν' αρνηθεί στην ανεψιά του.

— Και πιστεύετε ότι θα θελήσει η φίλη σας να του μιλήσει μία μένα;

— Είμαι βεβαία γι' αυτό.

— Πώς ονομάζεται αυτή η δεσποινίς;

— Μά... δεσποινίς Έρτελιέ φυσικά, αφού είναι ανεψιά του...

— Μπορούσε να είναι η κόρη της αδελφής του και να έχω άλλο δονομα.

— Ναί, έχετε δίκιο όπως πάντοτε, αγαπητή Φερνάν. Θα φροντίσω άμέσως, άπόψε κιόλας και αύριο θα σας φέρω μία καλή είδηση.

— Θα πρέπει να με συστήσετε στη φίλη σας;

— Ω! δεν το νομίζω απαραίτητο.

— Πώς μπορεί να με συστήση αν δεν με γνωρίζει; Άλλως τε πρέπει να την ευχαριστήσω κιόλας...

— Δεν είναι ανάγκη. Θα το κάνω χάριν της φιλίας μας. Θα την ευχαριστήσω εκ μέρους σας εγώ....

— Ω! μην παίρνετε αυτό το όφρος! Φαίνεται σαν να είμαι πλούσιος κι' ότι υποβάλλονται σε στερήσεις για να μπορέσω να συνεχίσω τις σπουδές μου.

Απεφασίσαν, λοιπόν, να κάνουν ότι είναι δυνατόν για να ελαφρύνουν τις θυσίες που κάνουν για μένα. Από

σήμερα θα προσπαθήσω να θρῶ μία θέση.

— Και θα εγκαταλείψετε τις μελέτες σας; φώναξε η Μονίκ που ξαφνικά έγινε κάτωχρη.

— Όχι, Εύτυχως δεν πρόκειται για ένα τέτοιο πράγμα. Μου χρειάζεται μόνον ένας τακτικός μισθός. Μερικοί φοιτητές έχουν την τύχη να το κατορθώνουν αυτό. Θα ξέρετε ίσως ότι ο Μερσιό αντιγράφει ρόλους των ήθοποιων και ότι ο Ζάκ Φεριέ είναι υπάλληλος σ' ένα από τους μεγάλους κινηματογράφους.

— Δεν φαντάζομαι ότι θα επιδιώξετε να βρήτε καμμία τέτοια εργασία;

— Γιατί όχι, αν με τον τρόπο αυτόν μπορέσω ν' αποτελειώσω τις σπουδές μου;

Ο τόνος με τον οποίο έδωσε αυτή την απάντηση, η τραγική σχεδόν έκφρασις του προσώπου του Φερνάν, έκαναν την Μονίκ να καταλάβει ότι η απόφασίς του φίλου της είχε υπογευθεί από μίαν ανάγκη πιο επιτακτική από τα αίτια που της είχε ανακοινώσει. Σκέφθηκε μία στιγμή, και κατόπιν το πρόσωπό της φωτίστηκε:

την... χαριτωμένη φίλη μου πρέπει να σπεύσω.

Ε ΔΩ και δεκαπέντε μέρες τώρα ο Φερνάν εργάζεται στο γραφείο του κ. Έρτελιέ. Η θέσις του δεν ήταν σπουδαία βέβαια, αλλά ο νέος ήταν ενθουσιασμένος, πρώτα-πρώτα που είχε μισθό οκτακοσίων φράγκων τον μήνα, αρκετό για να ζήσει άνετα και για να μπορεί να στείλει πίσω στους γονείς του το υπόλοιπον των χιλίων φράγκων από τα οποία είχε κρατήσει όλα του ήταν απαραίτητα, ώσπου πάρει τον πρώτο μισθό του. Έπειτα, χάρις στην θέση του αυτή θα εξασκεῖτο και πρακτικώς στην επίσημη Μέσα στον ενθουσιασμό του, ο φτωχός νέος προσπαθούσε ακόμα να κάνει οικονομίες, μολοντί αφού πλήρωσε το ένοικιο του διαμετήτου, του είχαν περισέψει αρκετά για να γευματίζει καλά μία φορά την ημέρα. Το θράδυ έτρωγε ένα σάντουιτς μονάχα, εκεί που καθόταν μπροστά στο φορτωμένο από βιβλία και σημειώσεις τραπέζι, μέσα στη θαλπωρή της μικρής σόμπας και κάτω από το γελαστό βλέμμα της Μονίκ. Γιατί η νέα του είχε κάνει δωρομιά φωτογραφία της, η οποία κατείχε τιμητική θέση απάνω στο κομό.

Ο χειμώνας ήταν βαρύς εκείνη τη χρονιά. Ο νέος συλλογιζόταν τη θλίψη των δικών του, εκεί στην επαρχία τώρα που θα ήταν άναγκα-σμένοι να φύγουν από το αγρόκτημα. Έν τούτοις ο πατέρας του στα γράμματά του δεν ανέφερε πιά τίποτα για την οδυνηρή απόφασή του, ούτε για το σπιτάκι που έπρόκειτο να μισθώσει στην παραλία, κοντά στο Όνιφλερ.

«Θα ιδωθούμε τα Χριστούγεννα, του έγραφε ο πατέρας του, προσπάθησε να έρθης γυιέ μου. Θα ευχαριστήσης πολύ την μητέρα σου και την Φρανσίν. Αφού όρθες εργασία, θα μπορέσης, αν ο προϊστάμενός σου σου δώσει μία άδεια, να κάνης αυτό το μικρό ταξίδι που θα μάς χαροποιήσει όλους».

Οκτώ μέρες χωρίς να ακόμα τον Φερνάν από το ταξίδι που τόσο επιθυμούσε. Ωστόσο, η αναχώρησις του θα τον στερούσε από την καθημερινή ταπεινή χαρά που άρκοῦσε να δώσει όμορφιά στην εργατική ζωή του. Επί μία έβδομάδα δεν θα έβλεπε την Μονίκ. Η αλήθεια ήταν ότι από τότε που η νέα τον είχε συστήσει στον μεγάλο δικηγόρο, οι συναντήσεις των είχαν αραιώσει κάπως. Εκτός από τις ώρες των μαθημάτων, ο Φερνάν απέφευγε σχεδόν την χαριτωμένη φίλη του. Το έκανε αυτό έπειδή δεν ήθελε να παρασυρθεί από την μεγάλη αγάπη που έφερε μέσα στη καρδιά του γι' αυτήν. «Ηθελε να είναι βέβαιος για το μέλλον του προτού ζητήσει από την Μονίκ να τομειρασθῇ μαζί του.

Εκείνο το πρωί, ο Φερνάν είχε πάει νωρίς στο μεγάλο της λεωφόρου Μαλέμπ, όπου ο κ. Έρτελιέ τον είχε παρακαλέσει να του φέρη μία διαστική εργασία που του είχε εμπιστευθεί την προηγούμενη και η οποία τον είχε απασχολήσει την μι-

ση νύχτα σχεδόν.

Ήταν η πρώτη φορά που ο νέος έμπαινε στο μεγάλο, το διασημό δικηγόρου. Το γραφείο του στο οποίο δεχόταν την μεγάλη πελατεία του, βρισκόταν στην οδό Αγίας Άννας. Ο Φερνάν γνώριζε την ιδιωτική ζωή του δικηγόρου, όπως την ήξερε όλος ο κόσμος. Σε ηλικία πενήντα δύο χρόνων, ένδοξος πιά, ο μεγάλος ποινολόγος είχε χηρέψει. Περνούσε μία ήσυχη ζωή, μολοντί αρκετά κοσμική.

Η μεγαλύτερη αδελφή του η βαρώνη ντε Σαιν-Μελιέν, χήρα κι' αυτή κατοικούσε σ' έναν όροφο του σπιτιού και διύθυνε αυταρχικά τα δυο νοικοκυριά. Μεταξύ των δυο αδελφών η ανεψιά τους και κηδεμονευμένη του κ. Έρτελιέ, έδινε όληνη ζωή στο ασπιδρο αυτό περιβάλλον. Ο Φερνάν επιθυμούσε πολύ να γνωρίση τη νέα αυτή για την οποία η Μονίκ του είχε μιλήσει και στην μεσολάθεσις της οποίας χρεωστούσε στην θέση που είχε. Γι' αυτό ενώ έσήμαινε το κουδούνι της εξώπορτας, η καρδιά του χτυπούσε κάπως πιο δυνατά.

Προς μεγάλη του δμως απογοήτευση ο υπηρέτης δεν τον έμπασε στο σαλόνι αλλά στο γραφείο όπου εργαζόταν ήδη ο ιδιαίτερος γραμματέας του δικηγόρου.

— Ο κ. Έρτελιέ δεν σηκώθηκε άκόμα, του είπε. Εαγρύπνησε χθες το θράδυ έπειδή συνώδεψε την ανεψιά του σ' ένα μεγάλο χορό και επέστρεψαν τα ημερώματα. Δεν σας λέω να τον περιμένετε γιατί πρέπει να πάτε στη Νομική Σχολή. Ο κ. Έρτελιέ μου έδωσε τις οδηγίες του. Μόλις τελειώσω με την άλλη λογαφία θα ιδω την εργασία σας... Αλήθεια, κ. Σερβινύ, θέλετε να πάτε στην Όπερα άπόψε. Ο κ. Έρτελιέ μου παρεχώρησε την θέση του στην πλατεία, γιατί είναι συνδρομητής όπως ξέρετε.

— Όχι, δεν το ήξερα...

— Έχει πάθος με την μουσική και την ξέρει καλά. Για τον κόσμο όλο, δεν θα μπορούσε να στερηθεί την άποψινή παράσταση.

— Άλλά τότε, αυτό το εισιτήριο;

— Πρό ολίγου έκράτησα ένα θεωρείο για τις κυρίες και φυσικά θα τις συνοδεύει.

Από τότε που βρισκόταν στο Παρίσι ο Φερνάν δεν είχε κατορθώσει να πάη μία μέρα κι' αυτός στο θέατρο. Η ευκαιρία, λοιπόν, που του παροῦσε αζόταν τώρα ήταν ανέλπιστη. Θα έπρεπε, όμως, να υποβληθεί και σ' έξοδα. Τέλος σκέφθηκε ότι θα μπορούσε να παρακαλέση τον φίλο του Ζωρζ να του δανείσει το σιμό-κιν του.

Οι δύο νέοι είχαν το ίδιο περίπου ανάστημα και ο Φερνάν είδε ευχάριςτος ότι ήταν ευπαρουσίαστος και ή φορεσιά του πήγαινε σαν γάντι.

Ο καιρός ήταν ψυχρός και παγερός εκείνο το θράδυ, όταν στις οκτώμισι ακριβώς, ο Φερνάν παρουσιάστηκε στην είσοδο του θεάτρου, μπροστά στην μαρμαρίνη σκάλα που κάτω από τα πολύφωτα, έμοιαζε με την θριαμβευτική είσοδο κανενός μαγικού παλατιού.

Η αίθουσα με την χρυσή και βαθυκόκκινη διακόσμηση της του έκανε ακόμα πιο μεγάλη εντύπωση. Κάθισε στη θέση του και ενώ η ορχήστρα έτοιμαζόταν, ο νέος κύτταζε δόλγυρά του. Τα περισσότερα θεωρεία ήταν άδειαν άκόμα. Έπειδή δεν είδε πουθενά τον Έρτελιέ και την οικογένειά του, παρεδόθηκε δολοκλήρος στην παρακολούθηση της παράστασης.

Επαίαν τον τΣίγκφριδ. Από τα πρώτα άκόμη λεπτά ο Φερνάν ενθουσιάστηκε με το έργο και τους έκτελεστές του. Ο νεαρός επαρχιώτης είχε δρεθεί ξαφνικά σ' έναν κόσμο άγνωστό του και όνειρεμένο.

Με κόπο κατάρθωσε να ξαναδέρη την ψυχραιμία του. Όταν έκλεισε η αulαία, σηκώθηκε και άκολούθησε τον κόσμο. Δίχως να το καταλάβει έρέθηκε ξαφνικά στο μεγάλο φουαγιέ του θεάτρου.

Ξαφνικά στάθηκε κατάπληκτος. Στη μέση ενός όμιλου που συγκέντρωνε τα βλέμματα όλων, μία γοητευτική νέα χαίρετοῦσε τον έναν και τον άλλον και χαμογελοῦσε σ' εκείνους που την περιστοιχίζαν.

Ο Φερνάν δεν μπόρεσε να συγκρατήσει μια φωνή έκπληξης.

— Μονίκ έκανε.

Κατόπιν υπέθεσε ότι είχε γελασθεί και προχώρησε μερικά βήματα.

Η νέα γοησε απότομα και προτού έκεινος προλάβει έρέθηκε στην αγκαλιά του...

Μεταξύμας

Γι' όργον Πλουθιανόν. Οι «Σκριασμοί» καλοί, για την Σελίδα 5-ως. Έπηρεασμένοι λίγο από τον Καρυωτάκη. Το άλλο καλύτερο.

Θ' ανον Δ' ορον. Δυστυχώς και τώρα που ξαναδιαβάσαμε το διήγημά σας, επιμένουμε στην πρώτη γνώμη μας, ή οποία, πιστέψτε μας, δεν σας αδικεί καθόλου, όπως νομίζετε. Και τώρα ακόμη που το διορθώσαμε, το τέλος μένει αδύνατο, άφελος και καθόλου λογοτεχνικό. Δεν μπορούμε να επεκταθούμε περισσότερο στην κριτική μας, γιατί μάς λείπει ο απαιτούμενος χώρος.

Γρηγόρη Π. π. Μόνο στη Σελίδα 3α μπορούσαμε να το δημοσιεύσουμε, αν θέλετε. Πάντως είναι αρκετά καλύτερο από άλλα προηγούμενά σας

και αυτό είναι ευχάριστο. Για τις ευχές σας, ευχαριστούμε.

Δ. Μ. Όχι δημοσιεύσιμος ο διάλογος. Έχει όρισμένα πρωτότυπα σημεία, αλλά του λείπει το απαιτούμενο δούλεμα και ή συνοχή που θα τον απήλλαζε από κάποια μακρηγορία και επανάληψη, που τον κάνει κουραστικό. Θα σας παρακαλέσουμε ν' αριθμήσετε τα χειρόγρατά σας, γιατί δυσκολευόμαστε κάθε φορά να βρίσκουμε τη συνέχεια.

Στάθην Ψύλλαν. Συμπαθητικό, αλλά σε πολύ κοινό και χιλιοειπωμένο θέμα. Και είναι γραμμένο έτσι, ώστε από την πρώτη φράση να καταλαβαίνει κανείς που θα καταλήξει. Για τις ευχές σας, ευχαριστούμε.

Ιορδ. Ιορδανώφ. Το διήγημα είναι ωραίο, αλλά ή μετάφρασή σας δεν είναι στρωτή δυστυχώς. Άνώμαλο γράψιμο και πολύ σχοινοτενείς φράσεις.

Χρήστον Πάριαν. Δεν μάς ικανοποίησε το τελευταίο σας. Δεν ήταν δυνατόν να μη αναγνωρίση τον γραφικό

«Έβδομάς»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΓΚΥΚΛΟ-
ΠΑΙΔΙΚΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ
ΕΤΟΣ 12ον

ΓΡΑΦΕΙΑ και ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ

ΣΑΡΡΗ 11 άριθ. Τηλεφ. 28517
Έκδόται:

ΕΤΑΙΡΙΑ Α)ΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ

Άρχισυντάκτης και υπεύθυνος:

ΒΑΣ. ΣΑΜΠΑΣ, Νικαίας 17

Καλλιτεχνικός συνεργάτης:

ΑΝΔΡ. ΒΛΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

Διαχειρ.: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Έτησία έσωτερικού δρ. 250

Έξάμηνος » 125

Έτησία έξωτερικού Λίραι 1.10

» Άμερικής Δολλάρια 6

Τιμή Φύλλου Δραχμαί 5

Διευθυντής Τυπογραφείου:

ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑΞΙΔΗΣ

Π. Τσαλδάρη 10. Ύμητος.

του χαρακτήρα, αφού ήταν σε θέση να διαβάση το γράμμα. Το έγκριθην δεν δημοσιεύθηκε ακόμη, γιατί δεν ήλθε ακόμη ή σειρά του. Για τις ευχές σας, ευχαριστούμε.

Γ. Κιτσόπουλον. Έγκρίνεται. Για τις ευχές σας, ευχαριστούμε.

Τάσον Θεοδοσόπουλον. Έγκρίνεται το «Δυό λέξεις μοναχά» και θα δημοσιευθί με τη σειρά του. Το άλλο κατώτερο.

Ντόρην Κ. Όχι δημοσιεύσιμα δυστυχώς. Μάλλον μέτρια. Για τις ευχές σας, ευχαριστούμε.

Γιάννην Δάκων. Αρχίζει καλά, ή μέση είναι μέτρια, και το τέλος, ή σκηνή δηλαδή του χωρισμού, πολύ προχειρογραμμένη. Θέλει διόρθωμα.

Τάσον Χατζηγεωργίου. Δυστυχώς για σας είναι πράγματι τόσο πολλοί αυτοί που μάς γράφουν. Η σειρά του πεζού σας δεν ήλθε ακόμα. Αν κυττάξετε την σειρά των φύλλων μας στα «Μεταξύ μας», θα δείτε ότι αυτά που δημοσιεύονται έχουν έγκριθί πολύ πρίν από το δικό σας.

Τάξ-Τάξ. Το «Έφυγες μακριά», μέτρια. Η «Θύμηση» θα γινόταν δημοσιεύσιμη αν διορθώνετε το τελευταίο τετράστιχο που είναι πολύ κοινότοπο και αδύνατο και χαλάει το σύνολο.

Χρήστον Δαπέργολαν. Εύχαριστούμε για τις ευχές σας. Δυστυχώς δεν

Β. Διακογιάννην. Δυστυχώς δεν είναι δημοσιεύσιμα τα ποιήματά σας. Έντελώς άτεχνα και πρωτόλεια ακόμη.

Πικραμένα Χείλη. Νομίζουμε ότι άδικα κάνετε τον κόπο και μάς στέλτε στίχους που καταλαβαίνετε και μόλις σας ότι δεν μπορούμε να τους δημοσιεύσωμ.

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ

ΤΩΝ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ ΜΑΣ

(Ίδε σελίδα 59 του προηγούμενου φύλλου).

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1.— Σωκράτης. 2.— Ταρσιός. Έλ.— 3.— Άσυλον. 4.— Ρίς.— Νάνι. 5.— Ντίνα.— Όκρ. 6.— ΑΕ.— Μόνα. 7.— Άγνά.— Ίς. 8.— Άτιμα.— Φά. 9.— Λωλός.— Άαρ. 10.— Όλα. Όνος.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1.— Στέρνα.— Όλο. 2.— Όά.— Ίτιά. Όλ. 3.— Κρασί.— Γάλα. 4.— Ράς.— Νάνη. 5.— Άμυνα.— Αι. 6.— Τάλα.— Μήν. 7.— Οίκονομία. 8.— Νίκος.— Άς.

ΟΙ ΣΤΑΛΕΚΤΑΙ

Νομισματοσυλλέκτης και μαζεύει νομίσματα και μετάλλια.

ΠΡΟΣΟΙ ΉΣΑΝ ΟΙ ΔΡΟΜΟΙ;

Ήταν τριάντα δύο.

ΤΟ ΓΕΥΜΑ

Η γυναίκα που πήρε δίπλα του 8 γραμμάτους ήτο ή σύζυγος του περιοδεύοντος ύπαλλήλου.

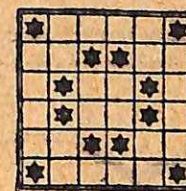
ΑΘΡΟΙΣΜΑ 20'

Οί άριθμοί θα τοποθετηθούν ως εξής:

6	8	4	2
2	4	8	6
8	6	2	4
4	2	6	8

ΤΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

Τά άστέρια θα τοποθετηθούν ως εξής:

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΛΟΡΑΣ

Δήλωση

Άπό σήμερα, κατόπιν του νέου νόμου περί Ιατρών, ή στήλη αυτή διχοτομείται. Δηλαδή, ή Κα Λόρα θα άπαντά μόνον επί ζητημάτων γενικού ένδιαφέροντος (κοινωνικών μόδας κλπ.) για τα καλλυντικά δε και έν γένει την ύγιεινή του προσώπου καθώς και για κάθε τι που έχει σχέση με την Ιατρικήν και τα φάρμακα θα άπαντά άπ' ευθείας ο κ. Λαδάς και με την υπογραφήν του άμέσως μετά την στήλην της Κας Λόρας. Οί άναγνώσται μας μπορούν να γράψουν όπως πάντα στην Κα Λόρα και εκείνη θα κανονίζει τα παρακάτω.

Μυρτώ. Για τα άποκρηκτικά παιδιά κα κοστούμια, γράφω σήμερα στην σελίδα μου: «Τό Καρνέ της Γυναίκας». Σας παραπέμπω, λοιπόν, εκεί.

Άτολμον. Αυτά που μου γράφετε είναι βέβαια πολύ δυσάρεστα, άλλ' όχι και άπελπιστικά. Με λίγην θέληση, μπορούν όλα να διορθωθούν. Πολλές τó έχουν πάθει αυτό και οί αισθηματικές άπογοητεύσεις είναι ύπόθεσις αιώνων, αλλά έλάχιστο, εύτυχώς, υπήρξε πάντοτε, άκόμη και στις ρομαντικώτερες έποχές τό ποσοστό εκείνων που θυσίασαν τη ζωή τους σε μία μικρή έρωτική άπογοήτευση. Μην αφήνετε λοιπόν και σεις, φίλη μου, τον έαυτό σας να παρασυρθή από την στιγμιαία — σας βεβαιώ — άπελπισία αυτή και τολμήστε να άντιμετωπίσετε με θάρρος την κατάσταση. Ύστερ' από λίγες μέρες θα με εύλογήτε για την συμβουλή που σας δίδω.

Δ. Κ. Π. Για τα καλλυντικά, γράψετε άπ' ευθείας στον κ. Λαδάν (Σόλωνος 40). Θα σας πητήθώ γίνη για να τάχατε. Φυσιολάτρη. Ύπαρχουν τόσα και τόσα έκδρομικά σωματεία, γιατί δεν έγγράφεσθε σ' ένα άπ' αυτά;

ΛΟΡΑ

Αί άπαντήσεις του δερματολόγου Ιατρού μας

Δ. Άλβ. Τηλεφ. Θεσσ)νίκη. Δεν υπάρχει λόγος να ύποβληθίτε στα έξοδα ιδιαίτερας άπαντήσεως. Η συνταγή αυτή δεν είναι άμεσος βαφής. Είναι μία προσευτική βαφή και τελείως άβλαβής, όπως βλέπετε από τα συστατικά της. Είναι ή ίδια και για τα μαύρα, αλλά και για τα ξανθά μαλλιά. Σιγά-σιγά με την χρήση της μουνταίνουν οί λευκές τρίχες. Η ποσότης του acetate de plomb είναι 1,30. Να την δώσετε προς παρασκευήν σ' ένα καλό φαρμακοποιό.

Χρυσάνθη. Για τό τοπικό άδύνατομα έγραψε ο κ. Λαδάς λεπτομερώς σε ειδικό άρθρο στο ύπ' άριθ. 589 φύλλο της «Έβδομάδος». Όστε...

Μαρία Κολωνόν. Δυστυχώς ή διατήρα άπαντήσεως άνευ άμοιβής δεν γίνεται. Για τό τοπικά πάχη έγραψα σε λεπτομερές άρθρο στο ύπ' άριθ. 589 φύλλο και φαντάζομαι ότι ως τακτική άναγνώστρια θα τό έδιαβάσατε. Για τό νερούλιασμα μόνο με ύψιστονα ρεύματα θάχατε καλά αποτελέσματα. Μ' αυτά δυ-

Υγρασία και υρνω:
Τότε NIVEA!

Έκ τούτων προέρχονται τα έρυθμάτα και ή ξηρότης του δέρματος και ο σχηματισμός ρυτίδων. Έναντίον όλων αυτών δεν ύπάρχει άλλο καλλίτερον μέσον από την κρέμα NIVEA.

Η κρέμα NIVEA περιέχει την EUCERIT, ούσίαν συγγενή προς τό λίπος, και διά τούτο δύναται να χαρακτηρισθή ως τό φυσικόν μέσον διά την προστασίαν και την περιποίησιν του δέρματος.

Η κρέμα NIVEA, λόγω του ότι περιέχει την EUCERIT, εισχωρεί θαθεία εις τό δέρμα και ως έκ τούτου τό προστατεύει από την επιβλαβή επίδρασιν της κακοκαιρίας και τό διατηρεί λεόν και μαλακόν.

NIVEA
CREME

Μίνα σ' ένα κυνί πούδρα Rea...

...βρίσκεται ή όμορφιά σας...

ή πούδρα Rea είναι
προϊόν της Άρωματοποιίας Cana.
Ύπάρχει εις 9 σταθερούς χρωματισμούς
και πωλείται σ' όλα τα καλά καταστήματα.

ναμώνουν τοπικῶς οἱ μῦς, τονοῦται τὸ δέρμα καὶ κανονίζεται ἡ κανονικὴ κυκλοφορία.

Παιδί με ἄσχημα μαλλιά. Σὰς ἔχω ἀπαντήσει μ' ἄλλο ψευδώνυμο. Τώρα μεταχειρίζεσθε ἄλλο. Μοῦ γράφετε ὅτι ἔχετε μαλλιά σὰν πράσα καὶ μ' ἄφθονη πιτυρίδα. Μετὰ τὴν λέξη πράσα, τί ἐννοεῖτε; δηλαδὴ ὅτι εἶναι σκληρὰ ἢ τίποτα ἄλλο; Γιατί, δυστυχῶς, τέτοια περίπτωση πρώτη φορά συναντῶ. Λοιπόν, ὅσον ἀφορᾷ τὴν θεραπεία τῆς πιτυρίδος, κάθε βράδυ νὰ βουρτάτε μὲ βούρτα μαλλιών, σὲ κάτωθι φάρμακο, καὶ νὰ ὑγραίνετε μ' αὐτὴν καλὰ — ὅχι μὲ τρίψιμο — τίς ρίζες τῶν τριχῶν:

Solution de sublimée 1 o/o	100 gr.
Alcool de rose	100 »
Huile d' amandes douces	5 »
Teinture de cantharides	1 »
» de citron	4 »

Κάθε ἐβδομάδα δὲ νὰ κάνετε ἓνα καλὸ λούσιμο μὲ πισσοσάπουνο. Ὅσον ἀφο-

ρᾷ δὲ τὴν θεραπεία τῆς προσοειδοῦς... καταστάσεως, ξαναγράψτε μου ἐπεξηγώντας.

Τ. Β. Προσφυγοποῦλα. Πολλὴ εὐχαρίστως θὰ ἐξετασθῇ δωρεάν, ἀφοῦ ἔχετε τόση ἀνάγκη. Πῆτε μου μονάχα τὸ ψευδώνυμό σας. Δέχεται ὅμως Σόλωνος 40 ἀπὸ 11—1 καὶ 5 1) 2—8 μ. μ. καθημερινῶς, ἐκτὸς τῆς Κυριακῆς.

Σ α. μ. Χ α. μ. 2. Ἐν πρώτοις νὰ μὴ τὰ

Ἡ στήλη τοῦ ἱατροῦ

Λόγω τοῦ θανάτου τοῦ συνεργάτου μας παθολόγου ἱατροῦ, αἱ ἀπαντήσεις στὰς ἐπιστολὰς ποὺ τὸν ἀφοροῦν θὰ δημοσιευθοῦν στὸ προσεχές.

Camphre	0,10 cent.
Acide Salicylique	0,10 »
Oxyde de zine	1 gr.
Vaseline	4 »
Lanoline	4 »

Μετὰ 45 ἡμέρες ξαναγράψτε μου.
Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ
Δερματολόγος ἱατρός, Σόλωνος 40

ΧΟΡΟΙ

Προεσπερίς

Ἐμπ. Συλλόγου Πειραιῶς

Τὴν προσεχῇ Κυριακῇ 5 Φεβρουαρίου, ὥραν 6 μ.μ. δίδεται στὰς αἰθούσας τοῦ «Ἀκταίου», Ν. Φαλήρου, ἡ προεσπερίς τοῦ Ἐμπορικοῦ Συλλόγου Πειραιῶς. Ἡ γνωστὴ ἐπιτυχία ποὺ σημειώνει κάθε χορὸς ἡ ἀπογευματινὴ αὐτὴ, δὲν ἀμφιβάλλομε ὅτι θὰ ἐπαναληφθῇ καὶ ἐφέτος.

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ «ΜΠΟΕΜ»

Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἐξαιρετικότερους ἀπὸ ἀπόψεως κεφιῶν καὶ πλουσίων ἀτραξιόν, ἐφετεινοὺς χοροὺς εἶναι καὶ ὁ μέγας χορὸς τῶν «Μποέμ» ποὺ δίδεται τὴν Πέμπτην 2 Φεβρουαρίου εἰς τὴν «Νυκτερίδα» (Κονδριετώνος 12).

Τὸ πρόγραμμα ποὺ θὰ διευθύνεται ἀπὸ τὸν κ. Χρ. Πύρπασον, περιλαμβάνει τραγούδια, χοροὺς ἐξαντρί, ἀπαγγελίας, τετράστιχα κλπ. Λαμβάνουν μέρος αἱ κυρίαι καὶ δίδες ἀδελφαὶ Δημητρίου, Ντέ Ροζέ, Χουσοῦλα Στίνη, Μ. Δεναξά, Λένα Μαβῆ, Καίτη Παπαϊωάννου, Κ. Βιταλιώτου, Κορνέλια Χαϊδεμένου, Τζιοβανέλι Λώρα κ. ἄ. Οἱ κ. κ. Σιδηρόπουλος, Τῶνης Ράις, Θ. Ἀγγελόπουλος, Κ. Βλαχόπουλος, Καββαδίας, Καρανικόλας, Οἱ καθ' ἑαυτοὺς Κόκα—Κρεμέζη καθὼς καὶ τὸ τρίο Βάμπαρη.

Καπνίζετε
χρησιμοποιεῖτε
ὁμῶς ΚΡΑΓΙΟΝ
Rea

ΛΟΤΙΟΝ

Lilas

DE GRÈCE

ΦΥΤΙΚΟΝ ΕΚΧΥΛΙΣΜΑ

Παρασκευάζεται με κρόκους αὐγῶν, ΑΠΟΛΙΠΑΙΝΕΙ ΚΑΙ ΜΑΛΑΚΩΝΕΙ τὰ μαλλιά, προσδίδει ἐξαιρετικὴν ΣΤΙΛΠΝΟΤΗΤΑ ἐνῶ συγχρόνως τὰ ΔΥΝΑΜΩΝΕΙ καὶ προλαμβάνει τὴν ΛΕΥΚΑΝΣΙΝ των.

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ: ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
ΠΑΝΟΥ ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΤΗΛ. 30.085
ΟΜΟΝΟΙΑ

ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Δ. Μ. ΘΕΟΛΟΓΙΤΗΣ & ΣΙΑ

Ἑρμοῦ 21 — Εὐαγγελιστρίας 7

Καθημεριναὶ παραλαβαὶ ἀπὸ
ὠραιότατα βραδυνὰ φορέματα

Μουαρὲ — Δαντέλλες — Ταφτάδες — Λαμέ
— Σιρέ — Τούλια κλπ.

‘Η Κάριν βρήκε δουλειά

(Συνέχεια από τη σελίδα 16)

ου από το σπίτι του προϊσταμένου και ζήτησε την μίς Ντάνερ.

‘Η Κάριν τον δέχτηκε αμέσως μέσα σε ένα μικρό σαλόνι, του πρόσφερε ένα άπεριτίφ και άρχισε τα του λέει:

—Κύριε Μάρλεϋ. Σας είπα ένα μεγάλο ψέμμα. ‘Ο μπαμπάς δεν έστειλε κανένα τηλεγράφημα. ‘Ηθελα απλώς να σας συναντήσω και να διαμαρτυρηθώ επειδή δεν ήρθατε εκείνο το βράδυ στο ραντεβού μας.

—Δεσποινίς μου, είπε τότε ο Μάρλεϋ. Θα σας παρακαλέσω πολύ να λάβετε υπ’ όψιν σας ότι είμαι ένας άνθρωπος που αγωνίστηκα πολύ, υπέφερα, στερήθηκα, για να φθάσω εκεί που βρίσκομαι σήμερα. Δεν είναι λοιπόν καθόλου σωστό να θέλετε να διασκεδάσετε εις βάρος μου και να με κάνετε να χάσω ίσως την θέση

μου για γάρι σας. Πιστεύω να με καταλαβαίνετε.

‘Η Κάριν τότε κύτταξε γεμάτη απογοήτευση. Για μία στιγμή της φάνηκε ότι θα άρχιζε τα κλάμματα. Κρατήθηκε όμως και του είπε:

—Και αν σας αγαπώ πραγματικά;

—Τόσο το χειρότερο για μένα, είπε πάλι ο Μάρλεϋ με το ίδιο σοβαρό ύφος. Αύριο θα σας περάσω το καλύτερο αυτό και αν στο μεταξύ σας έχω αγαπήσει και εγώ, με όλο μου τον ενθουσιασμό και με όλη μου την ελκρινεία, ή κατάστασής μου θα είναι ακόμη πιο τραγική. Δεν είμαι από αυτούς που αγαπούν και ξεχνούν από την μία ημέρα στην άλλη.

—Αυτό το πιστεύω, του είπε η Κάριν.

—Μπορώ να πηγαίνω; την ρώτησε αυτός ευγενικά.

—Αφού μου απαντήσετε πρώτα σε μίαν ακόμη ερώτηση.

—Ορίστε.

—Φοβόσαστε λοιπόν ότι θα μπορούσατε να με αγαπήσετε;

—Αυτό πιστεύω ότι έχετε αντιληφθεί, είπε ο Μάρλεϋ και ύποκλιθηκε βαθεία βγῆκε από το δωμάτιο.

Δύο εβδομάδες αργότερα, η Κάριν πληροφορήθηκε έμμεσως τυχαίως από τον πατέρα της ότι ο Μάρλεϋ ήταν βαρεια άρρωστος. «Έμενε ολομόναχος σε ένα μικρό άππαρτεμάν κοντά στην Τράπεζα.

—Πρέπει να του στείλω κάποιον για να τον περιποιηθεί, είχε προσθέσει ο τραπέζης.

—Αφήστε με να φροντίσω εγώ για αυτό, είπε η Κάριν. «Εγώ μία παλιά μου συμμαθήτριά που δυστύχησε και εργάζεται τώρα ως νοσοκόμος. Θα τον περιποιηθώ όπως πρέπει.

‘Ο κ. Ντάνερ γάρηκε πάρα πολύ που γλύτωνε έτσι γρήγορα από τη σκοτούρα αυτή, έγγραψε σε ένα γαρτί τη διεύθυνσι του Μάρλεϋ και άπεχαιρέτησε την κόρη του.

Λίγην ώρα αργότερα η Κάριν άνέβαινε τις σκάλες του σπιτιού στο όποιο κατοικούσε ο Μάρλεϋ. Της άνοιξε μία καθαρίστρα που έμενε εκεί για να φροντίσει και την ώδήγησε κατ’ ευθείαν στο δωμάτιο του άρρώστου.

‘Εκείνος έμεινε κατάπληκτος μόλις την αντίκρουσε.

—‘Η μίς Ντάνερ! είπε.

—‘Οχι, απήντησε η Κάριν. Δεν είμαι η μίς Ντάνερ. Είμαι η άδελφή Κάριν. Βρήκα επί τέλους την θέση που έγύρευα. Θα μείνω έδω για να σας περιποιούμαι μέχρι να γίνετε καλά. Εύχομαι να μείνω πολύ γρήγορα πάλι άνεργη.

Και λέγοντας έπεσε στα γόνατα και άφησε το κεφάλι της να άκουμπήσει στο στήθος του.

—Κι’ εγώ θα εύχόμουν να μη γίνω ποτέ καλά για να σας έχω πάντοτε κοντά μου.

‘Η Κάριν έμεινε για πάντα κοντά του, μολονότι ο Μάρλεϋ έγινε πολύ γρήγορα πάλι καλά.

ΑΛΙΣ ΜΙΛΛΕΡ

ΠΑΘΗΣΕΙΣ
ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΗΠΑΤΟΣ, ΕΝΤΕΡΩΝ

Ίατρος **Ι. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ**

Ειδικευθείς εν Παρισίοις

Έξέτασις δι’ ακτίνων Ραϊντγκεν

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ και
ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 196

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΠΕΡΔΙΚΗΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Σωκράτους 63 ν. Τηλ. 53292

ΦΙΛΩΤΑΣ Ι. ΚΡΕΗ

ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ

Δέχεται

καθ’ εκάστην 10—1 και 4—7.
Νίκης 11 Πλατεία Συντάγματος

Τηλέφωνον 32.175

ΠΩΛΕΙΤΑΙ οικόπεδον εις κεντρικωτάτην θέσιν του συνοικισμού ‘Ηλιουπόλεως εκ 1.100 πήχεων εις τιμήν εύκαιρίας. Πληροφορείται: ‘Ιάσωνος 41 Πειραιά Τηλ: 45.329.

Αυτό τό Μικρό Λάβον μπορεί νά σάς κάμη νά φαίνεσθε 10 Χρόνια Μεγαλύτερα

‘Ενώ ένα χρώμα πούδρας μπορεί να σας κάμη να φαίνεσθε νέα και να στολίζει την επιδερμίδα σας με άπεριόγραπτον ωραιότητα, μία άλλη μπορεί να σας κάμη να μοιάζετε σάν γριά. Τό να είσθε μελαχροινή δεν θέλει να πῇ ότι πρέπει να μεταχειρίζεσθε μία πούδρα διά μελαχροινές ή ρασέλ σκούρα, εάν πάλι είσθε ξανθεία τίποτε δεν επιβάλλει την χρῆσιν πούδρας ρασέλ άνοικτής. ‘Ο άσφαλέστερος τρόπος να εκλέξετε τό χρώμα όπου σας πηγαίνει καλλίτερα είναι να δοκιμάσητε τό πρόσωπόν σας ξε διαφόρους γοωματοισμούς και να δῆτε πού σας πηγαίνει καλλίτερα. Δύνασθε επίσης να χρησιμοποιήσητε μίαν πούδραν πού κρατά επί της επιδερμίδος σας για να μη βρίσκεσθε εις την ανάγκην να πούδραρεσθε συνεχώς. Μπορείτε να κάμετε κάθε πούδρα να κρατά, αρκεί να προσθέσετε σε κάθε κουτί ένα κουταλάκι του καφέ pousse de creme. Είς την πούδραν Τοκαλν ή pousse de creme

me είναι έπιστημονικώς άναμειγμένη, ακριβώς εις την πρόπουσαν αναλογίαν με πούδρα εκτάκτως λεπτήν, άεροποιημένην. Δεν σχηματίζει ούτε κηλίδας, ούτε πλάκας επί της επιδερμίδος και μία άπλη χρησιμοποίησις θα σας δώση επί όκτώ όλοκληρούς ώρας τό καλλίτερο και γοητευτικώτερο χρώμα.

3.000.000 γυναίκες μεταχειρίζονται κάθε πρωί την πούδρα Τοκαλόν. ‘Η άπόχρωσις έλέγχεται τῇ βοηθεία τελευταίως άνακαλυφθέντος μηχανήματος πού άποκλείει οιοδήποτε λάθος.

Νεανιές ημέρες

1-8 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

Όπως κάθε χρόνο και φέτος
αί **ΕΠΤΑ ΛΕΥΚΕΣ ΗΜΕ-**
ΡΕΣ τών Καταστημάτων μας
δίδουν μια σπάνια εύκαιρία
σέ κάθε νοικοκυρά νά συμ-
πληρώση μέ πραγματικά
φθηνές τιμές τās ανάγκες
του σπιτιού της σέ **ΛΕΥΚΑ**
ΕΙΔΗ και σέ κάθε νέα νά
καταρτίση μια από πάσης
απόψεως έκλεκτή προίκα...

Α^{ΦΟΙ} ΓΙΑΝΝΑ
ΕΡΜΟΥ 49